

Vũ Thế Đầu Đệ

Contents

Vũ Thế Đầu Đệ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	8
4. Chương 4	15
5. Chương 5	28
6. Chương 6	33
7. Chương 7	44
8. Chương 8	59
9. Chương 9	73
10. Chương 10	79
11. Chương 11	88
12. Chương 12	92

Vũ Thế Đầu Đệ

Giới thiệu

Edit: Haru aka RuBeta-reader: PipuThế loại: đam mỹ hiện đại, nhất thụ nhất công, hài (dù có ngược cũng rất hài =))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-the-dau-de>

1. Chương 1: Tiết Tử

Bốn bề không gian tĩnh lặng, ngọn đèn óng ánh màu mực nước, hoạ nên bóng hình đẹp đẽ như tranh.

Sự tĩnh lặng của màn đêm tạo cảm giác mơ hồ, đầy mong mị.

Thế nhưng... làn da ngăm mị hoặc này, là do ánh đèn tạo ra sao?

Đồng Ngôn trầm nghĩ.

Cảm giác ngứa ngáy toả ra từ bốn phía, cậu cảm giác dường như mồ hôi trong cơ thể theo mỗi một lỗ chân lông tiết ra, vừa khiến cậu mệt mỏi lại vừa thỏa mãn.

“Ân —— ừ ——” Điểm nhạy cảm ẩn sâu bên trong bị đụng chạm khiến Đồng Ngôn phát ra âm thanh khe khẽ câu nhân.

Chiếc cổ thon gầy ngửa ra sau.

Thực sự là... Quá tuyệt vời...

Hảo bổng.

Đồng Ngôn cảm nhận làn da ẩm ướt mồ hôi, phẳng phất trong không khí mùi vị tình ái nồng đậm.

Trên lưng, trên đùi, dính đầy mồ hôi và dịch thể của chính mình cùng nam nhân kia, làn da trắng nõn nay lại phi thường đỏ ửng, hình dạng chính mình lúc này chắc chắn cực kì *** đáng a.

“A! A a —— hảo... Hảo thô...”

Vòng eo bị nam nhân phía sau luật động, khiến hông cậu cũng xoay xoay bày ra bộ dáng đầy gợi tình.

Cậu vừa chờ mong lại mang theo chút sợ hãi, tự sửa tư thế để dễ dàng phối hợp với người kia, hành động của cậu tựa mỗi lần khiến người kia luật động trong cậu càng lúc càng dừng mãi.

“Thế nào? Rất thoải mái đi? “Nam nhân phía sau không những sở hữu thân hình tuyệt mỹ, giọng nói còn mang thanh âm đầy mị lực như các thần tượng ca nhạc.

“Ân! Ân —— “

“Là ở chỗ này sao?”

Vào thời điểm cậu toàn thân hưởng thụ đến bay bổng, bỗng nhiên bị nam nhân bài khai hai cánh hông, cố sức tách chúng ra thật xa nhau, đem cơn thịnh vĩ đại của chính mình thẳng tiến đến tận cùng bên trong, kịch liệt trều sấp.

“A a a ——” Đồng Ngôn phát ra âm thanh rên rỉ sáng khoái, điên cuồng xoay động thắt lưng chính mình, “Suất... người... người thực sự... quá lợi hại, ngô! Ta... Ta không được!”

“Vừa mới bắt đầu ni, người dám nói không được? “Nam nhân giơ bàn tay ngay cái hông cậu mà đánh xuống, hung hăng nghiêm phạt. Âm thanh “ba ba” đầy hạ lưu vang vọng truyền vào tai.

“Ô ô... Không nên! Không nên! Cầu người không nên đánh...” Đồng Ngôn vừa thở dốc, chân tay lộn xộn giãy dụa trốn tránh chịu đòn, nhưng nam căn đang thâm nhập thân thể khiến cậu chỉ có thể đóng đưa cái hông, tựa như tiểu cầu bị người ta nắm trụ đuôi.

“Biết cầu xin tha thứ không?”

“Đã biết! Không dám nữa! Ân —— ân —— “

“Kêu sáng khoái như vậy, xem ra người rất thích ăn đòn nha!”

“Không ... Không phải mà —— a a... cái kia...cái kia...chỗ đó!”. Bị tính khí nam nhân kịch liệt xâm phạm, tựa như uống phải xuân dược, mỗi chỗ bị ma sát qua đều mang đến khoái cảm tiêu hồn.

Rất muốn bị người nam nhân kia hung hăng thao luyện, thế nhưng lại sợ cảm giác kích thích quá sức chịu đựng đang len lỏi trong mình.

Dục hoả bên trong ngày càng tăng, Đồng Ngôn căn bản không biết nên làm thế nào cho phải.

“Có muốn hay không bị đòn?”

“Ngô —— ừ —— “

“Không trả lời, ta sẽ không ngượng nữa!”

Nam nhân bỗng nhiên ác liệt đình chỉ động tác, cảm giác trống rỗng phía sau khiến Đồng Ngôn khẩn trương đến cả người run rẩy, “Không nên! Ta trả lời rồi! Ngô —— không nên đánh đòn. Ân a a... Vù vù —— “

“Không nên đánh đòn? Nga có muốn hay không ta thao người ni?” Tuy rằng nam nhân lời nói rất khó nghe, thế nhưng khiến kẻ khác không thể nào phản kháng. Đồng Ngôn dục vọng càng thêm tăng vọt.

Cảm giác da thịt hoà hợp thực sự quá thoải mái, cậu đợi nhiều năm như vậy cuối cùng cũng đợi được rồi!

Nếu như bắt cậu nói, thà chết đi còn sướng hơn.

“Nói a.” Nam nhân phía sau ra lệnh, bàn tay thì không ngừng vuốt ve thắt lưng cậu.

Đối với thịt huyết bị thao đến mềm nhũn tê dại, không biết đây rốt cuộc là cực hình hay là mê hoặc!

Đồng Ngôn nước mắt lưng tròng mấp máy môi, “Àn...”

“Àn là ý tứ gì? Trả lời nghiêm túc xem nào!”

“Muốn... muốn người thao ta...”

Biết rằng trả lời xong sẽ vô cùng mất mặt, nhưng lời đã thốt ra cũng khiến lòng cậu thấy nhẹ nhàng hơn, Đồng Ngôn thở phào ẩn theo vài tia vui sướng.

“Được rồi, ta đây đành theo ý người vậy.” o__O

Tính khí rút ra hơn phân nửa, chỉ trong một khắc lại được cắm vào, khiến phần eo ở nơi đó, tựa hồ trong nháy mắt bị gãy thành hai nửa.

Đồng Ngôn kích động run rẩy dữ dội “A a không được! A a a ——!”

Dục vọng tăng vọt, tại hạ phúc thoả mãn bắn ra.

“Tiểu Ngôn, người giỏi quá.” Đang hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái thất thần, nam nhân phía sau lại kề sát mặt, nâng cằm cậu xoay sang rồi đặt lên môi một nụ hôn nhẹ nhàng. “Ta yêu người”, nam nhân cất lên thanh âm dịu dàng.

Tuần dập tiêu sái cùng cơ thể lực lưỡng, từng tác thịt đều là kiệt tác của ông trời, nụ cười của người kia ôn nhu đầy sủng nịch, đôi mắt lấp lánh như ánh sao khiến cho Đồng Ngôn si ngốc nhìn, bản thân dường như hòa tan vào đôi mắt ấy – một màu đen thâm thúy nhưng đầy xa xăm...

Hoàn Văn án + Tiết tử

Chưa gì đã mở hàng bằng một màn xôi thịt chất lượng thế này thì quãng đời sau của chúng ta còn truy tìm dài dài..hắc hắc :)) thỉnh mọi người hảo hảo chờ a :)))

2. Chương 2

SHIT!

Con mẹ nó!

Mẹ nội nó!

Sáng sớm thức dậy, Đồng Ngôn đã dốc hết những từ ngữ mắng chửi khó nghe nhất mà cậu biết từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ đem ra rửa xả, muốn bao nhiêu thô tục liền có bấy nhiêu thô tục.

Bình thường cậu cũng không thô lỗ như thế, nhưng hiện tại tình huống bất đồng a. Ngày hôm qua gặp bác sĩ Trần, cầm bản kế quả xét nghiệm, cậu quyết định dẹp bỏ hết mấy cái thứ nhảm nhí nào là sống cầu bình an, quy củ, nào là cần cù, thật thà.

Nguyên lai thế giới này thực sự tồn tại cái gọi là người tốt không dài mệnh, tai họa sống ngàn năm a!

Sớm biết rằng, chính mình dù làm thanh niên tích cực phấn đấu nỗ lực cũng chẳng gặp được cái gì tốt đẹp, cậu thà rằng nhân thanh xuân còn trẻ, muốn tiêu xài liền tiêu xài, muốn làm chuyện xấu liền làm chuyện xấu, quẳng bà nó cái gọi là pháp luật lên tám tầng mây!

Ai, hiện tại thừa dịp cái mạng nhỏ này đang còn, có thể chửi liền chửi, có thể rống liền rống a. Đồng Ngôn tiểu thiếu gia hiện đang (vô cùng tào lao =))) đối với cái giường mà diều võ dương oai.

Đúng vậy! Hễ lúc sáng sớm rời giường, cậu nhất định phải đối mặt với một tình cảnh thập phần ngượng ngùng: drap giường của cậu bị vấy bẩn bởi cái-thứ-mà-ai-cũng-biết-là-thứ-gì ấy! :”>

Gia gia a!

Sau khi tẩy xong vết bẩn trên tấm drap, Đồng Ngôn bước vào phòng tắm bắt đầu tự trấn an bản thân.

Cùng lắm thì cũng chẳng có gì.

Cùng lắm cũng chỉ là mộng thôi. Cùng lắm cũng chỉ là mộng xuân thôi. Cùng lắm cũng chỉ là mộng xuân cùng một nam vũ công thoát y tình cảm mãnh liệt dạt dào đại chiến ba trăm hiệp thôi. Sau một cơ số điệp khúc “cùng lắm...”, “cũng chỉ là...”, cậu lại quay về với hiện thực đầy xấu hổ, cái loại mộng xuân này kéo cũng đã kéo đến ba năm rồi, tập mãi cũng thành thói quen. Ai kêu cái tên nam nhân kia...suất (1) như vậy làm gì?

Tiếng điện thoại linh linh vang lên.

Đồng Ngôn trong phòng tắm vội vã chạy đến, đào đào bới bới cuối cùng cũng tìm ra chiếc điện thoại đang nằm dưới đáy xô hội aka đồng đồ đạc lộn xộn.

“Đồng Ngôn, uy, có sinh ý (2) người có tiếp không?” Giọng Minh Hạo, bằng hữu tốt từ nhỏ đến lớn của cậu, đang bưng bưng hưng phấn ở bên kia đầu dây.

“Không tiếp.”

“Cái gì?” Minh Hạo nhảy dựng, “Người nói giỡn chơi đi? Người không phải thiếu tiền sao? Học phí của học kì này cũng đến hạn rồi đi? Còn tiền thuê nhà người còn chưa đưa nữa phải không? Ta với người nói, tên kia nhà rất có tiền, người giúp hắn làm luận văn, tiền thù lao tròn năm nghìn khối, trước cho người hai nghìn năm, chờ người làm xong sẽ giao hai nghìn năm còn lại”.

“Hừ, lại là kẻ có tiền”. Đồng Ngôn một bên nắm chặt tai nghe, một bên quỳ trên mặt đất nhặt quyển sách vừa rơi, nhíu nhíu đôi mi thanh tú, “ta nói cho người biết, kẻ có tiền đều là hỗn đản. Lần trước cũng là giúp một kẻ có tiền sáng tác, ta rõ ràng toàn bộ giúp hắn làm rất tốt, hắn vậy mà cư nhiên đối ta nói đồng nói tây, nói riết chỉ còn một phần ba tiền”.

“Được rồi được rồi, tên tiểu tử xấu xa đó ta sẽ thay người dạy dỗ hắn. Nhưng sinh ý lần này người thực sự không tiếp sao? Năm nghìn khối lặn nga. Được rồi, gần đây rất ít thấy người, bẽ bộn nhiều việc lắm sao?”

“Àn.”

Minh Hạo thanh âm trêu chọc bên kia truyền đến, cố ý cười đến xấu xa, “Nhiều việc của người là vội vàng viết tình sắc tiểu thuyết sao? Hắc hắc, Đồng Ngôn, người càng lớn càng hư nga. Được rồi, ta lần trước tại sạp báo nhỏ thấy sách của người nga, đáng tiếc mặt trên không có viết tên người, chỉ viết tên của người biên tập, hắn hiện tại rất khá giả a. Thiệt là buồn đời quá đi, chúng ta làm việc cực khổ như vậy mà chỉ kiếm được vài đồng tiền lẻ, mấy ông quan ở trên chả làm gì mà cũng có thể ăn sung mặc sướng. Người giúp hắn tốt như vậy, hắn nói thế nào cũng nên cho người nhiều tiền nhuận bút chút a. Người có cùng hắn nói qua hay không?”

“Nói rồi, hắn không đáp ứng.”

“Đúng là đồ hỗn đản keo kiệt.”

“Được rồi, Minh Hạo, tên biên tập đó cũng tốt lắm, chỉ ít không có ăn bớt tiền của ta. Người ngẫm lại xem, ta không có bằng cấp chức vụ gì, chỉ là dân nghiệp dư, giúp người ta viết luận văn, sáng tác này nọ, có thể kiếm tiền trả học phí và tiền thuê nhà đã là tốt rồi”.

“Cũng đúng.” Minh Hạo tựa hồ cũng hiểu được chính mình không nên nhắc tới những chuyện không thoải mái, rất nhanh xoá bỏ không khí trầm mặc, âm thanh tươi cười hờn hờ lại rõ lên: “Sáng tác của người thật tình viết rất tốt, có rất nhiều người tranh nhau mua, ta thật muốn kiến nghị người sau này kiếm một nhà xuất bản rồi theo đuổi sáng tác chuyên nghiệp luôn đi. Thế nào, truyền thụ kinh nghiệm cho anh em tí đi, người làm sao từ một người không có kinh nghiệm thực tế nào lại có thể viết ra nhiều đoạn hương diễm cao trào như vậy a?”

Đồng Ngôn mặt đỏ lên, “Ai nói ta không hề có kinh nghiệm? Người mới không có kinh nghiệm á.”

“Cáp, đừng có ở đó mà mạnh miệng, đi kiếm người khác ba xạo đi. Ta và người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người từ lúc sinh ra đến bây giờ, đã sờ qua nữ nhân nào chưa không lẽ ta không biết. Ta còn hoài nghi người bắt lặc a. Nói mau, người bình thường ở nhà, có đúng hay không một mình lén lút xem A phiến (3)? Nhận đại đi rồi...tụi mình coi chung =))))

“Ta mặc kệ người.”

Đồng Ngôn treo điện thoại, khom người sắp xếp lại đồng sách vương vãi trên mặt đất.

Đại bộ phận sách đều là sách chuyên ngành cậu chắt chiu dành dụm mãi mới mua được, nhiều sách đắt đến cất cổ. Mua sách mới thật sự tốn rất nhiều tiền, nên Đồng Ngôn thường tìm những đàn anh khoá trên mua lại sách cũ của họ. Bất quá, cậu bảo quản những cuốn sách cũ này rất tốt a. Nếu như phòng mình mà lớn một chút, cậu có thể mua một giá sách vừa phải, rồi sắp xếp các bạn sách này cho gọn gàng, tuyệt không để chúng bừa bãi trên đất thế này.

Ai, cậu không thể kiểm gian phòng lớn hơn được, còn phải chuẩn bị tiền cho học kỳ sau nữa...

Học kỳ sau?

Tới lúc đó, cậu còn sống hay không?

Đồng Ngôn cảm thấy một mảnh lạnh lẽo, thân thể cậu cứng ngắc, gương mặt thanh tú có chút co rúm thống khổ, cậu dừng việc sắp xếp sách trên mặt đất, đứng lên móc ra cái chìa khoá, mở ngăn kéo bàn học.

Bên trong ngăn kéo đều là những vật trọng yếu của cậu, này là sổ tiết kiệm có tiền công cậu tích góp từng tí một trong suốt một năm ròng, này là một vài đồng tiền lẻ, còn có...ảnh của nam nhân kia.

Đồng Ngôn thở dài một hơi, lấy từ trong ngăn kéo tấm áp phích mình đã cất giấu kỹ, dùng tay áo cổ sức lau lau sàn nhà, rồi đặt lên đó tấm áp phích của người nam nhân mà theo cậu là suất nhất, có mị lực nhất trên đời này (Crazy fanboy =))))))

Cậu ngồi xuống, say mê ngắm nhìn hình ảnh người kia, rồi lại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trên tấm áp phích.

Tiếp tục yên lặng đầy hưởng thụ mà ngắm nhìn!

Thật suất!

Tay chân thon dài, vóc người kiện mỹ không chỗ nào không hoàn hảo, tựa như vương tử nhưng cũng hoang dã như hắc báo, bước tiến mạnh mẽ như cuồng phong không ai có thể ngăn cản, đầu của hắn phát ra...hình như là hào quang nga? =)))) Có lẽ do góc chụp cùng hiệu ứng ánh sáng tốt, bức ảnh tuy dùng màu đen là chủ đạo nhưng thỉnh thoảng lại lộ lên sắc vàng quang mang trên đỉnh đầu nam nhân, mà trong mắt Đồng Ngôn, đó chính là vương miện trời sinh của hoàng đế. (Level fan boy ngày càng nâng cấp =))))

Cho dù chưa bao giờ để ý qua hình ảnh trên áp phích này nọ, dù chúng có đẹp đến mức nào đi nữa, thế nhưng bất cứ người qua đường nào nếu liếc qua tấm áp phích này, đều sẽ chịu chung số phận đó là bị người nam nhân trên áp phích hấp dẫn.

Suất...Đồng Ngôn nhớ kĩ chính tại trong mộng gặp nam nhân đã nổi lên tên này, vô cùng đơn giản, thế nhưng lại vô cùng chuẩn xác, chỉ có chữ này mới có thể đại biểu cho cảm giác trong lòng cậu dành cho người đó.

Hắn là nam nhân suất nhất suất nhất trên đời này, bị Đồng Ngôn liếc mắt nhìn trúng, từ nay về sau đã định sẵn là tình nhân hoàn mỹ trong mộng của cậu.

Tuy rằng đem một vũ nam thoát y trên áp phích làm tình nhân trong mộng cũng không phải chuyện tốt đẹp gì...Thế nhưng cậu lần đầu tiên trải qua loại chuyện nhất kiến chung tình này, có liều mạng trốn tránh cũng sẽ trốn tránh được hay sao?

Nhân thần thâm thúy kia, như phảng phất mê hoặc lòng người.

Nụ cười bí ẩn kia, như muốn ngạo nghễ cùng thế gian.

Từ ba năm trước đây lúc trên đường cái lén lút trộm tấm áp phích này về, Đồng Ngôn vẫn cẩn cẩn dục dục mà bảo quản nó như bảo bối. Tấm áp phích vẫn mới tinh như ba năm về trước, cũng như người nam nhân trên ấy, dù đã ba năm vẫn làm Đồng Ngôn thần hồn điên đảo như ngày nào.

Muốn chết.

Thậm chí cậu còn không dám đối bất luận kẻ nào nói rằng mộng xuân của cậu ngày càng thăng cấp, bắt đầu thì chỉ là đơn thuần trò chuyện, mỉm cười, hôn môi, sau lại lúc nào không biết mà biến thành cảnh-cầm-trẻ-em-dưới-18-tuổi. Đêm qua còn khùng bố hơn, chính thức vượt qua mứccầm-trẻ-dưới-18 ấy mà trực tiếp nhảy lên SM tình thú.

Nếu như để Minh Hạo biết linh cảm sáng tác của mình đều đến từ mộng xuân, hẳn nhất định sẽ cười đến rụng răng mất thôi!

Không, có lẽ sẽ không cười cợt, biết đâu hẳn lại mang vẻ mặt kiêng kỵ lảng tránh đối với mình.

Bởi vì đối tượng mộng xuân của mình dĩ nhiên là nam nhân, thế nhưng lại còn là một vũ nam thoát y.

Đồng Ngôn chưa từng đem khuynh hướng giới tính của mình nói với bất luận kẻ nào, thậm chí là Minh Hạo người cùng cậu lớn lên. Cậu vào thời điểm ở cô nhi viện, đã hạ quyết tâm phải làm một người thật kiên cường, một người thật hữu ích được mọi người tôn trọng.

Kết quả thì sao đây?

Phấn đấu đến bây giờ, cậu vẫn chỉ là một người vì học phí cùng tiền thuê nhà mà sầu muộn, phải viết truyện và tiểu luận thuê cho người khác mà sống, rõ ràng thân mang bệnh nan y không biết ngày nào mất đi, vậy mà trước khi chết lại trở thành GAY, đã vậy còn mang mộng xuân bậy bạ với một vũ nam thoát y.

Thiên lý ở đâu!

“Ta đời này rốt cuộc phạm tội gì a?” Đồng Ngôn tại phòng nhỏ vắng vẻ thảm than thở.

Loại tình cảm hối tiếc chỉ tự chuốc lấy đau khổ này là thứ cậu luôn thống hận nhất, thế nhưng nguyên lai người kiên cường đến mấy cũng không thể thoát khỏi có lúc cảm thấy bản thân yếu đuối.

Nửa cuộc đời ngắn ngủi trước đây của cậu, không có xài phung phí lấy một đồng tiền, cũng không có trộm cắp bất cứ thứ gì, để trở thành luật sư, cậu vì sợ không có tiền đóng học phí mà bị không thể tiếp tục học, nên cố gắng tiếp nhận công việc viết lách, làm việc miệt mài cả ngày lẫn đêm; vì thế cho nên những thú tiêu khiển hưởng thụ của thanh niên hiện nay cậu một lần cũng không dám nếm thử.

Vì sang năm đã là năm tốt nghiệp, cậu cố gắng làm việc liều mạng để lo học phí cho học kỳ sau, nào ngờ đâu chỉ vì một lần mình ngất đi mà tiến hành làm kiểm tra sức khỏe...

“Vì sao hết lần này tới lần khác là ta a!” Đồng Ngôn ngẩng đầu, hướng trần nhà cũ nát mà nổi bão.

Không cam lòng!

Tại sao những chuyện không may đều đổ xuống người cậu, cậu không có giết người, cũng không phóng hỏa, đời này tội lớn nhất của cậu cũng chỉ là trộm cắp áp-phích nọ với viết hộ tiểu luận cho người khác, ông trời cũng đâu cần phải trừng cậu thê thảm đến mức này a!

Lão Thiên thực sự là mắt bị mù, cậu Đồng Ngôn cả đời đã không thể tạo dựng tiếng tăm gì lừng lẫy, thế nhưng đến lúc chết cũng là trong gian phòng nhỏ chật chội này hay sao? Cho dù cậu cố gắng nỗ lực thế nào cũng là uống phí hết thấy sao?

Toàn thân mang một bụng phiền muộn bi phẫn, máu nóng xông lên não khiến cậu đầu vầng mắt hoa, Đồng Ngôn day day huyết thái dương, đường nhìn rơi vào tấm áp phích nọ.

Nam nhân với khoé miệng bạc thần câu dẫn, tựa như nụ cười của nàng Mona Lisa khiến bao người điên đảo. Đồng Ngôn trong nháy mắt đã nghĩ áp phích này thật là trần ngập sinh mệnh, người ở bên trong như biết hết những phiền muộn trong lòng cậu, thậm chí như đang muốn hướng cậu tâm tình thủ thủ.

Thật muốn thấy hẳn...

Một cỗ xung động bỗng dưng truyền khắp toàn thân, tiến thẳng vào hệ thần kinh khiến Đồng Ngôn hô hấp nhanh hơn bình thường.

Đúng vậy, muốn chạm vào hẳn, muốn hôn môi hẳn, muốn nhìn hẳn khiêu vũ (ý em Ngôn là muốn anh ấy múa thoát y =)))

Cậu tương tư đã ba năm ròng, buổi sáng thì si si mê mê, buổi tối lại nằm mộng, vì người nam nhân này mà mang tâm tư múa bút thành tiểu thuyết tình sắc, tựa như một người điên không còn tia lý trí, cậu vì sao không thể cùng người kia đối diện trực tiếp, sau đó ôm ấp, hôn môi?

Đúng vậy!

Đồng Ngôn từ dưới sàn nhà nhảy dựng lên, giật ra ngăn kéo, lấy sổ tiết kiệm bảo bối của cậu.

Bên trên sổ hiện rõ số tiền vừa vụn với học phí học kì này của cậu.

Học phí gì chứ? Cậu mặc kệ! Nếu như đem số tiền này đi đóng học phí, có thể sau này cậu đã không thể đi học nữa, vậy không phải rất uổng phí hay sao?

Còn không bằng hiện giờ dùng nó để đến chỗ kia, thực hiện mộng tưởng của chính mình, à không, là mộng xuân của chính mình mới đúng!

Ta muốn gặp hần!

Ta muốn gọi hần ở trước mặt ta thoát y vũ!

Ta muốn tận mắt nhìn thấy cơ thể hoàn mỹ của hần, muốn ở trên người hần tận hưởng hương vị khiến người tâm viên ý mã.

Ta muốn hôn hần, không kiêng nể gì cả mà có được hần!

Lần này ta mặc kệ cái gì là đúng là sai, nhất định phải phóng túng chính mình. Lòng đã hạ quyết tâm, ta phải làm một GAY chân chính, dám can đảm thích người ở trong mộng xuân của mình! Không bao giờ...trốn tránh nữa, không bao giờ nữa...ôm hy vọng trở nên nổi bật, làm việc “chiếm tiền cổ hậu”(4), làm một Đồng Ngôn chăm chỉ ngoan ngoãn.

Quyết định như vậy!

Đồng Ngôn cầm sổ tiết kiệm kích động phóng ra ngoài, nhưng cậu rất nhanh đã nghĩ tới một việc, vội vã trở về cầm lấy áp phích trên sàn nhà.

Tại thời điểm cầm lấy áp phích, liếc mắt hướng về chiếc điện thoại, một loại xúc động khác lại mạnh mẽ ập đến.

Nếu đã hạ quyết tâm đối mặt hiện thực, lần này tuyệt sẽ không hối hận, cứ như thế “đập nồi chìm thuyền” (5), tử chiến đến cùng, “bát nước đã đổ ra thì không thể hốt trở lại” (6).

Từ trong mắt cậu loé ra tia sáng đầy kiên nghị, Đồng Ngôn cấp tốc nhấn phím điện thoại.

“Minh Hạo.”

“Đồng Ngôn?” Giọng Minh Hạo từ tai nghe bên kia truyền tới, hần đại khái vừa xong ca đêm, đang trong mộng đẹp, lười biếng hỏi, “Người có đúng hay không dự định tiếp cái kia luận văn công tác? Ta đã nói người...”

“Minh Hạo, ta muốn ra ngoài!” (7)

“... Có tiền thì cứ kiếm, ân, người vừa nói cái gì? Mua tử? Người mua tử làm gì?” (8)

“Ta! Muốn! Ra! Ngoài!”

“Được rồi được rồi! Mua thì mua, không cần kêu lớn tiếng như vậy, chờ ta ngủ dậy sẽ giúp người hỏi thăm một chút chỗ cửa hàng nội thất xem sao!

Đồng Ngôn thật muốn trực tiếp tiến lên túm cái tên đang ngủ mơ hồ đồ trên giường lắc cho tỉnh.

Cậu hít sâu một hơi, “Minh Hạo, đều không phải cái gì tử chén cả, mà là ra ngoài. Ta. . . Là. . . GAY! Ta không thích nữ nhân, ta thích nam nhân! Ta mỗi ngày buổi tối đều mơ mộng xuân, ta bình thường mộng cùng nam nhân trên giường!”

“Cái gì? Cái gì? Người bình tĩnh một chút...”

“Không! Ta không muốn bình tĩnh! Ta bình tĩnh đã hai mươi hai năm rồi, bình tĩnh thì có được cái tích sự gì đâu! Ta không nên làm người tốt! Ta phải làm tai họa! Ta phải làm một tên GAY phóng túng bất chấp hậu quả!”

“Đồng Ngôn, người bị bệnh sao?”

“Ta bệnh lâu rồi! Ta bất cứ giá nào cũng sẽ đối diện sự thật! Ta hiện tại phải đi phiêu thoát y vũ nam, ta muốn xem thoát y vũ, ta muốn xem nam sắc! Ta muốn có một tình yêu thật điên cuồng!”

“Uy uy! Người bình tĩnh một chút a, Đồng Ngôn, người có đúng hay không uống nhầm thuốc kích thích? Người không nên cử động, ta lập tức tới...”

Không đợi Minh Hạo tại đầu bên kia điện thoại nói xong, Đồng Ngôn một hơi cúp điện thoại.

Thở phào nhẹ nhõm.

Quá sung sướng!

Cậu rốt cục cái gì cũng đều đã nói ra, cảm giác như trút được gánh nặng đúng là không gì sánh kịp.

Hiện tại, cậu muốn đi hưởng thụ lạc thú của đời người —— phiêu người tình trong mộng của cậu, hảo hảo mà thưởng thức hân, sờ soạng hân, đùa giỡn hân, còn có...Đúng! Dâm loạn hân!

Da!

(1) Suất: là đẹp trai đó :”>

(2) Sinh ý: việc làm ăn

(3) A phiên: AV. Hy vọng các bạn hiểu AV là gì chứ bắt mình ghi nữa mình ngại a =)))

(4) Chiêm tiền cổ hậu: “ngó trước trông sau”, ý chỉ cẩn thận quá mức.

(5) Đập nôi chìm thuyền: ý chỉ quyết tâm cao không gì lay chuyển được

(6) QT là “bất đi ra ngoài đích thủy tài thu không trở lại”: theo mình nghĩ ở đây ý chỉ em Ngôn không còn gì để mất.

(7) Ra ngoài: Đây là cách nói chỉ một người đồng tính phơi bày tính hướng của mình với xã hội. Nguồn gốc từ tiếng Anh là “Come out (of the closet)”. Bạn nào muốn biết thêm chi tiết có thể vào đây (bản tiếng Anh) hoặc đây (bản tiếng Việt).

Trong truyện này nguyên văn câu của em Ngôn là (đọc là chú gui)

(8) Mua tử: bạn Minh Hạo trong lúc mơ mơ màng màng đã nghe 2 chữ bên trên *chỉ chỉ khúc in đỏ* của em Ngôn thành (đọc là chú gui) mà theo cái sự hiểu mờ mờ của mình thì nó là cái tử bất gì đó, nên chắc bạn Minh Hạo tưởng em Ngôn muốn mua tử =))))

P/S: Trời ơi tui có nằm mơ cũng không ngờ tui lại mò ra được cái khúc chú thích (7) & (8) trong tình trạng toàn edit bằng QT, một chữ tiếng Hoa bẻ đôi cũng không biết (ờ chính xác là có biết nhưng chỉ là bằng số đếm từ 1 tới 10 thôi =))) Trời ơi, đoạn RAW beta quảng cho + 5 trang web từ điển Hán Việt + Wiki + Google mới tìm ra được huyền cơ :((Giờ mình mới thấy thương các bạn editor quá :((

3. Chương 3

Để tiết kiệm chi phí, Đồng Ngôn phải thuê phòng ở một vùng phi thường hẻo lánh.

Mà địa chỉ trên tấm áp phích, lại nằm trên đoạn đường phồn hoa bậc nhất của Đài Bắc.

Từ khu trọ đến nơi đó, bắt buộc phải dùng đến xe điện ngầm, đã vậy còn phải chuyển trạm đến mấy lần. Mất không ít thời gian, Đồng Ngôn mới tìm được câu lạc bộ Diamond sang trọng kia.

May là đã qua ba năm nhưng câu lạc bộ này vẫn chưa đóng cửa, hơn nữa...Thoạt nhìn sinh ý thịnh vượng. Tuy rằng đang là buổi chiều, nhưng bên ngoài hầu như đã chật kín xe hơi đậu, thậm chí còn có phần lấn sang đường cái, mà hình như tất cả đều là xe đắt tiền nha.

Ánh đèn nê-ông nhấp nháy, phản chiếu những thiết bị lắp đặt cao cấp, thoạt nhìn cánh cửa cao lớn kia có vẻ là cổng chính vì nơi đó tập trung thật nhiều mỹ nữ xinh đẹp.

Nhìn sảnh lớn tráng lệ như hoàng cung khiến một người luôn tiết kiệm dè xẻng, kiêng kỵ những nơi sang trọng như Đồng Ngôn phải rét run.

Đồng Ngôn nhìn về phía bậc thang, nơi có phục vụ sinh tiểu thư với nụ cười khả ái đang đứng đón khách.

Nhìn nhìn lại phía sau mình, những người đang hiên ngang bước vào toàn là một kiểu tài đại khí thô (giàu có nhưng khí chất thô thiển), còn không thì toàn những ông bác bụng phệ, cổ tay mang hột xoàn kim cương chói mắt đến mức người cách xa cả một kí-lô-mét cũng có thể nhìn thấy (em Ngôn làm quá =)))

Cúi đầu nhìn lại chính mình.

Một thân giản dị đậm mạc, bất quá chỉ mặc một cái sơ-mi trắng đơn giản cùng chiếc quần jean đã bạc màu.

Cái dạng này, có thể hay không đến cửa cũng không thể vào a?

Không được, nhất định phải làm bộ rất có kinh nghiệm, bằng không chính mình sẽ bị người ta xem như dè bẻo mà làm thiệt.

Sờ sờ số tiền tiết kiệm trong túi, Đồng Ngôn quyết tâm liều một phen, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra bước đầu tiên.

May là, phục vụ sinh tiểu thư mặc ki-mô-nô ở cửa chính không có chú ý đến cậu.

Đồng ngôn vừa vào sảnh chính, đã bị nội thất cùng các thiết bị sang trọng bên trong làm cho chấn động, thỉnh thoảng có tiếng cười kiêu mị truyền vào tai cậu. Đúng là bên trong thiết kế hảo tinh vi, hai bên trái phải thiết kế thập phần phức tạp, lối đi ngoằn ngoèo, nếu không biết đường ắt hẳn bị lạc, thật cùng với mê cung chẳng khác nhau là bao.

Thoát y vũ nam ở khu nào nhỉ?

Đồng Ngôn chậm rãi vừa đi vừa xem xét xung quanh, bất chợt cậu nghe thấy một điệu nhạc du dương.

Đàn dương cầm?

Thật sự quá mức tưởng tượng, loại câu lạc bộ này dĩ nhiên cũng sẽ chơi nhạc cụ quý phái như đàn dương cầm sao?

Đang còn chưa hết kinh ngạc, một người bỗng nhiên vọt tới chặn lối đi của cậu.

“Tiểu đệ đệ, đi nhầm chỗ rồi nga. Xoay người ra phía sau, cầu thang bên phải dẫn xuống tầng hai mới là phòng nghỉ của nhân viên. Người là người mới?” Hà Trác cười khanh khách đánh giá chú dè nhỏ vừa nhìn đã biết là lạc đường.

Khí chất thanh thuần, tướng mạo đoan chính.

Àn, không sai.

Những phục vụ sinh mới của đợt này tựa hồ tố chất khá tốt, một lát nữa sẽ kêu quản lí bộ nhân sự lên biểu dương hần một chút.

“Không phải, người hiểu lầm rồi, ta không phải là nhân viên ở đây”. Đồng Ngôn ho khan một tiếng, giả vờ thành thực ưỡn ngực, “Ta là khách đến đây ngoạn”.

“Khách đến đây ngoạn?” Hà Trác trên mặt một bộ dáng tươi cười đầy thâm ý.

Nhìn quần áo trên người thế nào cũng không giống loại khách nhân đến câu lạc bộ Diamond của bọn họ ngoạn, giá ở đây còn gấp mấy lần chiếc quần jean cậu đang mặc đi?

Thú vị.

Vừa bồi lão bản Thư Cốc Dương đối phó với cái dự án quy hoạch của chi nhánh mới, trở về chỗ này có chút yên lặng, chính mình còn đang cảm thấy có chút buồn chán.

Không nghĩ tới hôm nay số hần tốt vậy, gặp gỡ một chú cừu nhỏ tự dâng đến miệng.

“Nguyên lai là quý khách a, ta thật không có ý tứ chút nào. Xin hỏi quý khách có chỗ nào muốn chúng ta phục vụ a?” Hà Trác cùng Thư Cốc Dương vượt qua tân tân khổ khổ, ngâm đắng nuốt cay mới gầy dựng được câu lạc bộ Diamond này, chứng tỏ họ cũng là người có bản lĩnh không tầm thường. Lập tức đứng thẳng khoanh tay, bày ra bộ dáng tiếp đón chuyên nghiệp, Hà Trác nở nụ cười ân cần săn sóc, “Trước tự giới thiệu một chút, ta là tổng giám đốc ở đây, ta họ Hà, đây là danh thiếp của ta”.

Vừa nói, y vừa dùng hai tay đưa ra tờ danh thiếp được thiết kế khá tinh xảo.

Nhìn chú cừu nhỏ tiếp nhận tờ danh thiếp một cách cảnh giác, ma vương tà ác Hà Trác trong bụng thầm cười vui sướng, tiếp tục phi thường chuyên nghiệp mà giới thiệu, “Câu lạc bộ của chúng ta thể nhưng có tiếng là phục vụ chu đáo, những thú tiêu khiển hưởng thụ tốt nhất trên đời này đều có đầy đủ, vô luận là muốn thưởng thức âm nhạc, nghỉ ngơi hay là muốn tìm một mỹ nhân cùng người nói chuyện phiếm giải sầu...”

“Ta muốn tìm thoát y vũ nam.” Đồng Ngôn rốt cuộc có chút không được tự nhiên, lúc nói thì đầu cứ cúi thấp.

Hà Trác ở trong lòng thầm kêu một tiếng.

Thế giới biến rồi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần thế này, rõ ràng là một thiếu niên lịch sự nho nhã, cư nhiên nội tâm như vậy không bị cản trở. Đến quần jean còn không dám mua cái mới, vậy mà bỏ số tiền lớn đến đây xem thoát y vũ nam.

Ấn, chú cừu nhỏ trong ngoài bất nhất này thật sự chỉ là muốn đến đây xem thoát y vũ nam hay sao?

“Quý khách người thật là tinh mắt nga, tổ chất của vũ nam ở chỗ chúng ta luôn luôn là tiếng lành đồn xa nga, không biết khẩu vị của quý khách đây như thế nào, ở đây chúng ta cung cấp đủ thể loại đa dạng, nào là gay Thái Lan, mỹ thiếu niên Nhật Bản, tráng hán thân hình kiện mỹ...”

Chưa bao giờ gặp qua nam nhân nào có thể giới thiệu về các loại hình vũ nam một cách thẳng thắn trực tiếp như vậy khiến Đồng Ngôn ngại ngùng một chút kinh nghiệm cũng không có bắt đầu đỏ hết cả mặt.

Có một người thầm trộm lắc đầu.

“Ta muốn phục vụ tại nhà”, Đồng Ngôn từ trong ví tiền lấy ra tấm áp phích được gấp phi thường cẩn thận, trân trọng mở ra, đưa cho Hà Trác, cổ lấy dũng khí nói, “Ta muốn vũ nam trong tấm áp phích này đến nhà phục vụ!”.

Hà Trác đang bộ dạng tươi cười, nhưng khi liếc qua tấm áp phích thì toàn thân hoá đá.

Sau một khắc...

“Oh My God! Người muốn lão bản của chúng ta tới nhà người múa thoát y?!” Hà Trác thiếu chút nữa đã dùng giọng nói có thể công phá cả nóc nhà của mình mà gào lên.

Nam nhân ở trên tấm áp phích không ai khác chính là...

Đã rửa tay gác kiếm ba năm, hiện tại đang kinh doanh các câu lạc bộ, dùng chính bản lĩnh của mình mà gây dựng sự nghiệp, giờ đây đang nằm trên sofa ở ghế lô phía sau mà tận hưởng hương vị ngọt ngào – Thư! Cốc! Dương!

Lão bản vì tấm áp phích này mà ba năm trước đã sớm tức giận một phen, lúc đó là bắt buộc dĩ phải tự thân làm người mẫu cho áp phích quảng cáo của câu lạc bộ, sao tiểu đệ đệ này lại nhìn trúng cái ảnh đã xưa như trái đất đó chứ?!

Cái này thực sự là trò vui đặc sắc nga!

Thật là kích thích a!

“Hắn là hồng bài (là người hot nhất, được yêu thích nhất quán) của các người sao?” Hà Trác vừa hô “My God!” vì âm thanh quá lớn nên đã làm Đồng Ngôn giật mình, căn bản không hề nghe rõ hắn nói gì, “Ta vẫn muốn hắn, ta muốn hắn tới nhà ta múa thoát y”.

Ở câu lạc bộ này thực sự làm cậu không thoải mái, nếu đã bỏ ra số tiền lớn, Đồng Ngôn đương nhiên muốn thả lỏng tâm tình mà hưởng thụ.

“Người này sao?” Hà Trác nuốt nuốt nước bọt cho nhuận khí rồi phán, “Tiểu đệ đệ, chỉ sợ ngươi chi trả không nổi thôi”.

Đồng Ngôn sững sốt, “Rất đắt sao?”

Đắt thế nào cũng không có khả năng đắt hơn học phí của cậu đi, nam nhân này không phải làm bằng bạch kim chứ?

“Trên tay ngươi là áp phích của ba năm về trước, ta nói cho ngươi nha, coi như là ba năm trước đây muốn hắn đến nhà phục vụ, một giờ thu phí ba mươi vạn”.

Hắn là hột xoàn sao?

“Ba mươi vạn cái loại này chỉ là khiêu vũ thông thường, nếu như xem thoát y vũ, ta tốt nhất không nói giá ra, miễn cho ngươi kinh hách.”

Đây là giá thị trường cơ bản của ba năm trước đây, đương nhiên, đối với lão bản hiện tại mà nói, người ra ba trăm vạn cũng chỉ có thể bị sập cửa vào mặt.

“Hắn... Hắn...” Đồng Ngôn nắm chặt túi tiền, thân thể hầu như cứng đờ, trên mặt lúc hồng lúc xanh, nửa ngày mới nghẹn ra một câu, “Quý giá quá!”

Đây là thể đạo gì a? Xem một người nhân khiêu vũ, một giờ cư nhiên nhiều tiền như vậy?

Giá giá giá... Chỗ này đúng là địa ngục ăn tươi nuốt sống người ta mà!

Đồng Ngôn tái nhợt nghiêm mặt xoay người.

Hà Trác ở phía sau kêu, “Quý khách, quý khách người đừng đi vội a, áp phích của ngươi còn chưa lấy về, ở đây chúng ta còn có những mỹ nam khác...”

Lời còn chưa dứt, chú cừu nhỏ đáng thương đã tiu ngủ bước đi một khoảng xa.

Hà Trác tiếc nuối lắc đầu, nhìn nhìn tấm áp phích trên tay.

Y bỗng nhiên muốn chia sẻ chuyện thú vị này với lão bản kiêm hảo huynh đệ của y, hình như gần đây hắn cũng thường than vãn mình hiện giờ công thành danh toại, nhân sinh buồn chán đi.

Hưng phấn mà xoay người hướng phía ghế lô.

“Lão bản! Lão bản! Uy, Cốc Dương, đứng lên nào, ta nói cho người một chuyện thú vị nga.”

Nằm ở sô pha là một nam nhân khá cao, đôi chân dài như muốn vượt ra ngoài ghế sô pha, khi nghe tiếng của Hà Trác, hắn mở mắt xem xét, sau đó trở mình, quay vào bên trong, dùng thanh âm trầm thấp gọi cảm lười biếng đáp: “Bản dự án quy hoạch của chi nhánh mới đều đã đối phó xong, còn có chuyện gì thú vị chứ? Hà Trác, ngươi dù gì cũng là tổng giám đốc, không nên suốt ngày hô nháo, khiến người khác còn nghĩ ngươi là hài tử chưa trưởng thành a”.

“Đang muốn cùng ngươi ôn lại chút kỷ niệm xưa đây. Ngươi còn nhớ ba năm trước đây khi Diamond này vừa khai trương, lão bản ngươi tự thân xuất mã dùng chính mình làm người mẫu chụp áp phích quảng cáo cho câu lạc bộ không?”

“Chuyện qua lâu vậy rồi mà ngươi vẫn còn nhớ kỹ sao?” Thư Cốc Dương khó chịu.

“Có thể thấy được lão bản đại nhân ngươi mị lực không thể đỡ a, đều đã ba năm rồi, vừa lúc này có một khách nhân cầm áp phích tìm tới cửa, chỉ vào áp phích của ngươi, yêu cầu ta đem nam nhân này tới nhà phục vụ thoát y vũ”.

Nghe Hà Trác hình dung, trong đầu nhất thời nổi khuôn mặt của loại khách nhân hèn mọn gian ác, Thư Cốc Dương một thân tây trang hoàn mỹ tìm không ra khuyết điểm lập tức nhân đôi mày kiếm, trầm giọng, “Vậy người có đem hắc đá ra cửa hay chưa? Còn có, ghi nhớ tên của hắc, liệt vào sổ đen khách hàng cấm lui tới”.

Hanh, đây là chuyện đương niên, hắc năm xưa chỉ vì kế sinh nhai nên mới chịu khiêu vũ thông thường thôi.

Tên ác tâm này cư nhiên muốn nhìn hắc nhảy thoát y, cút qua một bên đi!

“Không cần hung dữ như vậy, ta biết người không bao giờ ... phục vụ khách nhân nữa rồi. Bất quá, cũng không cần phải gọi bảo vệ đâu ... khách nhân nọ chỉ là một tiểu cừu thanh thuần, thoát nhìn giống học sinh ni, lớn lên thanh thanh sáng sáng...”

“Tiểu cừu thanh thuần sao lại chạy tới câu lạc bộ muốn xem thoát y vũ? Tám phần mười là loại có tiền ham ăn biếng làm, ăn chơi sa đọa”.

“Cái này đều không phải, thoát nhìn hình dáng rất mộc mạc, cũng có vài điểm tương đồng giống người nga.”

“Câm miệng! Ta đương niên là khiêu vũ mưu sinh, cũng không phải loại chạy đến câu lạc bộ vung tiền.”

“Đúng đúng, người là từ nhỏ cần cù nỗ lực, vừa học vừa làm, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, người là lão bản vĩ đại nhất thế giới, ta bây giờ có thể tiếp tục nói chưa? Ta còn không có nói đến chuyện tối thú vị a. Nói cho người, hắc xuất ra áp-phích chỉ vào người nói muốn tới nhà phục vụ, ta nói với hắc là ba mươi vạn một giờ.”

“Cái gì?” Thư Cốc Dương lập tức xoay người, từ trên sofa nhảy dựng lên, lạnh lùng nhìn Hà Trác, khoe miệng nhấc lên một tia nguy hiểm mỉm cười, “Hà tổng giám đốc, người là nghĩ nhân sinh gần đây rất buồn chán đúng không? Cả ta mà cũng dám bán? Mà lại là ba mươi vạn giá thấp như vậy? Thế nào? Có muốn thưởng thức một chút tư vị sau khi bị đuổi việc rồi bị bỏ vào bao tải, sau đó trở thành món ăn đặc sắc cho cá mập hay không a? (chém kịch liệt vì bản raw mất trắng câu này =))))))”

Mỗi khi Thư Cốc Dương nở nụ cười “Mona Lisa”, đôi mắt trung xẹt qua tia quang mang lợi hại thì, đó tuyệt đối chính là lúc sẽ có người gặp họa lớn.

Hà Trác vội vã nhấc tay đầu hàng, “Lão bản lão bản, ta thế nhưng trung thành và tận tâm lắm nga, ta tình nguyện đem bán chính mình cũng sẽ không bán người. Kỳ thực thì, ta định giá ba mươi vạn là muốn hù dọa tiểu cừu mà thôi, quả nhiên không ngoài ta sở liệu, ta vừa nói ba mươi vạn, hắc sắc mặt tựa thay đổi. Sau đó...”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó hắc tựa nói một câu, ừ, quý giá quá. Sau đó quay đầu bỏ chạy một mạch.”

Thư Cốc Dương sắc mặt khê biến, “Hắc đây là cái ý tứ gì, chê ta không đến cái giá này?”

Bởi vì kinh doanh thoải đáng, sự nghiệp một bước lên mây, thu nhập mỗi năm lại tăng, mỗi ngày đều bành trướng một chút, nên câu nói kia của Đồng Ngôn làm lòng tự tôn của hắc bị đả kích mãnh liệt, tựa như bị người ác độc nào đó cầm kim châm vào.

“Hắc cũng không nhất định là ý tứ như vậy, hắc. hắc...là... chỉ... là...học sinh không hiểu chuyện thôi...”

“Hiện tại thói đời ngày nay, loại học sinh thoát nhìn cái gì cũng không biết nói không chừng nội tâm lại vô cùng xấu xa, đúng vậy... Hắc chính là do người khác phái tới, ý đồ nhục nhã ta chứ gì?” Âm thanh âm lãnh làm toàn trường phát lạnh.

Hà Trác trên trán mồ hôi xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh.

Xem ra... Lão bản tâm cao khí ngạo của chúng ta đã bị thương!

Hà Trác trên trán mồ hôi xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh.

Xem ra... Lão bản tâm cao khí ngạo của chúng ta đã bị thương!

Sớm biết như vậy sẽ không đem chuyện này nói ra, còn tưởng rằng có thể cho hắn giải buồn, không ngờ chính mình thực sự là ngu ngốc.

“Cốc Dương, chỉ là một chuyện nhỏ, ngươi không nên để trong lòng, đương niên ngươi khiêu vũ cũng là vì kế sinh nhai, bắt đắ dĩ phải làm thôi, hà tất phải để ở trong lòng? Hơn nữa khả năng khiêu vũ của ngươi xác thực là số một, rất nhiều khách nhân là thật lòng đến thưởng thức mà.”

“Giúp ta tra ra lai lịch của người nọ.”

“Cái gì? Điều tra tiểu cừu? Hắn đã đi mất rồi a.”

Thư Cốc Dương cười lạnh một tiếng, “Ta bỏ nhiều tiền như vậy lắp đặt hệ thống quan sát không lẽ để làm kiếng sao? Hắn đến cửa chính của câu lạc bộ, camera nhất định sẽ lưu lại mặt hắn, lập tức gọi chủ nhiệm bảo an, trong vòng ba ngày, ta muốn toàn bộ sơ yếu lý lịch của tên tiểu hổn dân này, cả mười tám đời tổ tông nhà hắn cũng phải đào lên cho ta.”

Hà Trác nhéo nhéo áp-phích trên tay.

Tiểu cừu thăm rồi, hắn vừa chọc vào... một đại hắc báo cường tráng, lại hiện nay phi thường rảnh rồi, phi thường có tiền.

Xin lỗi a tiểu cừu, ta không giúp được ngươi rồi.

“Na... Ta đây đi phân phó chủ nhiệm bảo an.”

Hà Trác vừa mới chuyển thân, tiếng đập cửa bỗng nhiên truyền đến liên tục.

“Ai?”

Âm thanh cọt két truyền đến, cửa mở ra một khoảng nhỏ, hé ra khuôn mặt thanh tú có điểm cần thận tiến đến, “Thật xin lỗi, là ta, Hà tiên sinh.”

“Là người?” Hà Trác thật tâm thay tiểu gia hỏa này bi ai, người thực sự là muốn chết, tự dưng đến cửa mà.

“Ta muốn hỏi một chút, áp-phích của ta có đúng hay không để quên ở chỗ người?”

Vừa mới nghe được cái giá kinh khủng kia, đã vô cùng mất mặt bỏ chạy, đến áp-phích bảo bối cũng đều quên mang về.

“Nga, áp-phích a, ở chỗ này của ta.” Hà Trác e sợ không dám cho cậu vào cửa, nói không chừng khi đó sẽ trực tiếp bị lão bản xé thành từng mảnh nhỏ, câu lạc bộ bỗng chốc biến thành hiện trường đầm máu. =)))))) Hà Trác bước nhanh đi tới cạnh cửa, lấy áp-phích trả lại cho cậu, “Đây là áp-phích của ngươi, lần sau nhớ kỹ không nên vứt bừa bãi nữa. Không tiễn nga, tái kiến.”

Vừa định đóng cửa lại, Đồng Ngôn thế nhưng lại lấy tay giữ lại cánh cửa, cắn răng, “Hà tiên sinh, có một việc, ta muốn hỏi một chút, vừa cái kia ba mươi vạn, ngươi nói là phí dụng một giờ, có thể hay không ta chỉ bao nửa giờ, sau đó...”

“Ân?”

“Sau đó... giảm giá mười tám phần trăm cho ta được không?” Đồng Ngôn vẽ mặt ngây thơ nhìn Hà Trác.

Cậu thực sự, thực sự rất muốn cùng Tiểu Suất ở chung dù cho nửa giờ ấy tiêu phí tất cả tiền tiết kiệm, cậu cũng nguyện ý.

Nhìn tiểu tử thanh tú kia, gương mặt đã hồng hết cả mảng lớn, Hà Trác quả thực không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với cậu.

Đệ đệ, ngươi thực sự là muốn tìm chết a...

“Ngươi là muốn tìm ta phục vụ tại nhà?” Bỗng nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm, khiến Hà Trác biết, tiểu cừu chết chắc rồi.

Đồng Ngôn ngẩng đầu, xuyên thấu qua vai Hà Trác, đường nhìn rơi vào nam nhân phía sau Hà Trác.

A!

Ánh mắt đó!

Đầu của hắn phát ra, quả nhiên là hắc sắc thuần khiết, lại còn là một đường thật dài thật dài trên vai nga!

Còn có nụ cười Mona Lisa bí ẩn làm say đắm lòng người!

Hắn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cậu, tựa như mộng đẹp ba năm không hề báo trước thoáng cái trở thành sự thật, Đồng Ngôn mở to hai mắt, ngốc lăng lăng mà nhìn chăm chăm hắn.

“Uy, hỏi người đó.”

Đồng Ngôn sửng sốt một chút, mới phát hiện nam nhân đã chạy tới trước mặt mình.

Mặt đối mặt thế này mới phát hiện vóc dáng của hắn so với trong áp phích còn có vẻ cao hơn, tuy bản thân cũng không thuộc dạng thấp bé cho lắm, dĩ nhiên so với hắn lại thấp hơn nửa cái đầu.

Chân nam nhân này nhất định đặc biệt dài đi?

Nhớ đến vô số lần mộng qua hắn lỏa thể, Đồng Ngôn gương mặt bỗng nhiên nóng rần lên.

Hắn nhìn chăm chăm hai mắt của cậu, hình như tinh thần rất tốt. Giống như trong mộng, trong tưởng tượng của cậu rất có sinh lực, rất có cảm giác xuyên thấu nhân tâm.

Hoàn toàn làm cho người khác không dám nhìn gần, ánh mắt ấy tràn đầy bá đạo, câu hồn đoạt phách.

Thật đẹp!

Thư Cốc Dương lạnh lùng đánh giá tiểu bại hoại trước mặt, khí tức lãnh liệt nguy hiểm trên người hắn theo mỗi một một lỗ chân lông phát ra.

Thực sự là nhân bất khả tướng mạo (chắc ý của anh Dương là nhìn người không nên chỉ nhìn tướng mạo), Hà Trác lúc đầu nói tên kia đáng ghét thanh thuần, hắn còn chưa tin, nghĩ không ra thật là một nam hài toàn thân nhẹ nhàng khoan thai không hề có khuyết điểm nào.

Hanh, trong ngoài không đồng nhất, là loại hỗn đản ta ghét nhất!

Mặt mày khả ái như vậy, nhất định học hành chẳng giỏi giang gì (anh lôi đầu ra cái suy nghĩ đó vậy o_O), muốn lão tử tới cửa phục vụ thoát y vũ cho người —— còn dám ngạo quý!

Nếu là ngày trước, Thư Cốc Dương đã sớm động nắm tay rồi.

Bất quá làm lão bản vài năm nay, cư di khí, dưỡng di thể (đây là câu nói của Mạnh Tử, ý nói là môi trường sống thay đổi sẽ làm con người ta thay đổi thể chất và khí chất), đương niên tính tình cũng thu liễm không ít, học được gì đó cũng rất nhiều, hôm nay đổi tên thiếu người dạy dỗ này, sách lược của hắn đã cải biến nhiều —— hảo hảo mà, chậm rãi, điều! giáo! (Ặc...một con cừu sắp sửa hạ sinh .=)

“Vị khách nhân này vừa là muốn ta phục vụ tại nhà sao?” Thư Cốc Dương lộ ra bộ mặt tươi cười, làm Hà Trác kể bên toàn thân phát lạnh.

Đồng Ngôn lại bị cái dáng tươi cười này câu dẫn đến hồn phách đều thiếu phân nửa, ” Ờ, Ờ, ta là tướng...”

“Tướng tính rẻ hơn một chút, giảm mười tám phần trăm cho cậu, thế nào?”

Đồng Ngôn gật đầu, nếu có thể giảm giá, ta sẽ bao nửa giờ.”

“Không thành vấn đề.”

“A?” Đồng Ngôn kinh hỉ ngẩn đầu, “người đáp ứng?”

“Đương nhiên a, ta thế nhưng là một vũ nam có đạo đức nghề nghiệp, có sinh ý tới cửa, thế nào có thể không tiếp ni?”

Hà Trác ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, “lão bản. . .”

Mới nói ra hai chữ, Thư Cốc Dương đã lập tức dùng nhãn thần lập tức đảo qua, “lão bản bên kia, Hà tổng, người giúp ta giải thích một chút nha, nói như thế nào ngài đây cũng là khách hàng mới, nói không chừng tương lai hội trở thành khách hàng thân thiết, giảm giá một chút thì có vấn đề gì đâu”.

Thư Cốc Dương quay đầu, “cho hỏi khách nhân quý tính?”

“Ta sao? Ta là Đồng Ngôn.”

“Nga, Đồng tiên sinh nhã hảo, ta là Thư Cốc Dương.”

Đồng Ngôn bỗng nhiên mở miệng, “thật xin lỗi, cái kia. . .”

“Làm sao vậy?”

“Ta là muốn, ta có thể gọi tên thân mật của người không?” Đồng Ngôn len lén nhìn Thư Cốc Dương liếc mắt.

“Tên thân mật của ta?”

“Là như vậy, tại trong lòng ta, quãng thời gian nghĩ về người, đã nghĩ ra một cái tên. Nếu như người không ngại, ta mong muốn có thể gọi người bằng cái tên kia.”

Đúng là đồ tiểu sắc cầu! Bao nửa giờ, còn muốn giảm giá, cũng dám yêu cầu nhiều hơn!

Hảo, xem ta đêm nay thế nào hảo hảo hầu hạ người.

Thư Cốc Dương lại nở nụ cười tà ác, “không thành vấn đề, khách hàng là thượng đế của chúng ta, xin hỏi Đồng tiên sinh muốn gọi ta cái gì ni?”

Đồng Ngôn do dự một chút, nhẹ nhàng mở miệng, “Suất, ta đặt cho người tên Suất, bất quá, có đôi khi ta sẽ gọi người Tiểu Suất. Cảm giác vô cùng thân thiết.” =))

Hà Trác ở bên cạnh phù một tiếng, nhanh che miệng mình, gương mặt rõ là đang nỗ lực căng thẳng kiềm chế.

Tiểu Suất, đây không phải là tên của chó cưng ở nhà lão bản sao? =))) =))))))

Không được!

Ta mà nhin (cười) nữa chắc sẽ đứt ruột mất thôi!

Không dám trước mặt Thư Cốc Dương lúc này mặt đã biến xanh mà cười ra tiếng, Hà Trác chỉ có thể chịu khổ

4. Chương 4

Đồng Ngôn cảm áp phích bảo bối của cậu đi ra cổng chính, cả người lâng lâng dạt dào cảm xúc.

Ước nguyện cả đời này của cậu, chính vào đêm nay, cuối cùng cũng đã thành sự thực rồi sao?

Bước xuống cầu thang được trải thảm đỏ hoa lệ, nhìn ra đường cái, càng ngày càng nhiều xe hơi sang trọng qua lại, Đồng Ngôn chậm rãi hướng về phía trạm xe buýt.

Âm thanh du dương của tiếng đàn dương cầm đã cách Đồng Ngôn một khoảng khá xa, nhưng dư âm của nó vẫn còn đọng lại sâu sắc trong cậu. Không phải là tiếng đàn, mà chính giọng nói trầm ấm hữu lực kia, khiến tâm hồn cậu trầm luân triền miên không dứt.

Cậu cuối cùng thực sự đã được thấy Tiểu Suất nha.

Thậm chí cho đến hôm qua, cậu vẫn hoàn toàn không thể nghĩ được khoảnh khắc tuyệt vời kia thực sự sẽ xảy đến với mình.

Tiểu Suất ở ngoài so với trên áp phích còn muốn anh tuấn hơn, lúc trước trên áp phích chỉ là ảnh chụp chân dung của hắn mà thôi, hiện tại là bất đồng a, cậu đã khắc sâu từng đường nét từ góc cạnh, đến chính diện thậm chí là bóng lưng của người kia.

Lần trò chuyện đầy kích động ban nãy, cậu đã lén quan sát thấy Tiểu Suất có hầu kết đầy nam tính, lão Thiên a, lại nói tiếp thật có điểm đỏ mặt, vào lúc hai người đang nói chuyện với nhau, cậu đã chú ý đôi chân

dài của Tiểu Suất, còn có...cái vật giữa đôi chân kia thật là...làm người ta liên tưởng đến chuyện không tốt a. (sắc thụ =)))

Đồng Ngôn chột đỏ mặt, mình cứ nhiên chẳng khác gì một tên sắc lang xấu xa mà.

Ngày trước lúc xem phim còn cho đó là những hành vi hèn mọn, bây giờ thì hình như chuyện gì cũng làm không sót cái nào. Đến câu lạc bộ, tìm thoát y vũ nam tới nhà phục vụ, còn xem trộm, đầu chứa *** niêm, chỉ kém còn chưa có thị gian mà thôi.

Được rồi, thành thật một chút để tay lên ngực tự vấn nào, hay là mình cũng thị gian luôn xem sao?

Bởi vì lúc cậu nhìn Tiểu Suất, trong đầu lại hiện lên những cảnh tượng trong mộng xuân, triền miên, ôm hôn, mồ hôi nóng, rồi còn có cái loại vận động tiến tiến xuất xuất khủng khiếp khác gì pít-tông kia....A di đà phật, tha thứ ta đi!

Đối với loại hạnh phúc đến quá bất ngờ này, đầu óc cậu giờ đây mỗi một dây thần kinh như bị tiêm phải một liều thuốc kích thích, lúc xe buýt dừng trước mặt, Đồng Ngôn lên xe trong vô thức, mỗi bước đi đều mơ mơ hồ hồ như đang lạc trên chín tầng mây.

Đi qua một vài một trạm dừng, cậu mới đột nhiên bị hiện thực đánh tỉnh.

Bất hảo!

Đồng Ngôn nhìn đồng hồ đeo tay, rồi nhìn sắc trời ngoài cửa sổ xe, nhớ đến chuyện kia, sắc mặt đại biến.

Hẹn Tiểu Suất tới nhà là lúc bảy giờ đi? Người cứu mạng a! Chính mình thực sự là một đại ngu ngốc mà, trong đầu chỉ mãi nghĩ đến việc nhanh lên một chút gọi Tiểu Suất tới nhà, cứ nhiên khẩn cấp đến nỗi hẹn ngay bây giờ.

Việc dùng xe thay cho đi bộ đối với kẻ có tiền mà nói, giá cả đương nhiên không thành vấn đề.

Nhưng đối với Đồng Ngôn mà nói, đó lại là vấn đề lớn.

Cậu bấm tay tính toán, dựa theo lộ tuyến lúc trước, đổi xe, tái đổi xe, tái đổi trạm, tái lên trạm trở về... Bây giờ có thể về đến nhà không? Hình như không kịp.

Nguy rồi nguy rồi, không có số điện thoại di động, vừa rồi vì kích động quá, hoàn toàn đã quên hỏi số điện thoại của Tiểu Suất, hiện tại không thể liên lạc thay đổi thời gian rồi.

Đồng Ngôn trong lòng hoảng hốt.

Cậu đã thanh toán phân nửa tiền đặt cọc, không biết bỏ lỡ tiền đặt cọc có phải hay không rất không tốt.

Trong lòng thầm than nguy rồi, số tiền còn lại của cậu muốn mua thêm nửa giờ cũng không đủ.

Đồng Ngôn ở trên xe trái lo phải nghĩ, trên trán đầy mồ hôi lại thêm sắc mặt tái nhợt khiến bà lão ngồi cạnh cậu lo lắng, “Cậu thanh niên, cậu khó chịu chỗ nào sao?”

Đồng Ngôn xấu hổ lắc đầu.

Không có biện pháp, cậu khê cần môi thầm quyết định, đã dùng nhiều tiền như vậy rồi, tuyệt không thể mất trắng như vậy được.

Vừa đến trạm kế tiếp, Đồng Ngôn nhanh chóng nhảy xuống xe buýt, đứng ở ven đường ngoắc tắc xi.

Khu trung tâm thành phố vào giờ cao điểm dòng xe cộ tấp nập, xe nào cũng đều vội vã hối hả tăng tốc độ phóng nhanh như thoi trên đường, Đồng Ngôn phải liều mình lao ra ngăn cản, mới có một chiếc tắc xi nhân từ mà dừng lại. Đồng Ngôn tựa như chú mèo nhỏ thoát cái đã phóng lên xe, một hơi đóng cửa lại hô to, “Bác tài! Bác tài! Ta van người, ta thực sự có chuyện gấp!”

Để về kịp lúc Tiểu Suất đến nhà, Đồng Ngôn cả gan liều mạng.

Đổi tài xế lão đại một hồi cầu xin một hồi uy hiếp, kích động hồi thúc, lại gặp phải thời điểm kẹt xe, Đồng Ngôn thiếu chút nữa đã thất thanh khóc ròng.

Hoàn hảo, tắc xi cuối cùng cũng dọc theo đường đi cát bay đá chạy đến nơi, Đồng Ngôn thanh toán tiền xe xong thì chạy như bay về nhà, mở cửa phòng, vừa nhìn đồng hồ đeo tay.

Cầm tạ trời đất, 6 giờ 52 phút!

Đồng Ngôn thở dài một hơi, hai chân như muốn nhũn cả ra, vịn vào cửa phòng mà há mồm thở dốc.

Nhưng sau một khắc, cậu lập tức nhảy dựng lên.

Xong đời!

Tối hôm qua mình đã làm gì a? Cầm tờ chẩn đoán bệnh sững sờ mất nửa giờ, viết tiểu luận, giúp người khác viết tiểu luận, hoàn thành bản thảo đến hạn giao nộp, mãi đến khi được ngã vào giường, lại gặp một hồi mộng xuân kịch liệt.

Hiện tại nhìn gian phòng, sàn nhà loạn thất bát tao, trên mặt đất ngổn ngang sách vở, trên bàn học bày bừa tư liệu văn kiện, bút, bản nháp...

Đồng Ngôn nhìn đồng hồ đeo tay, 6 giờ 53 phút!

Thở dốc vì kinh ngạc, lập tức như con quay vù vù đứng lên, gom toàn bộ sách vở tạm thời để trong phòng tắm, sau đó trải tấm chăn che khuất chiếc giường bừa bộn, cuối cùng mau chóng thanh lý góc thùng rác...

Sắp xếp gọn gàng cả gian phòng vừa xong, bên tai truyền đến tiếng đập cửa khiến Đồng Ngôn cả người chấn động.

A a!

Tiểu Suất tới!

Đồng Ngôn dùng tốc độ gió xoáy lấy bản thảo trên bàn đã viết được phân nửa bỏ vào ngăn kéo, hít sâu một hơi, chạy tới mở cửa.

Cửa vừa mở, lập tức trên vai cậu đã trúng ngay một quyền như sắt thép.

“Người tiểu tử này, rốt cuộc đã chạy đi đâu a?” Minh Hạo vừa tức giận vừa lo lắng, đánh Đồng Ngôn một quyền còn chưa đủ vừa lòng, bắt đầu túm trụ lỗ tai cậu như lúc còn bé, sau đó hướng về cái tai đáng thương kia mà gầm rú, “người có đúng hay không mún ta chết sớm một chút a? Đã kêu người mua điện thoại di động đi, người có tiết kiệm tiền không chịu mua, người có biết hay không ta tìm người mất một ngày một đêm! Thậm chí mấy cái thùng rác gần đây ta cũng đã lục tung cả lên, ta rất sợ người chết ở nơi nào đó a! Người lập tức khai thật cho ta, ngày hôm nay lúc nói điện thoại là chuyện gì xảy ra? Nói a!”

“Buông tay, đau quá.” Đồng Ngôn nỗ lực giải thoát cho cái tai đáng thương đang nằm trong ma trảo của bạn mình, “ta chỉ là muốn hướng người nói rõ ràng chân tướng.”

Minh Hạo sững sốt, hấn buông ra Đồng Ngôn, trên dưới quan sát một trận.

“Đồng Ngôn, người... người thực sự là GAY?”

Đối mặt với câu hỏi của Minh Hạo, Đồng Ngôn một trận xấu hổ, nhưng rất nhanh cậu ngẩng đầu lên không cam lòng tỏ ra yếu kém trước mắt nhìn Minh Hạo, “đương nhiên đúng vậy, ta sao có thể đem chuyện này ra đùa giỡn người? Người có đúng hay không kỳ thị ta a? Nếu kỳ thị ta thì người mau chóng nói ra đi, chúng ta sau này không cần phải làm bằng hữu nữa.”

Minh Hạo kinh ngạc mắt to tròn tròn, “Oa! Người đúng là đồ hỗn đản vô lương tâm, ta từ nhỏ cùng người lớn lên, người giấu diếm ta nhiều năm như vậy, còn chưa xin lỗi ta một câu, đã muốn đuổi ta đi rồi? Bao nhiêu năm nay ta và người đã không ít lần tắm chung, còn ngủ chung giường nữa, Minh Hạo ta từ nhỏ chẳng phải là đã sớm bị ăn đậu hủ rất nhiều lần rồi sao? Trời ạ, ta bây giờ không còn trong trắng nữa, vậy mà người nói vứt bỏ liền vứt bỏ? Một chút biểu tình lưu luyến cũng không có, người có phải là người hay không a? Ai, lại nói ta vừa mới bị bạn gái đá, hiện tại đều không phải lưu hành song tính luyến ái sao? Lại, chúng ta ôm một cái, cho nhau thoải mái thoải mái được rồi.” (Bé Hạo thiết sắc khoái nga, có tương lai có tương lai a =)))

Đồng Ngôn vội vàng vàng né tránh cái ôm của hắn, “tối địa ngục đi, ăn đậu hủ người người cái quái gì?”

Liếc mắt nhìn Minh Hạo, khoe môi thê nhưng nhin không được mà lộ ra một tia tiểu ý nhợt nhạt.

“Cảm tạ trời đất, người cuối cùng cũng biết nở nụ cười.” Minh Hạo vỗ vỗ ngực, đi vào trong phòng đặt mông ngồi xuống giường, nhìn Đồng Ngôn, thở dài một hơi, “Kỳ thực người có thể sớm một chút nói cho ta biết a, chúng ta là huynh đệ, có cái gì không thể nói chứ, bỗng nhiên đánh một cú điện thoại như thế, đại ca, ta đang ngủ a, thiếu chút nữa tại mộng đẹp bị người hù cho chết sớm. Được rồi, người trên điện thoại nói người mỗi tối đều gặp mộng xuân, là mộng cùng nam nhân trên giường, hắc, đây là có chuyện gì a?” Câu cuối cùng Minh Hạo đề thấp thanh âm, khuyến mãi thêm nụ cười gian khó tả.

“Không có mà!” Đồng Ngôn nhất thời mặt đỏ lên, hai cánh tay hươ loạn cả lên phụ họa.

Đúng là nhất thời xúc động mà không lường trước hậu quả mà.

Không có việc gì gọi điện thoại cùng Minh Hạo nói chuyện thẳng thắn cái gì nha!

Thực sự là tình trùng lên não, hối hận không kịp.

“Cái gì không có? Không được chống chế.” Đồng Ngôn chính là điển hình của thanh niên chăm chỉ tích cực, không ngừng phấn đấu, hiện tại lại xảy ra chuyện chấn động như thế, Minh Hạo vốn là bạn tốt làm sao có thể không điều tra rõ ràng cho được, “Đồng lão đại, ta thế nhưng bị cú điện thoại của người xém nữa làm cho truy tìm, vì tình nghĩa huynh đệ bấy lâu mà thân mang bệnh cũng ráng bỏ đi tìm người a. Người giấu lại, ta mỗi lần đều đem chuyện ta cùng bạn gái kể hết cho người, người thế nhưng lại chơi xấu, có mộng xuân tuyệt vời như vậy, dĩ nhiên một chữ cũng không tiết lộ, người không có nghĩa khí! Hừ!”

“Chuyện người cùng bạn gái là người chủ động nói cho ta biết, ta vốn không có hỏi người a.”

“Quay về với chuyện chính, hiện tại đến phiên người thẳng thắn. Nói mau, thực sự mỗi buổi tối đều có sao? Có kịch liệt không? Còn có, đối phương có tư vị thế nào? Người chủ động hay là người ta chủ động? Người đối với tên nam nhân nào *** lòng tới mức độ này a? Bối cảnh mộng xuân đặc sắc cỡ nào? Có SM không?” (Sao em không hỏi luôn một đêm làm mấy lượt, mỗi người ra bao nhiêu lần, gồm có tư thế nào a =))))

“Người biến thái a, hỏi nhiều như vậy.”

“Đều không phải a, ta vẫn nghĩ người là người tối nghiêm chỉnh, tối hoàn mỹ, tối trong sạch, hiện tại phát hiện nguyên lai người cũng là người bình thường a, rất muốn tiến thêm một bước lý giải mà thôi.” Minh Hạo bỗng nhiên khấn trương nhỏ giọng hỏi, “uy, người gặp mộng xuân có xuất tinh trong mơ hay không a? Nghe nói xuất tinh trong mơ không có tốt đâu, sẽ không cương được a. Dù cho là GAY, nếu cương không được thẳng cũng không xong thì sẽ bất tiện lắm à!”

Trời ạ, kết lắm bạn xấu, tam sinh bất hạnh!

Đồng Ngôn đành câm nín chỉ biết than trời.

Mặt cậu bây giờ nóng đến mức có thể thiêu cháy mọi thứ xung quanh, Đồng Ngôn giơ lên hai tay che lại lỗ tai, nhưng vẫn không ngăn được giọng “oanh vàng” của công tử Minh Hạo.

“Uy, Đồng Ngôn...”

“Câm miệng! Người mà còn nhiều chuyện nữa là chúng ta tuyệt giao! Không được hỏi lại ta bất cứ chuyện gì liên quan đến mộng xuân nữa!”

“Ta là muốn nói với người, người có khách a.”

“Àn?”

Minh Hạo chỉ chỉ cánh cửa phía sau Đồng Ngôn, “Tên kia có phải tìm người hay không a?”

Đồng Ngôn sửng sốt một chút, lập tức xoay người, một thân ảnh cao lớn thon dài nhảy vào mi mắt.

Tiểu Suất!

Nhất thời tim của ai kia đập lỡ mất nửa nhịp.

Đồng Ngôn nhanh chóng chạy đến cạnh cửa, “Tiểu suất, người đã đến rồi?”

Nghe đến tên của cậu nhà mình =)))))), Thư Cốc Dương khước mắt lơ đãng khẽ híp lại, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, “Đồng tiên sinh, đã bảy giờ rồi, ta có đến muộn không?”

“A, không, không, người không có muộn, người...” Đồng Ngôn trong lòng thầm trộm đổ mồ hôi lạnh, “người tới đã bao lâu?” Không có nghe những gì ta và Minh Hạo vừa nói chứ?

“Vừa mới đến thôi.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Đồng Ngôn”, Minh Hạo đã chạy tới, đứng bên cạnh Đồng Ngôn, đánh giá con người mà cả trang phục lẫn khí chất đều thể hiện phong cách cao cao tại thượng, tuyệt đối không nên xuất hiện tại cái nơi cho thuê phòng giá bèo này, “Hắn là ai vậy?”

Đồng Ngôn lúc này mới nhớ tới trong phòng còn có một tên bạn tốt thích nhiều chuyện.

“Hắn là ai không liên quan đến người, Minh Hạo, ta bây giờ có chuyện quan trọng, người về trước đi nha.” Cậu mau chóng đẩy đẩy Minh Hạo ra cửa, “sau này chúng ta nói chuyện tiếp.”

Nửa giờ đồng hồ xa xỉ này trân quý như vậy, cậu cũng không nghĩ trên người Minh Hạo mà lãng phí một giây đồng hồ.

“Đồng Ngôn, Đồng Ngôn, người đừng đẩy ta.” Minh Hạo chợt nghĩ đến một loại khả năng, hít một ngụm lãnh khí, thân thủ kéo Đồng Ngôn lại gần, ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng hỏi, “Thành thật nói cho ta biết, người sẽ không mượn tiền bọn cho vay nặng lãi chứ?”

“Không có, người nhanh lên một chút trở về đi.”

Ta van người, Tiểu Suất đang chờ ta nì.

“Uy.” Minh Hạo nghiêm túc nhìn chằm chằm Đồng Ngôn, “Người cũng không nên gạt ta, tiền của bọn cho vay nặng lãi trả mãi cũng không hết đâu, mượn chín trả lại mười ba tính cả lãi đó người hiểu hay không? Tới kỳ hạn mà người không trả đủ tiền lãi, những người đó sẽ bắt người đi làm ngư lang (aka trai bao), bán cho lão bà ngoại, khả năng còn có thể bán cho nam nhân nga.”

“Đều nói không phải mà, người không nên dông dài có được hay không?”

“Kia rốt cuộc là ai a?”

“Đã nói không phải chuyện của người a.” Đồng Ngôn thật muốn một cước đá phăng cái tên phiền phức này xuống lầu.

Bỗng nhiên, Minh Hạo trừng mắt to, “Ta nhớ ra rồi, người sáng sớm điện thoại nói là...” Hắn rốt cuộc tìm lòng không đậu mà thở ra một hơi, “Hắn sẽ không là tên vũ nam thoát y mà người nói tới chứ? !”

Đồng Ngôn quả thực khóc không ra nước mắt.

Cậu hao tâm tổn trí mua về sự lãng mạn cũng không muốn kết quả lại thành thế này a!

Cậu là muốn có một không gian huyền ảo, âm nhạc lãng mạn, khiến người ta lâng lâng bay bổng, phát triển một đoạn tình cảm mãnh liệt, nếu tốt hơn nữa có thể cùng nhau tái diễn lại vài cảnh trong mộng xuân... Mà điều không phải chính là tên gà mái ba hoa chích choè này, một mực khanh khách khanh khách hỏi liên tục, mà Tiểu Suất của cậu lại ở một bên vẻ mặt bất động thanh sắc thờ ơ lạnh nhạt, thỉnh thoảng buồn chán lại nhìn nhìn đồng hồ đeo tay.

Muốn tốc chiến tốc thắng, xem ra chỉ có thể dốc ra toàn bộ sức lực, đuổi Minh Hạo đi nhanh một chút.

“Đúng, hắn chính là thoát y vũ nam mà ta nói tới, Minh Hạo, phá hư chuyện tốt của người ta sẽ bị ngựa đá đó (@-@), ta van người, người nhanh lên một chút nhượng chúng ta hai người cùng một chỗ có được hay không?”

“Cái gì? Hắn thật là...”

“Đúng vậy, đúng vậy, người muốn ta nói thế nào người mới chịu tin tưởng đây?”

“Thế nhưng thoát y vũ nam rất đắt tiền a!”

“Ta nguyện ý.”

Minh Hạo lại càng không chịu ly khai, phóng tia lửa điện tràn ngập dịch ý trừng mắt nhìn nam nhân anh tuấn siêu cấp hoàn mỹ đứng ở bên kia.

~~“Thế nhưng thoát y vũ nam rất đắt tiền a!”

“Ta nguyện ý.”

Minh Hạo lại càng không chịu ly khai, phóng tia lửa điện tràn ngập dịch ý trừng mắt nhìn nam nhân anh tuấn siêu cấp hoàn mỹ đứng ở bên kia.

Oa, hiện tại thoát y vũ nam có vẻ kiếm nhiều tiền như vậy a, bộ tây trang kia hình như là nằm trong bộ sưu tập mới nhất mà tạp chí vừa đăng đi? Đồng hồ đeo tay kia không phải là của Cartier sao? Còn cái cà vạt lấp lánh kia nữa, không phải là có gắn hột xoàn đó chứ????

Minh Hạo làm việc ở các câu lạc bộ, nhìn quen nhiều khách nhân tài đại khí thô, nên đối với hàng cao cấp xem như cũng có chút hiểu biết.

Quá đáng thật, kiếm nhiều tiền như vậy còn chưa đủ, cứ nhiên đến loại sinh viên đáng thương như Đồng Ngôn cũng không buông tha.

“Uy, bằng hữu của ta không muốn người phục vụ nữa, hãy kêu người rút nhanh lên một chút đi kìa.”

Đồng Ngôn sắc mặt nhất thời thay đổi, “Minh Hạo, người đừng nói vậy! Ta là kêu người đi nhanh lên một chút a.”

“Uy, chúng ta nói chuyện chút đi, thoát y vũ nam tiên sinh.” Vừa nghĩ hảo bằng hữu thành thành thật thật chăm chỉ làm việc kiếm tiền, lại bị lừa mất đi lý trí, tiêu hết số tiền mồ hôi nước mắt cho loại sự tình này, Minh Hạo đối với tên nam nhân đứng cạnh Đồng Ngôn cực kì phẫn nộ, không khách khí điểm điểm ngược đối phương mà đe dọa, “Ta nói cho người, nghề nghiệp tuy rằng không có phân sang hèn, nhưng làm cái gì đều phải có chút đạo đức nghề nghiệp có được hay không? Bằng hữu của ta là sinh viên nghèo (hiếu học =)), hẳn không có tiền đâu, người muốn gạt, tìm kẻ có tiền được rồi, không nên lấy của sinh viên nghèo như bạn ta, rất không có đạo đức a! Hẳn không có tiền cho người rút đâu (chém :D), ở đây không chào đón người, người đi nhanh lên một chút đi.”

Thư Cốc Dương trầm mặc nhìn tên tiểu tử không biết sống chết trước mắt, mâu trung bỗng dưng phóng ra tia quang mang băng lãnh sắc bén.

Minh Hạo bị ánh mắt chiếu vào khiến cả người lạnh lẽo, lập tức câm nín.

Đồng Ngôn nhìn thấy Minh Hạo hành động lỗ mãng như vậy xem chút nữa thì ngất xỉu, nhanh chóng xốc vai Minh Hạo lôi ra ngoài, “Người cảm miệng có được hay không? Tiền ta đã đưa, người muốn cho mộng tưởng của ta thất bại hay sao? Người mà còn quấy rối nữa, ta với người tuyệt giao!”

Đồng Ngôn thô bạo lôi Minh Hạo còn đang sững sờ đẩy ra ngoài, tiếp theo âu yếm kéo Tiểu Suất vào trong phòng.

Phanh một tiếng đóng lại cửa phòng.

Tiếng khóa cửa mạnh bạo khô khốc vang lên.

Trong gian phòng nhỏ hẹp, hai người mặt đối mặt đứng, bầu không khí thoáng cái trở nên ngưng đọng.

Cả gian phòng toả ra cảm giác tĩnh mịch trầm mặc, chỉ có tiếng thở dốc khản trương của Đồng Ngôn.

Cậu đã hít thở sâu nhiều lần mới có dũng khí ngẩng đầu nói chuyện với nam nhân trước mặt.

“Xin lỗi.” Đồng Ngôn xấu hổ không nói nên lời.

“Không quan hệ.”

“Bằng hữu của ta hẳn chỉ là...”

“Đã nói không quan hệ.”

Thật không ngờ nam nhân trên tấm áp phích năm nào có thể tạo ra cảm giác áp bách như vậy, Đồng Ngôn khó khăn hô hấp, chậm chậm cúi thấp đầu.

Hai bàn tay run run đặt trên đùi.

Nếu như Tiểu Suất mang vẻ mặt bị tổn thương mà nổi giận đùng đùng thì còn đỡ, đằng này lại mang thái độ bình tĩnh như vậy, tựa như chuyện gì cũng chưa hề phát sinh, ngược lại càng đáng sợ.

“Âm nhạc đâu?”

“Ách?”

“Đều không phải muốn ta khiêu vũ cho người xem sao? Ít nhất phải có âm nhạc chứ?”

“Nga, đúng, âm nhạc.” Đồng Ngôn sợ run, sau khi hiểu ra vấn đề, quay xem xét bốn phía, “Âm nhạc, khiêu vũ cần có âm nhạc.”

Căn phòng nhỏ như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra hết đồ đạc trong phòng.

Để tiết kiệm tiền đóng học phí, cậu không hề mua bất kì món đồ giải trí xa hoa nào, không có dàn máy nghe nhạc hay mp3, đến chiếc máy vi tính dùng để làm việc cũng là hàng second-hand, không có dàn loa.

Đồng Ngôn quần bách quay đầu lại, thấp giọng nói, “Thật xin lỗi, ta ở đây không có... Bất quá, ta có thể đi mượn, máy tính của Tiểu Bình sát vách hình như có một dàn loa nhỏ, ta có thể qua đó hỏi thử xem sao. Người chờ ta một chút, một chút là tốt rồi.”

Cậu nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Mở cửa, bên ngoài thật vắng vẻ, Minh Hạo cứ nhiên đi nhanh như vậy, làm Đồng Ngôn có điểm kinh ngạc.

Ai, để có được nửa giờ lãng mạn, mất đi bằng hữu tốt nhất đời này, Đồng Ngôn quá có điểm không dễ chịu chút nào.

Thế nhưng hiện tại quan trọng nhất là phải có âm nhạc, câu tuyệt đối không thể buông tha cơ hội có thể thoải mái phóng túng lần này.

Bởi vì Tiểu Suất, Tiểu Suất rốt cục cũng đã đến với cậu rồi.

“Mượn được rồi!” Chỉ chốc lát, Đồng Ngôn hưng phấn ôm một dàn loa nhỏ mà chạy về, đóng cửa phòng, nhanh nhẹn mà đem dàn loa cắm vào máy tính, “Người muốn bài nhạc nào a?”

“Không quan hệ, chọn bài người thích là tốt rồi.” Nam nhân phía sau dùng giọng điệu ôn hoà trả lời, âm thanh nghe thật êm tai.

Quả nhiên như Đồng Ngôn tưởng tượng, chính là giọng nói y hệt của ngôi sao ca nhạc a.

“Àn... Ta rất ít nghe nhạc... Ta đây tùy tiện chọn một bài là được rồi.”

Máy vi tính này đại bộ phận đều là luận văn, từ điển, vài bộ phim và bài hát phổ biến do chủ nhân đời trước lưu lại, may mà Đồng Ngôn vì bận rộn cũng chưa kịp xoá.

Cậu ở bên trong nhấn chọn bài hát EVERYDAY I LOVE YOU, tiếng nhạc du dương dịu dàng bắt đầu phát ra.

“Được rồi.” Đồng Ngôn vui vẻ quay đầu lại, con người thoáng cái chặt lại.

Chẳng biết từ lúc nào, phía sau Thư Cốc Dương đã cởi tây trang áo khoác, vắt ở cánh tay.

Chiếc quần tây được cắt may vừa người, phối hợp với chiếc áo sơ mi trắng cao cấp, cộng thêm chiếc cà vạt tối màu được cố ý hơi nới lỏng ra, quả đúng là một hình ảnh mang tính sát thương đáng báo động, hần yên lặng nhìn chăm chú vào Đồng Ngôn, hầu như tại trong nháy mắt khiến Đồng Ngôn không thể động đậy.

Tiểu Suất của cậu đứng giữa phòng nhỏ đơn sơ, thần thái lại như đứng giữa sân khấu tầm cỡ quốc tế, tựa như những buổi biểu diễn hoàn mỹ dành riêng cho nữ hoàng.

Âm nhạc bắt đầu rồi.

Tiếng đàn vi-ô-lông trầm bổng du dương, từ dàn loa trên bàn phát ra đều đều .

Sau khúc nhạc dạo đầu du dương, âm điệu bỗng nhiên lên cao, cũng là lúc Thư Cốc Dương bắt đầu tư thế ưu nhã vung tay, cởi tung tây trang áo khoác, rồi loay xoay người khởi động những động tác khiêu vũ đơn giản.

Đồng Ngôn tiếp được chiếc áo khoác bị ném về phía mình, ôm lấy vật lưu lại mùi hương của nam nhân kia, con mắt mở to nhìn người nọ không kiêng nể gì mở rộng đôi chân dài, xoay tròn, uốn thắt lưng, toát ra ——

Đồng Ngôn cả đời này chưa bao giờ được xem những động tác đặc sắc như vậy.

Trước đây, cậu không tài nào lý giải được vì sao kẻ có tiền nguyện ý bỏ số tiền lớn để vào nhà hát xem cái gì múa ba-lê, xem cái gì hí kịch, thế nhưng hiện tại cậu hoàn toàn minh bạch rồi.

Nếu như người trên sân khấu là Tiểu Suất, cậu có tán gia bại sản cũng phải đi.

Thật đẹp a!

Mỗi một lần vung tay, mỗi một cú xoay người, sợi tóc tại trong không khí mỗi một lần lay động, đều là khoảnh khắc trân quý không gì sánh được.

Chính đang lúc Đồng Ngôn đang lâng lâng bay bổng, Thư Cốc Dương bỗng nhiên không hề báo trước dừng lại mọi động tác.

“Làm sao vậy?” Đồng Ngôn đang trong cảm giác hưởng thụ bỗng dưng bị cắt đứt, không khỏi giật mình.

Âm nhạc còn chưa có hết mà.

Thư Cốc Dương đi tới, loan hạ thắt lưng.

Hắn... Hắn hần hần muốn làm gì a!

Đồng Ngôn kích động trái tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, nín thở nhìn nam nhân đang khom lưng từ từ tiến gần sát đến mình.

“Đã hết giờ rồi.” Thư Cốc Dương lấy lại áo khoác từ trong tay cậu, dứt khoát đứng dậy.

“Ta mua nửa giờ, hiện tại khiêu vũ còn chưa xong mà.” Đồng Ngôn hầu như nhảy dựng lên.

“Luật lệ của chúng ta là tính thời gian từ lúc vào cửa” Thư Cốc Dương vừa nói, một bên thông dong sửa lại cổ cà- vạt.

“Thời gian người vào cửa đó, ta đều không phải vừa vặn có bằng hữu đến sao? Hơn nữa lại là người nói cần âm nhạc, ta lại phải mất thời gian chạy đi mượn về.” Đồng Ngôn cố gắng giải thích.

“Người là muốn đem trách nhiệm đều đổ trên đầu ta sao?” Nam nhân quay đầu, nhàn nhạt đảo mắt liếc cậu.

Chẳng hiểu vì sao, ánh mắt ấy khiến cậu run sợ.

Đồng Ngôn nuốt một ngụm nước bọt.

Khó có được một đêm lãng mạn, cậu tuyệt đối không muốn diễn biến vì cùng Tiểu Suất cãi nhau mà hỏng việc, thế nhưng giá nửa giờ mỗi một phút đồng hồ đều nhiều tiền như vậy, cậu dù liều mạng viết thêm nhiều luận văn, nhận nhiều thêm việc, viết thêm nhiều quyển tiểu thuyết tình sắc cũng vẫn không đủ...

“Ta đều không phải đổ trách nhiệm cho người, thế nhưng người nếu đã thu tiền, nên có trách nhiệm, ” Đồng Ngôn không cam lòng tỏ ra yếu kém cố gắng tranh thủ lợi ích cho mình, “Ta đã mua nửa giờ, lại nỗ lực phối hợp như vậy, còn chưa có khiêu vũ xong, người đã nói hết giờ, ta sẽ khiếu nại người.”

Thư Cốc Dương nhin không được khoé môi cong lên, dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn Đồng Ngôn, “Người khiếu nại ta? Quý khách, người nói cho rõ ràng a, mua nửa giờ còn đòi giảm giá, ta chịu tới nhà phục vụ xem như là đã cho người mặt mũi lắm rồi, ước định bấy giờ, ta là đúng hạn tới, chính là do bằng hữu của

người, dàn loa của người, thời gian kéo dài cùng ta không quan hệ. Hãy bớt sàm ngôn đi, tiền cọc của người mới thanh toán phân nửa thôi, còn lại phân nửa hiện tại thanh toán, mau đưa tiền a.”

Hắn hướng phía Đồng Ngôn vươn tay, bày ra bộ dáng nhất quyết đòi nợ cho bằng được.

Chính là số tiền nhỏ như vậy đối với Thư Cốc Dương mà nói, căn bản chẳng đáng là gì.

Thế nhưng, hẳn lúc này hết lần này tới lần khác rất có tâm tình trêu chọc tên tiểu hổ dẫn trước mắt, nhìn qua căn phòng tồi tàn này, lại thêm dần máy vì tính không có loa, Thư Cốc Dương đã biết Đồng Ngôn đúng là thuộc giai cấp vô sản rồi.

Thư Cốc Dương luôn luôn không bao giờ xem thường người có hoàn cảnh khó khăn hơn mình, nếu như Đồng Ngôn không có ngay từ đầu làm ra chuyện nhục nhã hẳn như vậy, nếu cái tên cao to lúc này không đối với hắn vô lễ, Thư Cốc Dương có lẽ sẽ đối với Đồng Ngôn tốt một chút.

Thế nhưng hiện tại, Thư Cốc Dương thậm nghĩ hảo hảo dạy dỗ cái tên thư sinh ngu ngốc này.

“Còn lại phân nửa tiền đâu a? Khách nhân người là đưa tiền mặt hay chi phiếu? Ân?”

Đồng Ngôn nhìn Tiểu Suất như tên “tử đòi tiền” vô tình, tâm lý khó chịu cực kỳ, viền mắt bắt đầu lẳng lẳng vài giọt lệ.

Thật là lạnh lùng mà!

Chính mình chờ mong cái gì ni? Vốn đã biết hắn là một vũ nam, trăm phương nghìn kế làm việc để kiếm tiền, đây là quy tắc của chỗ hắn làm sao?

Thế nhưng, mong đợi lâu như vậy.

Cuộc sống của mình giờ đây ngăn ngừi như vậy, cũng chẳng còn lại bao nhiêu thời gian, cho nên phải cố gắng hoàn thành mộng đẹp này.

“Ta...”

“Người rốt cuộc có trả tiền không? Ta cảnh cáo người, vũ nam chúng ta...đều có bảo kê hết đó, người nếu dám lộn xộn, ngày mai người tới cửa tìm người không phải là loại tử tế như ta đâu.”

“Hảo, ta có thể trả số tiền còn lại cho người, bất quá,” Đồng Ngôn cắn cắn môi dưới, “Bất quá người không chịu khiêu vũ cũng được, vận động mạnh như vậy này giờ mệt chết đi có đúng hay không ? Như vậy đi, người theo ta ở chỗ này ngồi nửa giờ, có thể chứ?”

Thư Cốc Dương dự định thuận miệng cự tuyệt, lại thoáng nhìn thấy nhan thần như bị bỏ rơi lúc ấy của Đồng Ngôn.

Hắn nói không nên lời, rốt cuộc không hiểu vì sao từ tận đáy lòng có chút xót xa.

Hắn bỗng dưng có khao khát mãnh liệt muốn dùng tay chạm vào đôi mắt ngập nước kia, bất giác khi đang chăm chú hoà tan trong đôi mắt ấy, lòng hắn nổi lên một loại xung động, tựa như một lữ nhân cả người đang bắn hê hê rốt cuộc nhìn thấy dòng suối trong vắt, không thể chờ đợi mà muốn nhảy vào sự thanh khiết ấy tẩy sạch đi bụi trần.

Hắn chăm chú nhìn theo đường giọt lệ kia tuôn rơi, không chế không được mà đem ánh mắt dời xuống .

Hiện ra trong khoé mắt chính là cái cổ trắng nõn nhỏ xinh, bởi vì khăn trương mà chiếc hầu kết trên ấy nhẹ nhàng nhảy lên.

Hắn trong lúc lơ đãng nhận ra được khách nhân của hắn hình dạng phi thường thanh tú, đôi mi cong nhàn nhạt, hẳn trước đây đã xem qua một cuốn sách nói về tướng mạo con người, trong đó nói rằng người có đôi mi đậm nhạt, ngoài mềm trong cứng, tính tình rất bướng bỉnh.

“Cùng người tọa nửa giờ? Không được trễ hơn nữa đâu đấy.”

“Người đáp ứng?” Đồng Ngôn trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi, “Sẽ không trễ đâu, ta có thể pha trà cho người, chúng ta có thể nói chuyện phiếm, đương nhiên, nếu như người không thích nói chuyện phiếm, ta nơi này có nhiều sách...”

Khuôn mặt nam nhân bỗng đứng kề sát vào cậu.

“Àn...” Đôi mắt Đồng Ngôn thoảng chớp đã trợn to.

Trời ạ!

Bọn họ đang hôn môi sao?

Cảm giác thật điên cuồng nhưng cũng thật ấm áp, hôn môi là như vậy sao? Trái tim cậu đập thành thịch muốn văng cả ra ngoài, cậu không biết nên tiếp tục hay là nên đẩy đối phương ra đây nữa.

Làm như vậy hình như không đúng lắm thì phải? Tiểu Suất chỉ nói khiêu vũ nửa giờ thôi, mà chính mình dùng tiền đều chỉ là vì khiêu vũ, về chuyện thoát y hay thậm chí là làm tình... Hẳn là vì tiền mà hôn mình sao? Đây là dịch vụ tặng thêm khi bao vũ nam đến nhà phục vụ sao ?

Có vật gì đó chuyển động khiến Đồng Ngôn chợt bừng tỉnh, qua hồi lâu, cậu mới ý thức được đó là đầu lưỡi của đối phương.

Nội tâm lại một phen loạn cào cào.

Có cả dùng lưỡi sao?

Thực sự so với trong mộng hoàn toàn bất đồng, xúc cảm hiện tại thực sự quá chân thực, chân thực đến mức khiến xương cốt con người ta đều mềm nhũn.

Đồng Ngôn bị hôn đến mức hít thở khó khăn, nhưng cả cơ thể lại như bị ngọn lửa thiêu đốt, sức mạnh chẳng biết từ đâu cứ ồ ạt tuôn trào, muốn cậu bằng mọi giá phải giữ chặt lấy người nam nhân đang cường hôn mình, như thể sợ hãi đối phương sẽ bỏ lại cậu mà chạy mất.

Đôi môi vừa hé mở, đầu lưỡi nam nhân ngay lập tức xộc vào khám phá .

Đầu lưỡi kia không ngừng dò xét, chậm rãi xâm chiếm khoang miệng ngon lành của người thiếu niên.

Tiểu Suất vẫn đang cùng cậu...

~~Đôi môi vừa hé mở, đầu lưỡi nam nhân ngay lập tức xộc vào khám phá .

Đầu lưỡi kia không ngừng dò xét, chậm rãi xâm chiếm khoang miệng ngon lành của người thiếu niên.

Tiểu Suất vẫn đang cùng cậu...

“Ồ...” Đồng Ngôn phát ra tiếng rên rỉ như mèo con.

Thư Cốc Dương mỗi động tác lại dụng thêm lực, đầu lưỡi bắt đầu âu yếm vuốt ve hàm trên của cậu, cũng là nơi tối mẫn cảm của Đồng Ngôn, khiến cậu nhận không được thân thể bắt đầu loạn động.

Nam nhân một bên hôn sâu, một bên vỗ vỗ khuôn mặt của cậu bởi vì khó thở mà đã chuyển sang trắng bệch.

“Có muốn ta phục vụ thêm những thứ khác nữa không?” Thư Cốc Dương đối cậu lộ ra nụ cười tà mị.

Đồng Ngôn hoàn toàn bị câu dẫn mất hồn, không cần suy nghĩ gật gật đầu.

Cậu cái gì cũng không quản nữa.

Cậu muốn mộng xuân của mình thành sự thực, một lần thôi cũng được.

Mặc kệ hẳn có phải là vũ nam hay không, mặc kệ hẳn tức giận chỉ vì chuyện tiền bạc hay không, mặc kệ sau đó có bị Minh Hạo nổi giận hay không, cậu hiện giờ chỉ muốn cùng Tiểu Suất mà thôi.

Thư Cốc Dương đã có điểm thất vọng.

Nguyên lai tiểu gia hỏa này thoát nhìn thanh thuần, nhân thần trong suốt giống như hài tử, nhưng tất cả đều là giả dối. Cậu đối với loại việc cùng người khác lên giường này cũng dễ dãi quá rồi.

Cũng đúng thôi, dám chạy đến câu lạc bộ kêu một vũ nam tới nhà phục vụ, sao có thể là người thuần khiết cho được.

Đệ tử nghèo thì thế nào? Đệ tử nghèo sẽ không *** dâng sao? Nói không chừng tiền của cậu đều tiêu hết vào việc tìm người bồi cậu trên giường nên chỉ có thể tìm loại phòng ở này mà thôi.

Thư Cốc Dương trong lòng bốc lên một cỗ hỏa nhiệt vô danh.

Nếu là cậu chủ động kêu tới phục vụ, như vậy cứ hung hăng thoả mãn cậu là được rồi.

Thư Cốc Dương đem Đồng Ngôn phóng tới trên giường, bắt đầu giải khai thất lưng của cậu.

Đồng Ngôn hơi thở hổn hển, nhắm mắt lại, cảm giác được tình nhân trong mộng đang từng lớp từng lớp tháo bỏ những mảnh vải che đậy cơ thể mình.

Đây chính là loại cảm giác mà những cảnh trong mơ không bao giờ cảm nhận được.

Cậu cho rằng nếu tại trong mộng luyện tập nhiều lần thì giờ khắc này có thể phi thường thành thực, có thể cùng phối hợp với động tác của đối phương, thậm chí sẽ tìm được vài chiêu khiến đối phương dục vọng tăng vọt.

Thế nhưng hết thấy đều vô dụng mất rồi, cậu cư nhiên lại sợ đến mức cứng đờ như cương thi, nằm ở trên giường như con cá chết, đại não như bị tê liệt. Cậu chỉ có thể cảm nhận nam nhân bên cạnh xả hạ hết quần áo, bao trùm lấy cậu, cậu thể nhưng một đầu ngón tay cũng không thể động đậy.

Tiểu Suất nhất định rất không hài lòng đi?

“Đừng khẩn trương như vậy.”

“Ta... Xin lỗi...”

Nguyên bản chỉ là tưởng đùa bốn vật nhỏ này một phen, nhưng Thư Cốc Dương cũng không biết vì sao cuối cùng lại đùa bốn đến trên giường.

Khó hạ nóng rực khó nhịn.

Không lẽ vì lâu lắm rồi không được phát tiết nên mới vậy sao? Vì vậy nên cơ khát đến nỗi có thể dễ dàng bị một tên xa lạ hấp dẫn tới bạo phát?

Dưới đôi bàn tay hần là một thân thể mềm dẻo trắng nõn, làn da kia dưới ngọn đèn lại thêm một tầng nhàn nhạt phấn hồng.

Thật xinh đẹp.

Thư Cốc Dương yêu thích không nỡ buông tay cứ mãi vuốt ve, muốn giữ lấy xúc cảm toát ra từ làn da như tơ như lụa kia.

Phân thân của Đồng Ngôn bị nam nhân sờ soạng âu yếm, giữa đám lông mao đen mượt bắt đầu có cảm giác mà từ từ ngẩng đầu dậy, thực sự là giống hệt như chủ nhân của nó, dù có phần khởi ngạnh trưởng tới đâu, cũng mang lại cảm giác trúc trắc vô hại.

Thư Cốc Dương nắm lấy ngọc hành đáng yêu trong lòng bàn tay, không ngừng ma sát lên xuống.

Chịu không nổi những hành động đùa bốn khiêu khích của hần, Đồng Ngôn cả người run rẩy dữ dội.

“Ân —— ngô... đừng... không nên như vậy...”

“Rõ ràng là rất muốn, nhưng lại mạnh miệng nói không nên, thật là giống hệt nữ nhân nga.” Thư Cốc Dương không để ý đến mấy lời phản đối của Đồng Ngôn mà tiếp tục đùa bốn côn thịt của cậu, đầu ngón tay khúc khởi, bỗng nhiên từ chiếc lỗ nhỏ trên đỉnh bắn ra dòng nước trắng đục.

“A!” Đồng Ngôn phát sinh một tiếng thét chói tai.

Phản ứng của cậu khiến Thư Cốc Dương cả người đều phát nhiệt.

“Hảo hảo hưởng thụ a, khách nhân.” Thư Cốc Dương nắm hai mắt cá chân trắng nõn, chậm rãi nhấc lên.

Đồng Ngôn bị bài khai nơi tư mật, bày ra tư thế chuẩn bị tiếp thu sự xâm nhập của nam nhân.

Mật huyết khả ái như đoá hoa tường vi dần dần hiện ra, theo tâm tình sợ hãi của chủ nhân mà không ngừng co rút.

Thư Cốc Dương dùng đầu ngón tay xoa xoa lên nếp uốn phi thường ngon mắt kia một vòng.

“Trơn tề (aka gel bôi trơn) đâu? Người đặt ở đâu a?”

Hỏi hai lần, Đồng Ngôn mới biết được hần muốn cái gì, mê man lắc đầu.

Rõ ràng là một tên biến thái loạn dùng tiền tìm người tới thao mình, thế nhưng lại không chuẩn bị trơn tề?

Lẽ nào người chính là một tiểu thụ siêu cấp M cuồng bị ngược đãi sao?

Thư Cốc Dương hung hăng tát mạnh vào cái mông trắng nõn mềm mại bên dưới.

“Ồ ——” Đồng Ngôn đau đớn thét lên.

Nguyên lai trong mộng đều là gạt người a, chân thực thì ra là bị đánh đòn đau như vậy!

Nhưng trận đau thứ nhất còn chưa khỏi thì trận đau thứ hai lại bất ngờ tập kích.

“A!”

Bộ phận phía sau kia chính mình còn chưa từng sờ qua, nay bỗng nhiên đang bị một ngón tay lọt vào xâm phạm, sợ hãi cùng đau đớn ồ ạt kéo đến.

“Ồ... Đau quá...”

“Yên lặng một chút.” Ngữ khí của Thư Cốc Dương có chút không tốt .

Biết trước như vậy sẽ không đối cậu động thủ, thực sự là tự rước lấy họa, làm dục hoả trên người chính mình toàn bộ bùng phát.

Dưới thân rõ ràng là một thân thể mềm dẻo trắng nõn, đẹp để kích thích như vậy, thử hỏi có tên nam nhân nào mà không khí huyết sôi sục cho được a?

Khí quan bên trong khổ hạ nếu không được vận động cho thoả thích e rằng hần sẽ bị nghẹn mà chết mất.

Thế nhưng, tiểu tử hỗn đản này cứ nhiên đến trơn tề cũng không có chuẩn bị!

Thư Cốc Dương ngồi phía sau Đồng Ngôn, cường ngạnh mở bung hai chân cậu, tiếp tục dùng đầu ngón tay đào móc vào địa phương mà lát nữa đây hần sẽ xuyên vào.

Số ngón tay giờ đây đã tăng lên làm ba, đâm sâu vào nội tràng chật hẹp nóng bỏng.

“Ồ!” Đồng Ngôn đau đến chảy nước mắt, “Ta từ bỏ! Đau quá!”

Trong mộng đều là gạt người mà!

Cậu hai mắt nhắm lẹ, khiến dục vọng của Thư Cốc Dương càng thêm khó có thể từ bỏ, tiếng nói cũng trở nên khàn khàn, “Ta còn không có bắt đầu ni, người nhanh như thể đã có cảm giác tình thú rồi? Được rồi, tuy rằng ta luôn luôn không thích ngoạn SM, đêm nay ngoại lệ phối hợp người một lần.”

Ngón tay gia tăng động tác nơi lỏng thịt huyết, Thư Cốc Dương một cú dứt khoát đem cự vật tiến thẳng vào cơ thể Đồng Ngôn.

“Ồ ——!”

Vật nóng rực kia không ngừng trong cơ thể cậu áp đảo, khiến lý trí Đồng Ngôn hoàn toàn trống rỗng.

Côn thịt của nam nhân thật sâu đỉnh nhập trong cơ thể, khiến cả người như gãy làm hai, cảm giác hồ thẹn làm cậu không nói nên lời.

Đồng Ngôn không nghĩ tới đã gặp nhiều mộng xuân như vậy, cậu vẫn còn cảm thấy hổ thẹn đối với việc làm tình cùng Tiểu Suất .

Nhưng chính xác là như vậy.

Na căn cường ngạnh hiện tại ngay tại địa phương tối bí ẩn kia bắt đầu chuyển động, mỗi một điểm ma sát đều khiến câu cả người phát run.

“Ồ... Ân —— không nên... Ta đau quá...”

“Ngoan nào, rất nhanh sẽ không đau nữa.” Thư Cốc Dương bỏ qua tiếng rên rỉ của cậu, tiếp tục mạnh mẽ tiến nhập.

Cơ thể này quả thật là cực phẩm hiếm thấy!

Tuổi còn trẻ, tràn ngập tính dai, cái miệng nhỏ nhắn dường như bị bỏ đói đã lâu hút thật chặt bảo bối của hắn.

Cơ thể của Đồng Ngôn so với hắn tưởng tượng còn chặt hơn gấp mấy lần, nếu như không phải vì những chuyện trước kia, hắn còn cho rằng thân thể này của cậu là một tiểu xử nam thuần khiết.

Cảm giác như đang bay bổng trên thiên đường khiến mỗi một tế bào trong cơ thể hắn đều hưng phấn cùng cực.

Tiểu tử không lâu trước kia khiến hắn cảm thấy phần nộ giờ đây tại trong mắt hắn trở nên diễm đam đáng yêu, đôi mắt ngập nước, mái tóc đen mềm mại, quả đúng là khiến người ta muốn yêu thương cưng chiều.

“Đau quá... Ta từ bỏ, thực sự... Ô —— người buông tha ta đi...”

Dạ dày dường như cũng bị khuấy động, nội tràng bị trườ sấp khiến cậu nóng đến phát điên, Đồng Ngôn nghĩ mình sẽ chết, khóc liều mạng lắc đầu.

“Không có việc gì, ngoan nào, tiểu Đồng Ngôn.” Thư Cốc Dương cũng không phát hiện chính trong lúc vô tình hắn đã kêu tên của khách, lại còn thêm một chữ “tiểu” đầy sủng nịch.

Tuy rằng nghĩ Đồng Ngôn có lẽ là một tên biến thái thích bị ngược đãi, nhưng hắn không thể bỏ qua vẻ mặt thống khổ, tái nhợt nhưng lại thập phần khả ái của cậu.

Thư Cốc Dương một bên công kích thịt huyết mê người kia, một bên hôn lên tiểu hầu kết đầy âu yếm.

Bàn tay to lớn chu du khắp hai chân, cuối cùng lần tìm đến bộ vị khiến cậu thoải mái.

Khí quan ban nãy vừa bùng bùng ý chí chiến đấu, giờ lại uể oải ngủ yên trong bụi cỏ, Thư Cốc Dương có chút giật mình, lẽ nào cậu không phải là vì mệt nhọc? Đối với loại thụ cuồng ngược mà nói, càng đau thì càng hưng phấn mới đúng a.

Hắn theo bản năng xoa xoa vật nhỏ đang cúi đầu kia, đầu ngón tay chậm rãi ôn nhu mà vuốt ve.

Tuy rằng nơi tư mật bị xâm phạm rất đau, nhưng cơ thể non nớt không có kinh nghiệm rất nhanh đã bị khiêu khích mà mẫn cảm đứng lên.

“Không nên! Buông... Ừ —— ân —— “

“Không nên khẩu thị tâm phi, người rõ ràng rất thích ta như vậy.”

Côn thịt bị nam nhân đùa bỡn dần dần khôi phục tư thế hiên ngang dũng mãnh khiến cơ thể cậu cảm thấy ngày càng phức tạp.

Nội bích bị ma sát đến toàn thân nóng cháy, lại thêm tràng vách bị đâm sâu đến tận cùng, cảm giác như miếng bơ bắt đầu hoà tan toát lên hương vị *** mỹ ngọt ngào.

Đồng Ngôn ở phía trước, lặng lẽ chảy ra những giọt nước mắt sung sướng.

“Ngô —— ngô —— biệt —— đừng như vậy mà! A a —— “

“Người là nói thật sao? Nếu như là thật tâm nói, ta đây thật sẽ không sờ người nữa.”

Thư Cốc Dương bỗng nhiên thu tay về.

Côn thịt đang hưng phấn bỗng mất đi sự mát-xa nhiệt tình, lập tức đại não dâng lên cảm giác mất mát, khiến Đồng Ngôn thập phần khó chịu.

“Ô... —— không nên... Không nên khi dễ người ta...” Đồng Ngôn liều mạng lắc đầu, mái tóc ướt sũng tại vòm ngực hắn quét tới quét lui.

“Nguyên lai thật là khẩu thị tâm phi.” Thư Cốc Dương ánh mắt xấu xa trên chốc, nhìn Đồng Ngôn bắt đầu tiến nhập trạng thái, tâm tình của hắn bỗng nhiên sung sướng đứng lên, nằm phía dưới, khéo léo gặm cắn lỗ tai cậu, phát ra thanh âm trầm thấp của ác ma, “Bất quá, ta đã hạ quyết tâm khi dễ người rồi. Ta đêm nay không cần dùng tay thỏa mãn ngươi, ta muốn dùng cái này thỏa mãn ngươi.”

Thắt lưng bỗng nhiên rất nhanh co rúm.

“A a —— a —— quá nhanh rồi! Tha ta đi —— không được... Ô —— hảo thô... Vù vù, ta muốn chết —— a ——!”

Cự bỗng trắng kiện chôn sâu tại trong cơ thể, mỗi một lần rút ra là một lần tiếp nối xâm nhập càng thêm sâu.

Côn thịt điên cuồng mà rút ra đâm vào, Đồng Ngôn thầm nghĩ mình đang bị một loại hình cụ chạy bằng điện hung hăng tra tấn phía trên, vĩnh viễn không dừng lại cho đến khi cả ruột gan cậu đều đứt lìa.

Đau quá, thể nhưng, cũng thật là tốt...

Đau đến bên trong cậu còn thể dùng lý trí lý giải, thể nhưng không cách nào hiểu tại sao mình bị hung hăng chà đạp như thế vẫn có thể cảm nhận thấy tư vị sung sướng điên cuồng.

Bạo lực thể nhưng thống khoái không gì sánh được.

A, ta thật là thụ cuồng ngược sao?

Đồng Ngôn nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác đau nhức nhưng cũng thật thỏa mãn, ôm lấy người nam nhân đang say sưa luật động trong cơ thể mình.

Tiểu Suất, ngươi thực sự là siêu bỗng a.

Giá nửa giờ thực sự là quá đáng giá, vượt xa những gì ta đã chờ mong.

Hung khí cực đại tại nội tràng hung hăng trở mình, chạy nước rút, tiến nhập ngày càng sâu, một cỗ nhiệt lượng xa lạ đột ngột ập đến như thiêu đốt nơi tư mật của cậu.

“A!” Cấn cấn môi dưới, Đồng Ngôn bỗng nhiên hé miệng rên nhỏ.

Một cỗ bạch dịch nóng hổi phun trào.

Cảnh trong mơ cuối cùng trở thành sự thật rồi!

Trước mắt Đồng Ngôn xuất hiện một mảnh bạch sắc chói mắt, giây sau đó liền rơi vào không gian đen sâu thẳm.

5. Chương 5

Gần bốn giờ sáng lúc trời còn mờ mịt đã bị lão bản triệu ra uống rượu, địa điểm không phải là quán bar sang trọng gần nhà mình hay là câu lạc bộ của hai người, mà lại là quán rượu nhỏ nằm trong con hẻm ở một địa phương phi thường hẻo lánh.

Nhìn con số trên đồng hồ, Hà Trác mơ hồ cảm nhận có việc gì đó đã xảy ra.

Nhận được điện thoại của Thư Cốc Dương, y không nói hai lời bật dậy từ trong ổ chăn ấm áp, mặc xong quần áo rồi lái xe hơi phóng tới địa chỉ Thư Cốc Dương nói đến..

Lúc này, quán rượu chỉ có một khách nhân.

Hà Trác bước nhanh đi tới trước quầy bar, đặt mông ngồi ở chiếc ghế sát bên Thư Cốc Dương.

Thư Cốc Dương chậm rãi giơ lên mắt, rót ra thêm một ly rượu khác đặt trước mặt y, “Theo ta uống một ly.”

“Cốc Dương, xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.”

Hà Trác thiếu chút nữa chửi ầm lên, trừng mắt nhìn cái tên bằng hữu kiêm lão bản bên cạnh, nhưng lời chửi mắng đã kịp nuốt trở lại, cầm lấy ly rượu giữa đầu một hơi cạn sạch, trầm giọng nói, “Cốc Dương, người biết ta nghĩ gì không? Ta nghĩ về chuyện bảy năm trước đây người cũng là như thế này ba bốn giờ sáng lôi ta ra ngoài uống rượu, một lần đó, người nói với ta, người nãi nãi (aka bà nội hay ngoại) bệnh nặng, người bị học viện vũ đạo đuổi học, ra ngoài khiêu vũ để tìm tiền chữa bệnh cho nãi nãi.”

Hắn thở dài một hơi.

“Kỳ thực, từ khi người có tiền, trở thành đại lão bản, ta bắt đầu lo lắng sẽ càng ngày càng xa cách với người. Bất quá ngày hôm nay, người như vậy gọi ta ra ngoài cùng người uống một chén, ta rất thoải mái. Người dù sao vẫn còn xem ta là bằng hữu, mà không phải chỉ là một tổng giám đốc câu lạc bộ giúp người kiếm tiền, nếu là bằng hữu, người có chuyện gì, cứ thoải mái nói cho ta biết, có được hay không?”

Nghe xong những lời xuất phát từ nội tâm chân thật như thế, Thư Cốc Dương vẻ mặt vẫn không thay đổi, ngẩng đầu, nhìn Hà Trác liếc mắt.

“Ta ngày hôm nay đã tới nhà phục vụ tên khách nhân Đồng Ngôn kia.”

“Người thực sự đi?” Hà Trác ngực căng thẳng, “Người phục vụ cậu ấy thế nào a?”

Thư Cốc Dương sắc mặt hơi chuyển, rồi lại im lặng.

Nếu như không muốn nói, vậy sự việc ắt hẳn rất nghiêm trọng...

“Người đánh cậu ấy sao?”

Thư Cốc Dương lắc đầu.

“Người đánh người nhà của cậu ấy sao?”

Thư Cốc Dương lắc đầu.

Hà Trác quả thực bị hắn làm cho tức chết, “Người rốt cuộc là làm cái gì đối với cậu ấy? Người sẽ không giết người ta đó chứ?”

“Ta cùng hắn lên giường.”

“Trên giường! Người là đang nói giỡn sao?” Hà Trác sững sốt một hồi lâu, hít sâu một hơi, hạ giọng hỏi, “Người phương diện này đều không phải luôn luôn bị khiết phích sao? Lúc trước nhiều nam hài tử như vậy tùy người chọn lựa, người cũng không thích, thế nào lại muốn động vào một vật nhỏ xa lạ như vậy?”

“Đừng hỏi ta, ta không biết!” Thư Cốc Dương điên cuồng vò đầu bứt tóc, “Ta cũng hiểu được chính mình lúc đó nhất định là điên rồi, vì sao có thể làm ra loại sự tình này? Người biết tính tình của ta, ta mở không ít câu lạc bộ, thế nhưng ta chưa bao giờ làm gì xằng bậy cả!”

“Ta biết, ta biết, người không nên kích động —— “

“Ta cho rằng cậu ấy —— ta cho rằng cậu ấy —— “

Liên tục hai lần, Thư Cốc Dương đều lộ ra biểu tình muốn nói rồi lại thôi.

Hà Trác có thể thấy được, bằng hữu này của y xưa nay làm việc luôn có chủ kiến dứt khoát, hiện tại tâm trạng đang cực kỳ rối loạn.

Chuyện y hiện tại phải làm, chính là khiến hắn tỉnh táo lại.

“Đừng uống nữa, có tâm sự, càng uống càng không thoải mái. Chúng ta tiếp tục trò chuyện, người cho là cậu ấy cái gì?” Hà Trác ngăn cản Thư Cốc Dương tiếp tục uống rượu, thoải mái vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Thư Cốc Dương nhìn chằm chằm ly rượu bị Hà Trác cướp đi, qua một lúc lâu, lại buông ra một tiếng thở dài, “Ta cho rằng cậu ấy là loại hỗn đản thích tùy tiện tìm người lên giường với mình, nên ta nghĩ cùng cậu ấy ngoạn một đêm xem như cũng không có gì, coi như là phục vụ thôi.”

“Hiện tại xã hội thoáng hơn rồi, nếu như là người tình ta nguyện, cái này cũng không có gì, người không nên phiền não nữa.”

“Điều không phải như người tưởng a, ta cũng không biết làm thế nào để giải thích cho người hiểu chuyện phát sinh lúc đó,” Thư Cốc Dương mi tâm nín chặt, “Ta phần lớn thời gian đều điên cuồng hôn cậu ấy, ban đầu cậu ấy cũng đồng ý, bất quá làm được phân nửa lại khóc la đòi từ bỏ, ta căn bản dừng không được nữa, kiên trì làm đến cuối cùng. Về sau nghĩ lại, ta hình như...hình như đã cưỡng bạo cậu ấy.”

“Hừ!” Hà Trác lấy làm kinh hãi, “Cốc Dương, nhỏ giọng lại.”

Y thấy chủ quán đang lười biếng đứng đằng xa hút thuốc, bắt đầu đứng lên, từ trong bóp tiền móng ra vài tờ bạc cho chủ gã, thấp giọng nói, “Ta cùng bằng hữu có vài việc riêng cần bàn bạc, phiền người tạm lánh mặt một lát.”

An bài ổn thỏa bên ngoài xong, y mới quay về, trầm ngâm một lúc.

“Cốc Dương, người trước không nên nói lung tung. Chính người cũng không rõ có đúng là cưỡng bạo hay không, sự tình phải đợi xử lý rõ ràng, người trước nói cho ta biết, sự tình làm xong rồi, cậu ấy có khóc nháo hay không? Có kêu cứu gì đó hay không?”

Thư Cốc Dương lắc đầu, vô tình nói, “Làm xong thì cậu ấy hôn mê mất, vẫn chưa tỉnh lại, ta làm xong mới phát hiện cậu ấy bị thương, trên đường phố mua một ít thuốc cho cậu ấy dùng. Hà Trác, ta nghĩ cậu ấy có thể là xử nam! Cậu ấy cái gì cũng đều không hiểu, đến trơn tề cũng không có chuẩn bị, nếu như đều không phải lần đầu tiên, sẽ không thụ thương dễ dàng như vậy...”

“Được rồi, Cốc Dương, hãy nghe ta nói, hiện tại vấn đề trọng điểm không phải là cậu ấy có đúng là xử nam hay không, mà là ở chỗ cậu ấy có tự nguyện cùng người lên giường hay không? Người hãy nghe cho kỹ, cưỡng bạo là tội phải ngồi tù, ta hoài nghi cậu ấy là cố tình giăng bẫy để hại người, đừng quên người xưa đâu bằng nay, đối thủ cạnh tranh muốn hại người đâu đâu cũng có.”

“Ta không cảm thấy như vậy.”

“Nếu như người nghĩ đó là một âm mưu, vậy người sẽ không hội bị lừa. Dùng đầu óc nghĩ một chút, cậu ấy vì sao bỗng nhiên từ đầu đã chỉ định người đến nhà phục vụ? Lúc ở trên giường, cậu ấy ban đầu cũng có ý đúng không? Vì sao làm được phân nửa lại bỗng nhiên muốn từ bỏ? Tình huống hiện tại, cậu ấy nếu trở mặt, tùy thời sẽ đến cảnh sát báo án, nói không chừng cậu ấy đã lén lút cất giấu chứng cứ, đến lúc đó đem người ra hầu toà, có thể cho người lập tức thân bại danh liệt.” Hà Trác càng nghĩ càng nghiêm trọng, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, “Không được, ta còn rất lo lắng, người chính lập tức đi đi Ma Cao, vừa lúc quán rượu ở hải cảng Ma Cao có hội nghị hàng năm, người là lão bản, đi xem có thể cổ vũ sĩ khí. Chuyện bên này cứ yên tâm giao cho ta, ta ngày mai sẽ đi điều tra tên tiểu tử ấy.” (Ông Hà Trác này trí tưởng tượng thiệt là tào lao =.=)

“Không được, ta hẳn là nên lưu lại, ta muốn tự mình đi xem cậu ấy.”

“Tuyệt đối không thể. Thư Cốc Dương, người có xem ta là bằng hữu không? Xem ta là bằng hữu thì phải lúc này nghe lời ta.”

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Hà Trác, Thư Cốc Dương trầm mặc một lúc lâu rồi gật đầu.

Dù cho hẳn có trở thành đại lão bản lợi hại cỡ nào, mỗi khi gặp phải những việc rắc rối cá nhân, người có thể cho hẳn những lời khuyên tốt nhất vẫn chỉ có Hà Trác.

Hắn đồng ý đi Ma Cao, điều tiết lại tâm tình rồi như tơ vò của hẳn.

Thế nhưng, ở trong lòng, Thư Cốc Dương tuyệt đối, tuyệt đối không hy vọng tất cả những gì xảy ra đêm nay đích, chỉ là âm mưu của một kẻ xấu xa dễ tiện.

Thân thể trắng nõn mềm mại kia, nhân thân trong sáng kia, lúc ấy ngập tràn trong nước mắt chân thật, còn có tiếng rên rỉ cầu hôn kia, tuyệt không nên là giả được.

Thực sự là không nên.

Hà Trác tiễn Thư Cốc Dương ra sân bay, đặt chuyến bay sớm nhất, nhìn Thư Cốc Dương vào đến khu vực hải quan rồi mới quay về.

Trời đã bắt đầu hừng sáng, nhà nhà cũng lần lượt rời khỏi chăn ấm, Hà Trác một bên lái xe, một bên suy nghĩ, theo địa chỉ Thư Cốc Dương để lại, đi tìm tiểu tử đầy bí ẩn kia.

Thật là, mình thực sự đã lơ là cảnh giác.

Ngày hôm qua lúc lần đầu tiên gặp gỡ, y tuyệt nhiên vẫn tin tưởng đó là một tiểu cừu khả ái.

Hiện tại, Hà Trác bắt đầu hoài nghi ánh mắt nhìn người đã tôi luyện bao năm của mình.

Nhà trọ của Đồng Ngôn nằm trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ chật chội, xe của y cũng không thể đậu ở dưới lầu. Hà Trác ở trong lòng rầu rĩ chửi bới một tiếng, để xe ở ngoài đường cái, cầm địa chỉ trên tay bắt đầu đi vào ngõ nhỏ tìm kiếm.

Một cỗ hương thơm ngào ngạt của cơm chiên hoà quyện vào không khí trong lành buổi sớm, nhẹ nhàng lay động khứu giác của y.

Hà Trác trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết quen thuộc.

Loại phòng cho thuê cũ nát này, Thư Cốc Dương cùng y đều đã trụ quá, trách không được có cảm giác quen thuộc như thế.

Tìm tìm kiếm kiếm khắp các phòng ở lầu hai, cuối cùng cũng tìm ra số phòng viết trong mẫu giấy, Hà Trác bình tĩnh gõ cửa.

Tiếng đập cửa khấu khấu vào lúc sáng sớm này lại đặc biệt phá lệ vang dội.

Thế nhưng gõ thật lâu, chính là không ai ra mở cửa.

Không phải đã chạy đi tìm tên lão bản chủ mưu đằng sau tranh công đấy chứ? Hay là...đến đồn cảnh sát trình báo rồi?

Hà Trác khẽ nhún mày.

Tận lực khắc chế cảm giác phiền loạn trong lòng, y hơi siết chặt lại chiếc cà vạt, tiếp tục kiên trì gõ cửa.

Nhưng vẫn không có đáp lại.

Ngay lúc Hà Trác gần như chán nản định quay đầu rời đi, bỗng nhiên nghe bên trong truyền đến thanh âm yếu ớt.

“Ai đấy? Thỉnh chờ một chút...” Theo sau đó là một tiếng rên khẽ, hình như có cái gì ngã trên mặt đất.

Hà Trác dừng bước.

Qua một hồi lâu, cửa phòng chậm rãi mở, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Ngôn so với ngày hôm qua rõ ràng tái nhợt hơn dần dần lộ ra.

“Àn? Là Hà tiên sinh sao?” Đồng Ngôn có chút kinh ngạc.

“Là ta.” Hà Trác mỉm cười, ánh mắt nhìn Đồng Ngôn lại mang thêm vài phần sâu xa phức tạp.

Sách, tiểu gia hỏa này thoạt nhìn hồng hồng.

Còn buồn ngủ, vẻ mặt tiêu tụy, đầu tóc hỗn loạn, y phục trên người nhìn sơ là biết vừa mới được tùy tiện mặc lên, trên chiếc cổ trắng nõn lại loang lổ dấu hồng ngân kinh tâm động phách, nửa người tựa ở cửa phòng, hình như là muốn đứng không vững.

Nếu đem cái hình dạng này đi báo án bị người cường bạo, hơn nữa lại có vết thương trên người, kết quả nhất định là thập phần đáng tin không cần nghi ngờ.

Cốc Dương, không nghĩ tới cá tính của người như vậy có thể làm ra một hồi cuồng loạn hết một ngày một đêm a.

Bất quá, cũng không thể hoàn toàn trách lão bản của y thiếu định lực, nhìn tiểu cừu khả ái trước mắt, xác thực rất có tiềm năng dụ dỗ người ta phạm tội a.

Phi phi phi!

Hà Trác người đang loạn tưởng cái gì?

“Thực xin lỗi, sớm như vậy đã đánh thức người.”

“Không có, ta cũng vừa mới thức dậy, ngày hôm nay ở trường có lớp, buổi chiều còn muốn giúp...” Đồng Ngôn nhu nhu huyết Thái Dương đang ần ần đau, dường như nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn trong phòng.

Trong nháy mắt, cậu ý thức được Tiểu Suất đã đi.

Trời đã sáng.

Một đêm tuyệt vời đã kết thúc.

Nguyên lai đây chính là kết thúc của cô bé lẹ lém lúc mười hai giờ điểm, điểm khác biệt ở đây là, cậu là một tên sinh viên nghèo bỏ tiền mua nửa tiếng đồng hồ xa xỉ.

Tâm thật vắng vẻ a.

“Đồng Ngôn, ta có thể gọi người Đồng Ngôn không?” Hà Trác tươi cười nhìn cậu, “Chuyện tối hôm qua...”

“Nga! Người là đến thu phần tiền còn lại sao?”

“Tiền?”

“Đúng vậy. Tối hôm qua ta đang ngủ, Tiểu Suất có thể không muốn đánh thức ta, nên chưa thu tiền đã đi rồi. Ân, được rồi, nếu như người là đến điều tra về chất lượng phục vụ, thỉnh nhất định thay ta chuyển cáo hấn, hấn phục vụ rất khá...” Nhớ tới chuyện tối hôm qua, lại cảm thấy không khỏi ngọt ngào, bất quá, chuyện xấu hổ như thế không thể nói với Hà Trác được, Đồng Ngôn trên khuôn mặt tái nhợt lại xuất hiện một tia đỏ ửng, ngưng ngưng cười cười, “Thật xin lỗi, ta không phải cố ý không trả, ta hiện tại ta đi lấy tiền cho người.”

Hà Trác còn đang sững sờ, Đồng Ngôn đã xoay người trở về phòng, mở ngăn kéo, tìm túi tiền, tìm một hồi lâu, lại hơi nhíu lại mi, khắp khiêng trở lại trước mặt Hà Trác.

“Xin lỗi, Hà tiên sinh...” Đồng Ngôn trên mặt mang theo một tia quẫn bách, “Ta... Ta ngày hôm qua kêu tắc xi, trên đường lại xa quá, mất hơn ba trăm ngàn khối, sở dĩ... Ân, một giờ ba mươi vạn, nửa giờ hay mười lăm vạn, giảm mười tám phần trăm còn lại mười hai vạn, ta ngày hôm qua đã đưa sáu vạn, còn thiếu người sáu vạn, ta nơi này có năm mươi tám vạn bảy trăm ngàn khối tiền mặt, là ngày hôm qua tại ngân hàng rút ra, còn có một ngàn ba trăm khối tiền lẻ, còn có lục bách hai mươi khối đích tiền xu, còn kém tám mươi khối...”

Cậu ngẩng đầu nhìn Hà Trác, thử hỏi, “Ta có thể dùng vật thể chấp thay cho tám mươi khối được không? Trong thẻ EasyCard (*) này của ta còn chín mươi khối hơn đó”.

Hà Trác nhìn Đồng Ngôn, một lúc cũng không biết nói cái gì cho phải.

Cảm thấy tâm tính cậu thực thật thà thiện lương, thoáng cái khiến y trong lòng áy náy, nhưng cũng không phải tuyệt đối thả lỏng cảnh giác.

Y thật có điểm hoài nghi, chính mình có đúng hay không vì kinh doanh lời vài đồng bạc, trở nên thay đổi, đương là tổng giám đốc, lại tựa như tên tú ông người đầy mùi tiền?

Đối phương rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ khả ái, nếu như biết chính mình đã từng bị Hà Trác nghi ngờ là một tên bụng dạ khó lường chuyên mê hoặc nam nhân trên giường sau đó cắn ngược lại người ta đây nham hiểm mưu mô, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Y không nên hoài nghi tiểu cừu.

Y hần là nên tin tưởng thế giới thực sự tồn tại một người ngây ngô, đơn thuần, không tính toán thiệt hơn giống như tiểu cừ đang đứng trước y đây.

“Người không đồng ý sao?” Đồng Ngôn nhìn Hà Trác sắc mặt đối tới đối lui, tỉnh lại một chút, cũng hiểu được yêu cầu của mình đúng là có phần quá mức.

Đúng nga, trên đời này làm gì có khách nhân nào quá phận như cậu, Tiểu Suất đã giảm giá, vô cùng chuyên nghiệp tới nhà phục vụ, còn tặng kèm một hồi phục vụ siêu cấp thoải mái, siêu cấp “Tinh” phúc tặng phẩm.

Mình cứ nhiên lại dùng vật thể chấp tầm thường này mà trả phần tiền còn thiếu.

Nếu như chính mình tận tâm khổ khổ giúp người khác viết luận văn, chờ tiền công đến dài cổ, mà đối phương thế nhưng lại đưa ra đồ thể chấp cũ nát, chính mình nhất định sẽ đánh cho hắn một trận bất tỉnh nhân sự!

“Na... Không bằng như vậy đi, người trước tiên tạm giữ tấm thẻ này, coi như ta cầm, ta kiếm được tiền liền lập tức trả lại người, Hà tiên sinh, ta bảo chứng...”

“Không cần, chút tiền đó người không cần gấp.”

“Cái gì?” Đồng Ngôn ngây ngẩn cả người, “Thế nhưng ta chỉ mới đưa phân nửa tiền a.”

Hà Trác ở trong lòng âm thầm cười khổ.

Ta giống loại cầm thú ăn tươi nuốt sống người khác vậy sao ? Người đều đã ra cái dạng này rồi, ta sao còn có thể thu tiền của người a?

“Không quan hệ, ta là tổng giám đốc, ta nói không cần là không cần, như vậy đi, lúc trước là giảm mười tám phần trăm, bây giờ... giảm luôn cho người năm mươi phần trăm, có thể đi? Số tiền còn lại người không cần trả.”

“Không thể! Đây là quyền lợi của người!” Đồng Ngôn thái độ bỗng trở nên kịch liệt, khiến Hà Trác một phen giật mình.

Y có điểm trở tay không kịp.

Tiểu cừ không biết vì sao bỗng nhiên sinh khí, đem tiền mặt, tiền xu, thẻ EasyCard tất cả đều bỏ vào tay Hà Trác, trong mắt là một mảnh hừng hực kiên quyết bảo vệ ái nhân, trịnh trọng nói, “Hà tiên sinh, dù người là tổng giám đốc, cũng không có thể tùy tiện hiếp đáp Tiểu Suất như vậy. Hắn là người rất có tài, hắn xứng đáng với cái giá cao như thế, người thế nào lại dám ăn bớt tiền của hắn, người căn bản là không biết trân trọng người tài! Những ... này tiền cho người, còn lại tám mươi đồng tiền ta sau này sẽ đem đến trả tận nơi, không tiền, tái kiến!”

Phanh!

Đóng lại cửa phòng. Hà Trác hai tay đang cầm đồng lớn đồng nhỏ tiền mặt lẫn tiền xu, còn có thêm cái thẻ sáng chói kia, ngốc lăng lăng nhìn về phía cánh cửa gỗ đã đóng chặt.

Thật lạ nha, tiểu cừ nguyên lai là có thể biến thân a, từ thiếu niên xinh đẹp thanh thuần thành chiến sĩ dũng cảm a!

(*) thẻ EasyCard: là một loại thẻ thông minh dùng trong việc thanh toán do Taipei MRT (Mass Rapid Transit or Metro Rail Transit) hay còn gọi là Hãng Đường Sắt Đài Bắc phát hành. Thẻ được dùng để thanh toán tiền xe buýt và các phương tiện công cộng khác ở Đài Bắc từ tháng 6 năm 2002. Sau này thẻ còn được mở rộng phạm vi để dùng thanh toán trong các cửa hàng tiện lợi hay siêu thị. Chi tiết các bạn có thể vào đây.

Dưới đây là chân dung của em nó :”>

6. Chương 6

Quả thực tức chết ta mà!

Bằng hữu tốt nhất chỉ vì một tên thoát y vũ nam mà nhẫn tâm đá mình ra khỏi cửa, Minh Hạo tức đến đỏ mắt, tuy rằng rất muốn đập cho tên Đồng Ngôn đầu óc đã không còn tỉnh táo kia một cước dính vách, triệt để thức tỉnh cái tên đang lầm đường lạc lối kia, thế nhưng...

Loại sự tình này chỉ có thể tưởng tượng trong đầu mà thôi, lại nói đến, tiền là do Đồng Ngôn kiếm về, phòng ở cũng là của Đồng Ngôn, tên thoát y vũ nam đó lại là ước mơ bấy lâu nay của Đồng Ngôn, Minh Hạo hẳn dựa vào cái gì mà ngang ngược ngăn cản?

Nhưng là, Đồng Ngôn thực sự là xem thường bằng hữu ta quá đáng mà!

Còn nói cái gì mà huynh đệ tốt cùng nhau lớn lên...

Hảo!

Nếu như vậy, đại gia ta đây nhất đao lưỡng đoạn (một đao cắt đứt quan hệ), cả đời này không qua lại với nhau nữa!

Từ lúc ở nhà Đồng Ngôn trở về, Minh Hạo đã hung hăng nốc liên tục sáu bảy chai bia, một bên nghiêng răng nghiêng lợi muốn cùng Đồng Ngôn tuyệt giao, ngã lăn ra sofa đến bất tỉnh nhân sự.

Sau khi tỉnh lại, hắn mang theo một thân đầy mùi rượu chát vật đến chỗ làm, trong lòng phát thệ —— từ nay về sau không bao giờ ... để ý cái tên Đồng Ngôn thói trọng sắc khinh bạn kia nữa!

Minh Hạo rất có cốt khí mà đem quyết tâm kiên trì đến một ngày đêm.

Thế nhưng, tiếp qua một ngày đêm, Minh Hạo đã muốn kiên trì không nổi nữa. (=)))))) cứng ghê, hèn chi Pipu mê êm vậy =))))

Di? Đồng Ngôn vì sao đến một cuộc điện thoại cũng không gọi a?

Cùng thoát y vũ nam happy xong (Lộng tử để nguyên happy nha, bạn Ru ư có chế thêm đâu nha ;;), đầu óc nhiều ít cũng đã thanh tỉnh một chút rồi chứ? Ít ra cũng phải nhớ đến người bằng hữu đã tận tình khuyên bảo cậu là hắn đây a?

Lẽ nào Đồng Ngôn cũng dự định cả đời không qua lại với hắn nữa? Thật khủng khiếp a!

Minh Hạo như kiến bò trên chảo nóng, tả chờ hữu chờ, điện thoại di động cũng không reo một tiếng.

Liên tục hai ngày, Đồng Ngôn vẫn bất vô âm tính.

Minh Hạo một mực vẫn chờ cậu đến xin lỗi, chờ đến càng ngày càng sốt ruột.

Đồng Ngôn vì sao một điểm tin tức cũng không có?

Sẽ không thực sự muốn tuyệt giao đó chứ, chỉ vì một tên thoát y vũ nam lạ hoắc lạ hươ nào đó sao? Đúng là tên không có tiền đồ!

Hơn nữa, buổi tối hôm đó mình đã chịu nhường cậu, chủ động về nhà trước rồi mà? Căn bản không có phá hư chuyện tốt của bọn họ, không đến mức tuyệt giao nghiêm trọng như vậy chứ?

Đồng Ngôn cũng không phải người dễ tức giận vì những chuyện như vậy a.

Di... Không đúng? !

Minh Hạo trong lòng khẽ động, bỗng dưng nhảy dựng lên.

Thoát y vũ nam cũng không phải thứ tốt lành gì, nhất là những tay già đời xảo quyết mình đầy kinh nghiệm này, chỉ cần động đến bọn họ, ai cũng sẽ bị giải quyết sạch sẽ, đến một mẩu da cũng không còn.

Nhất là lần trước ở trước cửa nhà Đồng Ngôn nhìn thấy tên thoát y vũ nam kia, nhân thần sắc bén đáng sợ, lại còn mang theo một cỗ sát khí tà đạo, có thể hay không...

Có thể nào hắn biết Đồng Ngôn hiền lành không giống loại khách quen có tiền khác, không thể ép giá được, nên đã không làm chuyện kia, mà quay ra bắt Đồng Ngôn đem cho các câu lạc bộ ngầm khác để trục lợi sao?

Trời ạ!

Tưởng tượng ra trong phim thường hay miêu tả mấy cảnh giao dịch *** *** loạn tàn khốc, Minh Hạo nhất thời một thân đầy mồ hôi lạnh.

Không xong, Đồng Ngôn không phải đã xảy ra chuyện gì chứ!

Đang trong lúc bối rối, Minh Hạo nhất thời đã ném phăng cảm giác oán giận tội trọng sắc khinh bạn của Đồng Ngôn, bỏ dở công việc đang làm, nhảy dựng lên một mạch chạy đến nhà Đồng Ngôn.

“Đồng Ngôn! Đồng Ngôn! Người mở cửa a! Người có ở nhà hay không a?” Minh Hạo chạy đến nhà Đồng Ngôn, gõ cửa hết nửa ngày trời cũng không nghe ai trả lời.

Bất hảo, lúc này trường nào cũng đều đã tan học hết rồi, Đồng Ngôn bình thường giờ này đã có mặt ở nhà rồi, hay là đã xảy ra chuyện gì?

Bị bán, đúng rồi tin tức cũng thường đăng như vậy mà, vài người nam nhân cũng kêu mấy người làm nghề này tới nhà phục vụ, kết quả lại bị mấy tên này quay ra cướp tài sản rồi mưu sát bịt đầu mối, sau đó cao chạy xa bay không truy được tung tích.

“Đồng Ngôn! Người không nên làm ta sợ! Mở cửa nhanh!” Minh Hạo càng thêm sốt ruột, gõ cửa ầm ầm rung chuyển cả tầng lầu, tả hữu hàng xóm đều nhô đầu ra nhìn lén, Minh Hạo ngấm lại, gặp phải loại sự tình này đi báo nguy là tốt nhất, liền lấy di động ra, điện thoại vừa được rút khỏi túi, lúc này cửa lại cạch một tiếng mở ra.

“Minh Hạo, người đã đến rồi a?” Đồng Ngôn đứng ở cửa lộ ra vẻ mặt nửa tỉnh nửa mê.

“Đồng Ngôn!” Minh Hạo dừng gọi điện, sững sốt một hồi, vừa mừng vừa sợ hỏi, “Người không có việc gì?”

“Không có việc gì a. Người có việc gấp tìm ta? Gõ cửa sao lại lớn tiếng như vậy” Đồng Ngôn giữ cửa mở, để Minh Hạo tiến vào.

Minh Hạo ở phía sau rất nhanh đi theo vào trong, “Uy, người thực sự rất ghê tởm có biết hay không? Muốn dọa người a? Ta còn tưởng rằng người xảy ra chuyện gì, cho nên...”

Hắn chợt dừng lại thanh âm.

Vừa lo lắng cho an nguy của Đồng Ngôn, hắn đã quên sạch việc tức giận đối với cậu.

Hiện tại đã xác định Đồng Ngôn an toàn, Minh Hạo tự nhiên sẽ nhớ lại vụ Đồng Ngôn là tên trọng sắc khinh bạn.

Cư nhiên vì một người thoát y vũ nam mà đuổi mình ra cửa, thật xem thường hắn quá thể mà!

Minh Hạo đặt mông ngồi trên cái ghế gần bàn học, phi thường có khí phách làm mặt nghiêm nghị.

Kỳ thực, Đồng Ngôn đã sớm muốn gọi điện cho Minh Hạo, thế nhưng cậu ngày hôm qua sau khi nói chuyện với Hà Trác lại phải vội vội vàng vàng chạy đi học, không có thời gian rảnh, cậu chỉ có thể chạy qua ba trạm xe đến trường, đại khái vì ban ngày vận động quá sức, sau khi tan học trở về, lại vội vội vàng vàng làm xong công khoá thì đã ngã lăn ra đất mất rồi.

Sáng sớm ngày hôm nay lại vô duyên vô cớ té xỉu một lần, cái trán thì đụng vào sàn nhà...

Chính mình lại là cô nhi không thân không thích, nếu như vô thanh vô thức chết ở trong gian phòng nhỏ này, sợ rằng đến lúc bốc mùi lên cũng chẳng có ai quan tâm đi?

Trên thế giới chỉ có Minh Hạo người bằng hữu này sẽ quan tâm đến chuyện sống chết của mình thôi.

Nói thật ra, nhìn thấy Minh Hạo một trận kinh động đã chạy tới nhà đập cửa, trước sau đều là bộ dạng lo lắng cho mình, ngực thực sự hảo ấm áp.

“Minh Hạo, người không tức giận sao?” Đồng Ngôn rót cho Minh Hạo ly nước, cười đưa cho hắn.

“Hanh.” Minh Hạo hậm hực

“Xin lỗi, người đừng sinh khí (tức giận) mà.”

Quay sang liếc thấy bộ dáng tươi cười trong sáng của Đồng Ngôn, Minh Hạo biết chính mình đành phải đầu hàng rồi. Không có biện pháp a, từ nhỏ đến lớn, Đồng Ngôn một chiêu này đã dùng không ít lần, mặc kệ Minh Hạo tức giận hồ nháo đến mức nào, chỉ cần Đồng Ngôn lộ ra dáng tươi cười, nói một câu xin lỗi, cơn tức giận của Minh Hạo nhất định không cánh mà bay.

“Người cũng biết ta sẽ tức giận a? Thành thật nói cho ta, buổi tối hôm trước người cùng tên thoát y vũ nam kia đã làm ra những chuyện tốt gì? Không, người trước tiên nói rõ cho ta người đã cho hấn bao nhiêu tiền? Ta biết người dành dụm được không nhiều lắm, đều là chuẩn bị để đóng học phí, không hỏi không được mà—— trời ạ!”

Minh Hạo xoay người lại, đang nói nửa chừng lại nhìn thấy cảnh tượng kia, lại bắt đầu la hoảng lên, “Người cái trán sao lại sưng lên? Hấn đánh người sao?” cứ thế chằm chằm nhìn Đồng Ngôn.

“Không có, là ta không cẩn thận ngã trên đất nên đụng trúng.”

“Vậy dấu trên cổ là cái gì?”

“Cái gì cũng không có!” Đồng Ngôn theo phản xạ giơ lên một tay che cái cổ.

Về mặt xấu hổ kia, căn bản là có “Cái gì” cũng đều cung khai hết cả rồi.

Minh Hạo nhìn nhìn Đồng Ngôn, đảo hấp một ngụm lương khí, nhỏ giọng hỏi, “Người sẽ không cùng hấn... làm cái kia đi?”

Biết rõ giờ đây không thể gạt được ai nữa, dù tái phủ nhận hay che giấu mấy vết tích kia cũng vô dụng.

Đồng Ngôn hạ tầm mắt, đỏ mặt gật đầu.

“Cái gì! Người điên rồi sao?!” Minh Hạo kêu to lên, “Hấn là thoát y vũ nam a! Người tỉnh táo một chút có được hay không? Ta hỏi người, trên giường có kiểm tra qua thân thể hấn trước hay không?”

“Đương nhiên là có a, vóc người rất tuyệt...”

“Không phải hỏi cái này! Ta là hỏi hấn có khỏe mạnh không! Người không biết là làm loại nghề này có rất nhiều người mang bệnh sao?” Minh Hạo quả thực bị tên một sách khờ khạo không biết sự đời này làm cho tức chết rồi.

Tiểu bạch thỏ này, căn bản là không hiểu thế gian hiểm ác đáng sợ là gì mà.

“Nếu như hấn có bệnh lây qua đường sinh dục truyền nhiễm cho người thì làm sao bây giờ? Người nghĩ có nghĩ tới không a?!”

Đồng Ngôn cười khổ.

Bệnh lây qua đường sinh dục thì tính cái gì?

Chính mình giờ đây cũng còn sống không bao lâu nữa, bác sĩ đều nói qua, nói không chừng lúc nào té trên mặt đất có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, nếu như bị truyền nhiễm bệnh lây qua đường sinh dục, coi như là là lễ vật Tiểu Suất đặc biệt cấp cho mình là được rồi.

Nghĩ như vậy mặc dù có điểm biến thái (em cũng biết sao o__O), thế nhưng, lễ vật của Tiểu Suất... xuyên thấu qua thân thể tối thân mật tiếp xúc, lưu ở trong thân thể chính mình... thật vô cùng thân thiết, hơn nữa, hi, có chút cảm giác lãng mạn.

“Uy uy uy! Ta đang cùng người nói chính sự, người không nên mang cái vẻ mặt phát xuân kia ngồi cười khúc khích có được hay không?” Minh Hạo không chút khách khí cốc một cái rõ đau trên đầu cậu, “Hơn nữa, làm chuyện đó sẽ thu phí rất cao đi? Người đừng lắc đầu, người không thể gạt được ta đâu, ta thế nhưng làm việc ở câu lạc bộ đó nha, loại sự tình này luôn luôn là phục vụ càng nhiều thì lấy tiền càng nhiều, khiêu vũ thông thường là một khoản, thoát y vũ là tăng lên khoản nữa, còn bồi khách trên giường, na không cần phải nói, nhất định sẽ làm cho người phá sản! Nói mau, người rút cuộc cho hấn bao nhiêu tiền? Tiền mà người tân tân khổ khổ góp nhặt từng tí đều đã đưa cho hấn hết rồi, có đúng hay không?” ánh mắt Minh Hạo nóng rực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng trừng nhìn Đồng Ngôn.

Căn bản không cần Đồng Ngôn trả lời, Minh Hạo cũng đã khẳng định được đáp án rồi.

Hắn cũng không phải người mù, thấy rõ ràng a, bên ngoài thì tô vàng nạm ngọc, bên trong lại là tên thoát y vũ nam nhân cách thói rửa. Trên người toàn đồ kiểu dáng mới nhất của Versace, nhất định là đã lừa vô số đối tượng ngây thơ như Đồng Ngôn rồi.

“Ta thực sự là chịu thua người rồi, bình thường nỗ lực làm việc như thế, đối với mình tốt một chút cũng không dám, hiện tại cư nhiên đem toàn bộ tiền vất vả lắm mới kiếm được đưa hết cho thoát y vũ nam. Đại ca, người nghĩ người chính là con cháu hào môn đời thứ hai thất lưng rùng rình tiền bạc hay sao? Nam nhân ở câu lạc bộ cho dù đẹp đến đâu cũng không phải loại chúng ta có thể với tới, người coi như là gay, cũng nên tìm một tiểu học đệ thanh thuần khả ái a(2 thằng thụ đem nhau về rồi “thăm du” cho nhau sao hả Minh Hạo cưng ;;) muốn vũ nam là phải bỏ tiền, người có tiền sao? Người định sống buông thả như thế sao? Thực sự là tức chết ta...”

Đồng Ngôn cúi đầu, nghe Minh Hạo lải nhải không ngừng, như gà mẹ bảo vệ gà con cứ khanh khách khanh khách.

Kiên trì chờ Minh Hạo phát tiết xong, mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Àn, Minh Hạo, hỏi người chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Người bên kia, có việc gì ... có thể kiếm tiền được không?”

“Việc?” Minh Hạo nhíu nhíu mày, “Người vừa đi học, vừa giúp người ta viết luận văn, còn muốn giao bản thảo cho nhà xuất bản, người còn có thời gian tìm thêm việc sao?”

“Sáng tác rất tốn thời gian, tiền lại ít, hơn nữa suốt ngày bị mấy tên có tiền hỗn đản kia quýt nợ. Ta dự định không sáng tác nữa. Luận văn cùng với bài tập, ta tranh thủ lúc đi học mà viết, thực ra môn của ta đa số thời gian đều là tự học. Như vậy sau khi tan học thời gian rảnh rất nhiều, ta buổi tối có thể kiếm thêm việc, ra ngoài làm công kiếm tiền.”

“Đồng Ngôn, người có phải định liều mạng hay không a? Cẩn thận thân thể nga.” Minh Hạo lo lắng quan sát khuôn mặt trắng nõn của Đồng Ngôn, “Kiếm tiền tuy rằng quan trọng, thế nhưng thân thể quan trọng hơn, người lại không có bảo hiểm, vạn nhất sinh bệnh nặng gì đó thì nguy rồi.”

“Yên tâm đi, ta thân thể tốt. Rốt cuộc có việc nào để ta làm hay không a?”

“Gấp như vậy làm gì? Mấy ngày hôm trước đều không phải rất lớn mật, vung tiền như rác cùng thoát y vũ nam hưởng thụ sao? Hiện tại biết sốt ruột rồi? Biết muốn nhanh kiếm tiền rồi? Người nếu như không tiêu tiền vô tội vạ trên người tên nam nhân kia, hiện tại căn bản không cần liều mạng như thế.” Minh Hạo không hổ là bằng hữu tốt, nắm chặt cơ hội đối với Đồng Ngôn đang bị nam nhân làm cho đầu óc mơ hồ kia giáo huấn một phen.

“Được rồi, đừng cần nhần ta nữa được không? Ta van người, Minh đại thiếu gia có nhiều chỗ quen như vậy, người nhất định biết ở đâu có thể có việc kiếm ra tiền mà, phải không?”

Đồng Ngôn nhanh chóng nịnh nọt đánh lạc hướng Minh Hạo.

Đôi mắt to hắc bạch phân minh nhìn Minh Hạo, vẻ mặt chăm chú khẩn cầu.

“Được rồi.” Minh Hạo tràn ngập thất bại hít một tiếng, “Việc làm thêm, là vừa vặn đang có một chỗ tuyển, người biết câu lạc bộ nơi ta đang làm không? Gần đây bị một tập đoàn giải trí thu mua, đuổi đi một nhóm tiểu thư ki-mô-nô phục vụ sinh, hiện tại đang tuyển người mới, cũng cần tuyển thêm vài phục vụ kiếm thêm chức thu ngân, bất quá tiền lương không cao, thu nhập này chỉ là cơ bản, thu nhập chính là từ tiền boa của khách nhân cấp, cái này phải xem vận khí, gặp gỡ khách nhân hào phóng vui vẻ, một buổi tối khả năng có thể kiếm được ba nghìn...”

“Tốt! Tốt!” Đồng Ngôn mừng rỡ thẳng gật đầu.

Một đêm hai nghìn, nga không phải, làm phục vụ sinh chăm chỉ một chút, nỗ lực một chút, được khách nhân chiếu cố rồi, nói không chừng một buổi tối có thể kiếm ba nghìn.

Một đêm ba nghìn, một tháng được chín vạn, hơn nữa viết luận văn cùng tiền nhuận bút viết truyện, không sai biệt lắm thì có hơn mười vạn một chút.

Như vậy tính lại, nửa tháng sẽ được khoảng mười lăm vạn.

Nói cách khác, chỉ cần chi tiêu tiết kiệm, chăm chỉ nỗ lực, nửa tháng sau có thể tái mua Tiểu Suất nửa giờ rồi! (ta thiết vô cùng khâm phục sức mạnh tình yêu của cưng ;;)

Trái tim Đồng Ngôn lại loạn khiêu.

Từ cái đêm triền miên kịch liệt đó đã qua một ngày một đêm, thế nhưng, mùi hương của Tiểu Suất vẫn còn khắc sâu trên da thịt cậu.

Trên cánh tay, trên cổ, dưới thắt lưng, còn có nơi tư mật khó nói kia nữa, chỉ cần là địa phương Tiểu Suất đã chạm qua, đều lưu lại một lực điện, cho đến bây giờ vẫn còn chạy loạn khắp cơ thể Đồng Ngôn khiến cậu cả thân đều là một trận tê dại.

Còn có nhiệt độ nóng bỏng của Tiểu Suất, mang theo dáng tươi cười gợi cảm mê người, hương cậu chạm rải tới gần.

Ôn nhu, cuồng dã lại hôn sâu.

Nam nhân anh tuấn tựa như loại rượu hảo hạng trăm năm, khi đã chạm vào thì cả người hư hư nhược nhược, phân không rõ phương hướng, chỉ biết là cảm giác hảo tới cực điểm, phảng phất như đang bay bổng trên mây, thậm chí muốn mở rộng hai tay hai chân, nhượng đối phương mặc sức hưng hăng chà đạp.

Còn có, còn có!

Cảm giác áp bách khi bị Tiểu Suất thâm nhập thân thể, tuy rằng lúc bắt đầu thực rất đau, nhưng cái cảm giác hạnh phúc được cùng tình nhân trong mộng làm loại chuyện tối *** mỹ này, tựa như là đang ở trên thiên đường.

Hơn nữa, Tiểu Suất thực sự là quá mạnh mẽ rồi, vận động liên tục không ngừng như pít-tông khiến eo cậu muốn nhũn cả ra...

A a, thật là hạ lưu mà!

Không được tưởng tượng thêm nữa.

Đồng Ngôn gơ tay vỗ vỗ lên khuôn mặt đã đỏ rực của mình.

“Tốt cái gì? Trước đừng kích động quá, ta còn chưa nói xong đi.” Minh Hạo trở mình liếc nhìn cậu, “Loại việc này đúng là có thể kiếm được một ít tiền, thế nhưng nhắc nhở người trước, khách nhân ở câu lạc bộ này, đều là hoa hoa công tử (aka playboy), ăn chơi trác táng, đều là nhị thể tổ (con cháu hào môn đời thứ 2 aka “con ông cháu cha”), bằng không thì lại là những lão già bụng phệ, mỗi người đều tự cho mình là có mấy đồng tiền dơ bẩn thì rất giỏi, sắc mặt đều là một bộ cao cao tại thượng, rất là đáng ghét a. Đi tới chỗ đó làm phục vụ sinh, lúc nào cũng có thể bị khinh bỉ ức hiếp, hơn nữa nếu người làm phục vụ sinh, địa vị rất thấp, nên bị khi dễ cũng không thể cùng khách nhân chống đối, không có khả năng liên lập tức bị khai trừ, thậm chí hơn nữa là một chút tiền lương cũng không lấy được.”

“Ta tính tình tốt, sẽ không cùng khách nhân chống đối đâu mà.”

“Người không nên xen mồm vào có được hay không? Ta còn chưa có nói xong a.” Minh Hạo bày ra tư thế tiền bối giáo huấn hậu bối, “Còn chuyện này rất quan trọng, câu lạc bộ nhân xà hỗn tạp, không, phải nói là người lang hỗn tạp, lang, chính là sắc lang! Nhìn người trắng trắng tinh tinh (trắng tròn thơ ngây thuần khiết), khuôn mặt thanh thuần khả ái, nói không chừng sẽ bị biến thái quấy rầy. Người phải biết tự bảo hộ chính mình, lúc nào cũng phải bảo trì cảnh giác, vạn nhất gặp phải vấn đề, lập tức ly khai ghế lô tìm ta, nếu như lúc đó tìm không được ta, người ngay trên hành lang tri hô kêu cứu.”

“Ta còn không có suất đến nổi hấp dẫn biến thái đi?”

“Không nên cười hì hì như thế! Ta là đang cùng người nói chuyện nghiêm túc.” Minh Hạo trừng mắt nhìn cậu.

“Ân, đã biết, Minh đại thiếu gia.” Đồng Ngôn nghe lời gật gật đầu.

Nếu như nói đến suất, chân chính suất chính là Tiểu Suất rồi.

Nói như vậy, Tiểu Suất ở câu lạc bộ có phải cũng bị biến thái lão nhân quấy rầy không a?

Đồng Ngôn không khỏi có điểm lo lắng.

Tâm mơ hồ phát đau nhức.

Chính mình thực sự là vô dụng a, nếu có bản lĩnh kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, có thể cứu Tiểu Suất ra khỏi biển lửa thì tốt rồi.

Không muốn Tiểu Suất cùng những người khác khiêu vũ, lại càng không muốn Tiểu Suất cùng họ trên giường.

Ý nghĩ như vậy, có phải có điểm ích kỷ hay không? Đồng Ngôn, người thật là, chỉ mới cùng Tiểu Suất ở chung không quá một lần, đã nhanh như vậy có lòng tham độc chiếm Tiểu Suất rồi.

Người đại khái cũng chỉ giống bọn khách nhân kia, muốn chiếm hữu Tiểu Suất mà thôi.

“Lúc nào có thể đi làm?”

“Chỉ ít phải chờ ta trở lại hỏi qua quản lí.”

“Ta xin người a, ta thực sự rất cần kiếm thêm việc.” Đồng Ngôn hướng Minh Hạo làm động tác chấp tay hành lễ.

“Ta sẽ tận lực giúp người hướng quản lí nói chuyện, hẳn hai ngày trước còn nói thiếu người, hẳn là không có gì vấn đề. A, chết!” Minh Hạo bỗng nhiên nhớ tới một việc, từ trên ghế nhảy dựng lên, “Ta là đang trong thời gian làm việc mà chạy đến đây, không biết có thể hay không bị kiến trách là bỏ bê công việc! Thảm rồi, cư nhiên nhìn thấy người quá cao hừng nên đã quên cái này, ta phải nhanh lên trở lại mới được, hy vọng quản lí ngày hôm nay bận rộn đến xoay vòng vòng, không có thời gian phát hiện ra ta đi. Đồng Ngôn, khối sưng đỏ trên trán người đó, nhớ kỹ chườm nóng một chút nga, ta phải đi, có việc thì gọi điện thoại cho ta.” (Phạm là bạn nào trọng nghĩa khí, đối tốt với bạn bè mình đều ứng hết nha :>)

“Minh Hạo, chờ một chút.” Đồng Ngôn kéo hẳn.

Minh Hạo không còn cách nào đành quay đầu lại.

“Còn có chuyện gì a?”

“Người có thể hay không... Cho ta mượn tám mươi khối?”

“Không thành vấn đề.” Minh Hạo lập tức từ trong ví lấy tiền ra, đưa tới trước mặt Đồng Ngôn, “Na đi thôi.”

Đồng Ngôn thế nhưng không có tiếp nhận, có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn Minh Hạo, nhỏ giọng nói, “Cái kia... Kỳ thực ta là thiếu Tiểu... Ân, buổi tối hôm đó còn thiếu vũ nam kia tám mươi khối tiền phục vụ phí, người có thể hay không giúp ta đi đến câu lạc bộ đó, đem tiền trả lại cho quản lí tên là Hà Trác?”

“Cái gì? Người bao một thoát y vũ nam, không chỉ tiêu hết tiền mà còn thiếu nợ nữa sao?” Nếu như không phải thời gian gấp rút, Minh Hạo lại muốn bắt đầu lải nhải lảm bảm, hiện tại chỉ có thể nhẫn nại hỏi, “Người vì sao chính mình không đi trả?”

“Thẻ EasyCard (chú thích xem lại chap 4) của ta đã tạm thế chấp ở chỗ Hà tiên sinh rồi, câu lạc bộ Diamond cách nơi này quá xa, ta không thể đi được mà.” (*) Hơn nữa, ngày hôm qua mình đã làm cho y mất mặt, rất anh dũng mà đuổi người ta ra cửa...

(*) Ở đây ý em Ngôn là cái thẻ EasyCard dùng để thanh toán tiền xe buýt của em đã ở chỗ Hà Trác nên em không có tiền để đi xe buýt đến câu lạc bộ Diamond để trả tiền.

Ai, có điểm hối hận.

Ngày hôm qua hiểu lầm Hà tiên sinh không chịu trả công xứng đáng cho Tiểu Suất, tức giận đến mức hậu quả gì cũng mặc kệ, kết quả làm ra loại chuyện đuổi người ta ra khỏi cửa thiếu lễ phép như vậy.

Thảm rồi, đắc tội với Hà tiên sinh, không biết lần sau thời gian mua Tiểu suất có được giảm giá mười tám phần trăm hay không a.

~Thảm rồi, đắc tội với Hà tiên sinh, không biết lần sau thời gian mua Tiểu suất có được giảm giá mười tám phần trăm hay không a.

Không giảm giá thì cũng đành chịu, nhưng nếu như y ghi hận trong lòng, nói không chừng còn có thể làm khó dễ mình, như cố tình lên giá, giá tăng gấp đôi, như vậy cùng Tiểu Suất một giờ sẽ giảm bớt thành nửa tiếng đồng hồ rồi.

Đồng Ngôn một trận lạnh run.

Sẽ không như vậy, sẽ không như vậy. Cái kia Hà tiên sinh thoát nhìn rất ôn hòa, tuyệt không phải loại người nhỏ nhen như vậy.

Thượng đế phù hộ, cầu cho y thực sự là người từ bề ngoài đến lòng dạ bên trong đều như nhau, đều là kiểu không câu nệ tiểu tiết...

Thánh mẫu Maria phù hộ!

Quan âm bồ tát phù hộ!

Thổ địa công công phù hộ!

Các lộ thần tiên, van cầu các người nhượng ta thuận thuận lợi lợi cùng Tiểu Suất gặp lại đi!

Van cầu các người rồi!

Hà Trác trở lại phòng làm việc của tổng giám đốc ở câu lạc bộ, thả lỏng thân thể, tựa vào ghế dựa bằng thuộc da cao cấp, thích ý thở ra một hơi thật dài, nhếch chân lên rồi bắt chéo lại nhắm mắt dưỡng thần.

Hô, cuối cùng những chuyện cần làm đều xử lý xong.

Công ty lớn, sự tình càng ngày càng nhiều, vụ thu mua câu lạc bộ Dạ Minh Châu này coi như đã tốt đẹp, vận chuyển buôn bán đã đi vào quỹ đạo, cũng đã có nhiều khách quen, thế nhưng tổ chức nhân viên cần phải cải thiện, Thư Cốc Dương từ ngày đầu tiên đã xuống lệnh khai trừ những nhân viên không có năng lực, toàn bộ làm mới diện mạo của câu lạc bộ.

Hành động tuy rằng rất có quyết đoán, nhưng vấn đề là ở chỗ vẫn giữ lại quản lý trung gian, cách làm việc của y khiến cho mọi người mỗi ngày đều kêu khổ không dứt.

Công ty phát triển ngày càng lớn mạnh, sự vụ càng ngày càng nhiều, Thư Cốc Dương cùng Hà Trác đều không có thời gian đến xem xét câu lạc bộ Dạ Minh Châu kia, xem ra, bên kia cần phải thỉnh một người có năng lực quản lý xuất sắc đến chuyên quản.

Hà Trác xoay trở hết một ngày đêm để xử lý đồng hồ sơ thư ký đưa đến, cũng không tệ lắm, cuối cùng y cũng chọn được người thích hợp.

Tiếng cửa mở đột nhiên truyền đến.

Hà Trác mở mắt, rất nhanh đứng lên, kinh ngạc hỏi, “Người xảy ra chuyện gì? Hội nghị ở Ma Cao kết thúc rồi sao?”

“Loại hội nghị làm theo phép này có cái gì đáng quan tâm chứ? Người đều không phải nói chuyện buổi tối hôm đó không có vấn đề gì rồi sao?” Thư Cốc Dương tiến vào, đem tây trang tùy tiện ném lên sofa, ra vẻ không thèm để ý hỏi, “Người đến nhà cậu ấy một chuyến, cậu ấy thoát nhìn thế nào?”

Còn có thể thế nào? Chẳng phải là chiến sĩ anh dũng nguyên lai là tiểu cừu khả ái hay sao?

Hà Trác không khỏi nhớ tới bộ dáng tức giận của Đồng Ngôn, y đã lâu chưa thử qua loại tình huống bị người ta ném ra cửa mặt mặt như vậy.

“Cậu ấy sao? Rất tốt a.”

“Vết thương có tốt hơn không?”

“Lão bản.” Hà Trác nhin cười, “Cái chỗ cậu ấy thụ thương khách không mời mà đến như ta làm sao dám mặt dày đi hỏi đến a? Hơn nữa, người không phải nói đã mua thuốc cho cậu ấy rồi sao?”

Cảm thấy được ánh mắt cảnh cáo của Thư Cốc Dương, y lập tức thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Được rồi, tư liệu của cậu ấy cũng được điều tra, ta đã xem qua, gia cảnh trong sạch, là một sinh viên bình thường, đang học Luật, là cô nhi, có thể học được ngành Luật, xem ra cậu ấy đã đọc được không ít sách vở, cũng không biết vì sao cậu ấy có loại sở thích tìm vũ nam này. Có thể thấy được...A, có thể thấy được cũng là loại người có sắc tâm.”

Thư Cốc Dương trầm ngâm chốc lát, “Lúc người gặp cậu ấy, cậu ấy có nói gì không?”

Đánh chết Hà Trác, y cũng không dám chủ động cung khai nói Đồng Ngôn mắng y đánh gãy tiêu thụ của Thư Cốc Dương.

“Cũng không nói gì nhiều, chỉ vài câu khách khí xã giao.” Hà Trác nhún nhún vai, “Cậu ấy nói với ta, phục vụ của người phi thường tốt, cậu ấy rất thoả mãn.”

“Vậy sao?” Thư Cốc Dương nặng nề phát ra âm thanh.

Ngực lão đại một trận khó chịu.

Vật nhỏ kia, cái gì mà phục vụ phi thường tốt chứ, bộ tướng hẳn là thoát y vũ nam thật sao? Không, đã lên giường rồi, còn nói cái gì rất thoả mãn, bản thân không biết chừng cũng bị cậu ta biến thành con vẹt ngọc mất rồi.

Tuy rằng cùng nhau một đêm kia, thân thể của đối phương cũng rất tiêu hồn, nhưng loại sắp đặt kiểu này vẫn khiến người ta tức giận.

“Còn nữa, cậu ấy còn trả lại phí phục vụ cho ta, bởi vì tiền mặt thiếu, nên dùng cả đồng tiền lẻ còn thêm một cái thẻ EasyCard để thế chấp.”

“Àn?” Thư Cốc Dương có điểm giật mình.

Tài chính của Đồng Ngôn hiện đang trong tình trạng không tốt, từ trong gian phòng nhỏ hẹp của cậu có thể thấy được điều đó, nhưng hẳn cũng không biết, Đồng Ngôn để mua hẳn nửa giờ, cư nhiên dốc hết toàn bộ tiền, đến cả thẻ EasyCard cũng đem ra thế chấp.

Vật nhỏ này điên rồi sao?

Loại khách nhân hẳn gặp trong quá khứ, không phải đều là loại tài đại khí thô, vung tiền như rác sao? Bởi vì họ có rất nhiều tiền, tiền đối với họ không đáng kể chút nào.

Thế nhưng, chưa từng có người nào, chỉ vì hắn, sẵn sàng chấp nhận tán gia bại sản.

Nói như vậy, tên đồng tây này cũng thu tiền của cậu ấy không thừa lại chút nào sao?

“Hà Trác, người gần đây rất thiếu tiền sao? Đến tiền của một sinh viên nghèo cũng không buông tha.”

Nghe Thư Cốc Dương nói lộ ra ý tứ bất mãn, Hà Trác vội vã giải thích, “Người biết ta nhiều năm như vậy rồi, ta là người vô lương tâm như thế hay sao? Lúc đó ta đã nói với cậu ấy, phân nửa tiền còn lại không cần trả, nhưng cậu ấy quyết không nghe, đem nhét tiền vào tay ta, buộc ta thu. Như vậy đi, hai ngày sau, ta đem tiền này cùng cái thẻ trả lại cho cậu ấy, nói với cậu ấy là câu lạc bộ Diamond của chúng ta đang có chương trình khuyến mãi, cậu ấy chính là vị khách nhân may mắn được phục vụ miễn phí, giờ hoàn lại tiền phục vụ cho cậu ấy, như vậy được rồi chứ?”

Đang nói, bên kia truyền đến tiếng đập cửa.

“Tiến đến.”

Gian phòng mở, nữ thư kí Jenny vừa mới được tuyển vào khuôn mặt tươi cười dò xét tiến đến, “Tổng giám đốc, bên ngoài có một người tên Trần Minh Hạo tìm ngài, nói là đến trả tiền.”

“Trần Minh Hạo?” Chưa từng nghe qua tên này. Hà Trác nhíu nhíu mày, thấy Thư Cốc Dương ngồi ở sofa nhàn nhã duỗi đôi chân dài đầy khí lực, bày ra bộ dạng không muốn quay về phòng làm việc của tổng tài, không thể làm gì khác hơn đành nói, “Ta đi ra ngoài xem sao.”

Ra phòng làm việc, đã thấy Minh Hạo chờ bên ngoài bộ dạng hằm hừ.

“Người là quản lí Hà sao?”

“Là ta.”

“Đây là tám mươi đồng tiền bằng hữu ta thiếu người, người cầm”, đối với loại người chuyên ăn tươi nuốt sống người khác này, loại bại hoại đến tiền mồ hôi nước mắt của Đồng Ngôn cũng muốn cướp, Minh Hạo căn bản không muốn giả bộ hoà nhã, nghiêm mặt đưa tiền đến tay Hà Trác, “Tiền đã trả hết rồi, thẻ EasyCard của Đồng Ngôn có thể trả lại cho ta chưa?”

“Trả lại người.” Hà Trác từ trong ví lấy ra một cái thẻ EasyCard nhìn đã cũ, bên trên còn có vài chỗ đã hoen ố ngả màu.

Minh Hạo nhận lấy, bỏ vào ví, xoay người đã đi.

Thế nhưng, hần đi được vài bước, hình như nhớ tới chuyện gì, liền xoay người quay trở lại.

“Hà tiên sinh, có một việc, muốn hỏi người một chút.”

“Chuyện gì?”

“Người ở đây nhân viên công tác đều là...” Minh Hạo dừng một chút, cắn răng, cố lấy dũng khí hỏi ra, “Đều là khỏe mạnh phải không? Không có bệnh gì không sạch sẽ chứ? Sức đề kháng của bạn ta không được tốt, nên ta nhất định phải hỏi rõ ràng.”

Minh Hạo cũng không phải là kỳ thị nghề nghiệp của người khác, nhiều người làm nghề này cũng chỉ vì bắt dốt dĩ mà thôi, nếu trực tiếp hỏi như vậy, hình như có điểm gây tổn thương lòng tự tôn của người ta. Nhưng việc này liên quan đến sức khỏe của Đồng Ngôn, nếu như vì khó xử mà không chịu làm rõ, sau này vạn nhất thực sự bị truyền nhiễm thì phải làm sao bây giờ?

“Bệnh không sạch sẽ?” Hà Trác khoe miệng đang mỉm cười đột nhiên co quắp, “Đương nhiên sẽ không, chỗ của chúng ta rất chú trọng việc nhân viên khỏe mạnh, nhất là cái người đi cùng Đồng Ngôn kia, trăm phần trăm khỏe mạnh, câu lạc bộ đến kỳ đều cho hắn đi kiểm tra sức khỏe.”

“Người bảo chứng?”

“Tuyệt đối bảo chứng!”

Thượng đế a, cầu trời lão bản đang trong phòng kia đang ngủ ngon đi.

Những lời này nếu như để lão bản cao ngạo nghe được, nhất định hội tức giận đến sát nhân a.

Minh Hạo hồ nghi đánh giá thân sĩ Hà Trác một phen.

“Người đã tuyệt đối bảo chứng khỏe mạnh... Vậy được rồi, ta hội tin tưởng người một lần.”

“Đi thông thả không tiễn, tái kiến.”

“Làm gì vội vã đuổi ta đi như vậy? Ta còn chưa nói hết đi.”

”Xin hỏi còn có việc gì khác sao?” Hà Trác cười tủm tỉm hỏi.

Tiểu tử, ta là đang nghĩ cho cái mạng nhỏ của người, người tiếp tục đứng ở chỗ này nói bậy, nếu xui xẻo bị lão bản ta nghe được, sau một khắc bảo đảm sẽ không ra khỏi đây được nữa.

“Chuyện khác thì không có, chỉ là làm phiền người nói với tên vũ nam ngày hôm đó vài lời thôi.”

“A, chỉ là hẹn hò nửa giờ, hiện tại tiền nợ đã thanh toán, giờ đã không còn gì liên quan đến nhau, còn có chuyện gì để nói sao?” Hà Trác cười ánh mắt cảnh cáo tên ngu ngốc này nên có chừng mực.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, chính là có...một dã báo thích cắn người đang ẩn nấp đó nga.

“Không được, những lời này ta nhất định phải nói, mới cần đến người giúp ta nhấn lại. Không phải, người cho ta cách liên lạc với hắn, ta tự mình tìm đến cửa nói.” Minh Hạo thái độ kiên quyết.

“... Ai, được rồi.”

“Xin nói lại với hắn, tiền ai cũng đều muốn kiếm, đạo lý này ta biết, vị vũ nam tiên sinh kia mong có khách nhân nhiều một chút, mặc kệ nam nữ già trẻ, có người mua hẳn tự bán, giá cả thế nào cũng tốt. Kỳ thực hẳn hình dạng lớn lên không sai, có thể đi làm người mẫu a, sẽ kiếm được rất nhiều tiền, hà tất vì một ít tiền lẻ mà bán đứng thân thể? Khái, xin lỗi, ta lạc đề rồi, chuyện chọn lựa nghề nghiệp là tự do của người khác. Ta nói chính là... Đồng Ngôn chỉ là một sinh viên nghèo, cậu ấy không có tiền đâu. Nếu như thực sự ngay từ đầu đã tưởng nhầm cậu ấy là người có tiền, thỉnh hẳn hiện tại buông tha Đồng Ngôn, chờ đến khi Đồng Ngôn thành đại luật sư, tương lai tốt đẹp, lúc đó có nhiều tiền rồi thì hẳn trở lại câu dẫn cậu ấy. Ta van người, chỉ ít hiện tại không nên quấy rầy Đồng Ngôn. Tiền của ta không nhiều lắm, chỉ có bao nhiêu đây.” Minh Hạo móc ra từ túi toàn bộ tiền, ngay cả tiền lẻ thông thường cũng đều lấy ra đưa Hà Trác.

Hà Trác hai ngày nay cứ như đã phát tài, không ngừng có người cứ quăng một đồng tiền lẻ cho y (=====) vội luống cuống tay chân cự tuyệt, “Không không, người đừng như vậy, người đem tiền cất lại đi, ta truyền lời lại cho người là được rồi.”

“Không! Người cầm toàn bộ đi! Tiền chúng ta chỉ có bao nhiêu đây thôi, cũng không còn cái gì khác nữa, như vậy hẳn đã minh bạch chưa?”

Minh Hạo tràn ngập khí thế mà đem tiền kín đáo đưa cho Hà Trác, cũng không quay đầu lại một bước bỏ đi.

Hà Trác cười khổ nhìn theo Minh Hạo rời khỏi, mang theo tâm trạng rối loạn đi trở về phòng làm việc.

Vừa ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn thấy Thư Cốc Dương đang ngồi ở trên ghế da của y, gương mặt anh tuấn lộ ra nét âm trầm.

Không cần hỏi, cái tên ngốc kia bên ngoài nói cái gì, hẳn nhất định đều nghe thấy được...

Hà Trác cảm thấy huyết thái dương bắt đầu đông đông đau nhức.

“Cốc Dương, người đừng đối loại sự tình này quá để ý, tiểu tử kia chỉ là một phút không hiểu chuyện nên mới nói ra mấy lời ngu ngốc...”

“Loại sự tình này? Người là nói ta nên xem chuyện bị một tên xuẩn tiểu tử xúc phạm xem như không có gì?”

Hà Trác đành câm nín không nói nữa.

Thư Cốc Dương tâm tình một khi không tốt thì lại nói chuyện sắc bén làm cho người ta khó có thể chống đỡ.

“Hà Trác, không cần bày ra loại biểu tình kỳ quái này, người nói rất đúng, chuyện này cũng chẳng có gì to tát. Tính kỹ ra, ta chơi người của hắn, còn thu lại được số tiền lớn vậy, chiếm tiện nghi chính là ta mới đúng. Ta thấy cậu ta căn bản là ngu ngốc đến nỗi ngay cả gia cầm cũng không bằng”. Thư Cốc Dương đứng dậy, cầm lấy điều tra báo cáo về Đồng Ngôn đang đặt trên mặt bàn, nhìn một chút, ném xuống sàn nhà, khinh miệt nói, “Loại người tầm thường này, sau này không được ở trước mặt ta nhắc tới hắn một chữ.”

Nói xong, bình tĩnh ly khai phòng làm việc của Hà Trác.

Trở lại phòng làm việc dành cho tổng tài của chính mình, Thư Cốc Dương cánh tay vung lên, đập mạnh cánh cửa khiến bản lề suýt chút nữa thì rơi ra.

Trong phòng lập tức vang ra tiếng động lớn, kéo theo đó là cả bầu không khí hỗn tạp kì dị.

Thư Cốc Dương lạnh lùng ngồi nhìn phòng làm việc rộng lớn an tĩnh, trầm mặc thật lâu, đi tới bàn làm việc, cầm lấy cái hộp nhỏ đóng gói thập phần tinh xảo đang để trên bàn.

Bên trong là vật hắn đã mua trên đường trở về đây, chính là một con thỏ nhỏ bằng gốm sứ đang ngồi chồm hổm, lông trắng như tuyết, cái lỗ tai thật dài, đôi mắt như đang giận dữ, thật là giống tiểu tử kia, thân thể

trắng nõn, con mắt vì *** mà đầy dụ khí, cứ hồng hồng, chỉ có cái tai là không giống thôi, bắt quá, không giống cũng không sao, chỉ là một con thỏ nhỏ đầu méo mó ngồi chồm hổm trên mặt đất, lại làm hấn nhớ tới Đồng Ngôn.

Thư Cốc Dương tại Ma Cao nhìn thấy, không thể kèm chế mà mua nó về.

Lúc đó đã nghĩ rằng hay là đưa cho cậu ấy, coi như là...tốt xấu gì cũng ở nhà người ta một đêm, lại còn làm chủ nhà người ta bị thương, tặng một cái lễ vật rồi thì coi như mọi chuyện có thể tốt hơn.

Hiện tại thì sao?

Thư Cốc Dương khổ sở cười nhạt.

Niết niết cái hộp ở trong tay, làm lớp giấy gói phát ra tiếng sột soạt, đến cả cái hộp đều hoàn toàn biến dạng.

Hấn giơ tay lên.

Đồng!

Từ trên không trung xuất hiện một đường pa-ra-bôn, chiếc hộp chứa con thỏ nhỏ tiến thẳng vào thùng rác.

Hai ngày sau, Minh Hạo hăng hái bưng bưng xuất hiện tại phòng nhỏ của Đồng Ngôn.

“Đồng Ngôn, người đều không phải đang kiếm việc làm thêm sao? Quản lý của chúng ta đáp ứng rồi, người có thể đến chỗ chúng ta làm phục vụ, quản lý nghe nói người tiếng Anh tốt, có thể phục vụ khách nước ngoài, tiền lương cơ bản của người là tám mươi khối, bắt quá thu nhập quan trọng nhất chính là tiền boa a.”

“Thực sự? Thật tốt quá!”

“Đêm nay có thể đi làm, địa chỉ viết trên tờ giấy này, nhớ kỹ, là câu lạc bộ Dạ Minh Châu!”

“~Ờ hế, vô Dạ Minh Châu là sắp có người nào đó gặp lại người nào đó rồi đó nghen :”>

7. Chương 7

Gần đây, tâm trạng của Thư Cốc Dương tệ tới cực điểm.

Đến Hà Trác cũng âm thầm kinh ngạc.

Y biết Thư Cốc Dương đối với loại chuyện cùng người lên giường này rất để ý, thế nhưng y không biết, Thư Cốc Dương sẽ để ý đến loại trình độ này.

Tuy rằng lão bản bên ngoài thoạt nhìn bình thường như không có gì, ở phòng làm việc phê phê duyệt duyệt văn kiện, rảnh rỗi lại cùng các đối tác ăn một bữa cơm, thỉnh thoảng lại vừa nói vừa cười vui vẻ, sẽ dùng xe thể thao đời mới của hấn đi dạo xung quanh, thuận tiện dò xét một chút các câu lạc bộ của công ty.

Thế nhưng, từ trong ánh mắt Thư Cốc Dương, Hà Trác có thể thấy được, Thư Cốc Dương trong ngực vẫn còn cái gì đó chưa buông xuống được.

Ban đầu Hà Trác còn lo lắng, lão bản có thể hay không thần trí không tỉnh táo, trực tiếp gây ra án mạng a.

Thế nhưng, phương pháp xử lý của Thư Cốc Dương khiến Hà Trác thật khó hiểu.

Phương thức xử lý của hấn chính là — — không có xử lý.

Giá giá giá... Thật sự là khiến người khác phiền muộn!

Thà trực tiếp gây ra án mạng cũng không phiền muộn đến như vậy!

Nếu xảy ra án mạng, chí ít Hà Trác còn có cách liên hệ hai bên hắc bạch lưỡng đạo, dùng tiền để giải quyết sự tình, giải quyết không được thì giúp lão bản chạy trốn đến tiểu quốc nào đó cho hấn làm hoàng đế luôn là được rồi.

Sợ nhất chính là như bây giờ, lão bản trở nên bất âm bất dương, ngày ngày lộ một khuôn mặt tươi cười, tuy khoé miệng lúc nào cũng cong lên, nhưng trông rất đáng sợ.

Độ cung đầy lãnh đạm làm cho người ta nổi da gà.

Ai, quả thực lãng phí bộ mặt anh tuấn đáng giá trăm triệu vạn này mà.

Tóm lại là, thực sự rất kỳ quái.

Thư Cốc Dương vì sao vẫn bảo trì trầm mặc ni?

Bình thường khi gặp loại chuyện nhục nhã này hẳn đã sớm chịu không nổi, vậy mà giờ hẳn cứ nhiên một ... không ... mắng chửi người, hai không đánh người, ba không âm hiểm ác độc trả đũa người ta, thực sự ngoài dự đoán của mọi người.

Thông thường nam nhân đã bị thương tổn, nhưng cố nén chịu đến loại trình độ này, bày ra một bộ mặt trước sau như một ta không thêm để ý, thông thường chỉ có một loại khả năng, lẽ nào...

Hà Trác trong lòng một trận lạnh run.

Không thể nào!

Lẽ nào —— lão bản hẳn... Bị! Thương! Tâm! Rồi!

Không thể, Hà Trác liều mạng lắc đầu, phủ nhận khả năng này.

Đây là không có khả năng a, tiểu cừu tuy rằng khả ái, nhưng là không đến mức mị lực lớn đến loại trình độ này, lão Thiên a! Cậu ấy chỉ mua lão bản nửa giờ a, chính là mười lăm vạn còn giảm giá mười tám phần trăm, nếu như lão bản cứ như vậy rơi vào tay giặc, vậy mặt mũi toàn bộ công ty phải quẳng đi đâu a!

Không có khả năng, không có khả năng.

“Hà Trác.”

“A!”

Phía sau bỗng nhiên truyền tới thanh âm, làm cho Hà Trác đang đấu tranh nội tâm ý niệm trong đầu cứ nhảy loạn xạ ngẫu sợ đến thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

Thư Cốc Dương chuyển tới trước mặt hẳn, “Làm gì cứ như gặp quỷ vậy? Người cứ đứng một mình ở đây rồi lại liên tục lắc đầu, làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Thư Cốc Dương nhìn vẻ mặt của y đã biết nhất định có nội tình, bất quá gần đây hẳn làm cái gì đều không dậy nổi hứng thú, cũng không muốn truy hỏi đến cùng, xoay qua nhìn nhìn đồng hồ treo tường, “Thời gian không sai biệt lắm, đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Người không phải mới mời đến một cao thủ làm tổng giám đốc cho câu lạc bộ Dạ Minh Châu sao? Đã qua nửa tháng rồi, chúng ta đến xem hẳn quản lý thế nào. Việc này không phải ngày hôm qua đã nói với người rồi sao?”

“Ngày hôm nay phải đi?” Hà Trác lo lắng, “Có cần nói trước với hẳn một tiếng hay không?”

“Không cần, ta muốn nhìn một chút tình hình thường ngày ở đó, nói trước cho hẳn thì còn gì có ý nghĩa nữa.”

“Hảo.”

Hai người lái xe tới câu lạc bộ Dạ Minh Châu, tiểu đệ phụ trách mở cửa cũng là người mới, căn bản không biết đại lão bản đại giá quang lâm, bất quá nhìn hai người quần áo chỉnh tề, cũng rất lễ phép mà xem bọn họ như khách quý mà chào đón.

Hà Trác đã tới một lần, nhớ kỹ vị trí phòng làm việc của tổng giám đốc, không kinh động bất luận kẻ nào, dẫn Thư Cốc Dương ngông nghênh tiến thẳng vào.

Chính lúc đang chuẩn bị lên cầu thang, bỗng nhiên nghe phòng khách dưới lầu truyền đến tiếng kêu thanh thúy của một người, “Đồng Ngôn!”

Hà Trác gần đây bị cái tên này khiến cho tâm thần không yên, nên vừa nghe đến, trong đầu loảng xoảng đương một chút, ngực kêu to — má ơi! Sẽ không linh như vậy chứ?

Len lén quay đầu lại nhìn, Thư Cốc Dương sắc mặt cũng hơi thay đổi, khuôn mặt anh tuần lộc ra một tia chần chờ hiếm thấy, vừa giận nộ, lại vừa như nhịn không được mà tưởng niệm.

“Đồng Ngôn!”

Đối với cái tên người vô pháp quên được này bất ngờ giữ chân hai người lại, khiến cho cả hai đều kinh ngạc đến ngây ngốc.

Thư Cốc Dương do dự một hồi, liếc mắt cảnh cáo Hà Trác đang rình coi hắn, rồi cực quay đầu lại, bất động thanh sắc theo hướng phòng khách phía dưới nhìn lại.

Chỗ đó có một nữ nhân khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu đang đứng, mặc một chiếc sườn xám lấp lánh, ngực nở eo thon, cầm trong tay cái bật lửa, miệng không ngừng gọi “Đồng Ngôn! Đồng Ngôn!”

Chỉ chốc lát, một thân ảnh mặc đồ của phục vụ sinh từ sát vách chạy đến.

Chính là vật nhỏ kia rồi!

Thư Cốc Dương con mắt đang điểm hỏa bỗng nhiên sáng ngời, trong người hắn lại dâng lên một cỗ hưng phấn mặc danh kỳ diệu, nhưng đại não cùng thân thể vô pháp lờ đi những chuyện phát sinh phía dưới, cái lỗ tai vô ý thức dựng thẳng tắp.

“Thúy tỷ người tìm ta? Thật xin lỗi, ta đang ăn, không có nghe người gọi.”

“Đồng Ngôn, ta biểu diễn xong, người giúp ta ra ngoài mua một bao thuốc lá có được hay không? Ta chỉ dùng hiệu Hắc Mẩu Đơn, vòng xoay ở đầu phố có một tiệm nhỏ bán đó.

“Được”

Thanh âm lạnh lẽo thanh thúy, cùng với thanh âm buổi tối hôm đó bị hắn ôm vào trong ngực, nước nở rên rỉ “Ta từ bỏ” như vậy gây thơ đáng yêu khả ái tuyệt nhiên bất đồng.

Thư Cốc Dương có chút ảo não.

Nhìn cậu ấy tinh thần mười phần, dáng tươi cười đầy mặt, vết thương trên người nhất định đã tốt hơn nhiều rồi, cũng đúng, cậu ấy là dùng tiền mua vũ nam, nhưng lại tùy tiện cùng vũ nam trên giường, đại khái dù thụ thương cũng là loại thụ cuồng ngược chờ mong người khi dễ đi?

Chính mình thực sự lại không “chuyên nghiệp” chút nào, chỉ đơn giản là thấy cậu ấy chảy máu thụ thương đã không dám tiếp tục, đổi lại là một người chuyên nghiệp, nhất định sẽ minh bạch tâm ý của “khách nhân”, thống thống khoái khoái phục vụ một buổi tối, từ nay về sau làm “khách nhân” chết đi sống lại mới thôi.

“Đồng Ngôn thật tốt, phục vụ sinh nhiều như vậy chỉ có người là chăm chỉ nhất.” Thúy tỷ móc ra tiền mặt đưa cho cậu, “Người biết ta nghiện thuốc lá nặng, một buổi biểu diễn mệt rã rồi, làm sao còn sức cùng khách nhân hát xướng đến hừng đông? Nay phục vụ sinh a, mỗi người đều lười muốn chết, muốn bọn họ giúp mua một bao thuốc lá, gọi hết nửa ngày một cái bóng cũng chẳng xuất hiện. Xin lỗi nga, một phần tiền boa của ta sẽ đưa cho người, khổ cực người rồi.”

“Không quan hệ, người ăn mặc sườn xám đi tới đi lui rất không tiện, vạn nhất tại trên đường bị xe móc trúng y phục thì nguy rồi, người tại phòng nghỉ của nhân viên chờ ta một chút được rồi, ta hiện tại sẽ đi mua thuốc về cho người.”

“Đa tạ rồi.” Thúy tỷ vui vẻ ra mặt, nhẹ nhàng nhìn gương mặt Đồng Ngôn một chút, thấp giọng nói, “Ta không đi phòng nghỉ của nhân viên, chờ một chút người mua thuốc xong, đến ghế lô VIP số ba tìm ta. Nói cho người, khách nhân ngày hôm nay rất có tiền, là đại cổ đông của một ngân hàng lớn, xuất thủ đại phương

(rất hào phóng), người nhớ kỹ, lúc đi vào, phải giúp vị công tử mặc áo lam kia rót rượu, thái độ cung kính một chút, ta sẽ ở bên cạnh y làm nũng, khen người hai câu, có thể giúp người có chút tiền boa đó.”

“Đa tạ Thuý tỷ.”

“Người ngoan như thế, Thuý tỷ đương nhiên thương người rồi. Ngoan nga, nhanh đi giúp ta mua thuốc.”

“Hảo! Ta sẽ trở lại thật nhanh!” Đồng Ngôn mặc vội áo khoác rồi phóng ra ngoài cửa.

Thư Cốc Dương từ trên cao nhìn xuống, bỗng nhiên cảm thấy một trận hỗn loạn.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Hà Trác tự tiểu phi tiểu đang đứng ở chân cầu thang chờ. Không muốn bị Hà Trác nhìn ra trong tâm mình mặc danh kỳ diệu nổi lên vài phần xấu hổ, Thư Cốc Dương không chế biểu tình trên mặt, bất động thanh sắc, “Đ dẫn đường đi.”

Hà Trác âm thầm cười trộm.

Cùng Thư Cốc Dương làm bằng hữu nhiều năm, y đương nhiên biết Thư Cốc Dương xác thực là một con báo vừa hoang dại vừa có điểm xuân.

Thật dễ nhìn ra nga, con báo này một khi đã nhìn trúng con mồi, thì cứ thế lao đến mà gặm cắn, gặm đến cả đầu khớp xương cũng chẳng chừa, thượng cũng đã thượng qua một lần rồi, hiện tại còn tính toán nhiều như vậy làm gì?

Đúng là đồ đến chết vẫn sĩ diện.

Nhớ tới Thư Cốc Dương dạo gần đây luôn làm ra một ít chuyện kì quái, Hà Trác cứ nghĩ mãi mà chẳng ra.

Từ sau khi gặp gỡ Đồng Ngôn, y phát hiện ra đại lão bản đang phát lên như điều gặp gió của mình, đã trở về cái thuở ngày ngô đã mất đi từ rất lâu của hắn.

Khiến Hà Trác không khỏi nhớ tới Thư Cốc Dương ngày xưa thậm mền một học trưởng suốt cả một năm, kết quả sau khi bị đuổi học, hắn cũng không mở miệng nói với người ta một tiếng.

Ai, đó cũng đều là bất đắc dĩ, vì phải ra ngoài khiêu vũ duy trì sinh kế, đối mặt với tương lai mờ mịt, đành phải quên đi tình yêu vốn dĩ chưa hề có bắt đầu kia.

Hiện tại thì không giống nga, tiểu vũ nam đã biến thành đại lão bản, muốn tiền có tiền, muốn nhà có nhà, muốn xe có xe. Lẽ nào lần này Thư Cốc Dương đối với tiểu cừu, cũng giống như trước đây...

Hà Trác ở trong lòng thở dài một hơi, quay đầu dẫn đường đến phòng làm việc của tổng giám đốc câu lạc bộ.

“Chờ một chút.” Thư Cốc Dương bỗng nhiên thay đổi chủ ý, “Ngày hôm nay trước khoan hãy cùng tổng giám đốc mới nhậm chức gặp mặt đã.”

“Àn?” Hà Trác quay đầu.

“Nếu là đột xuất kiểm tra, không bằng làm cho mới lạ một chút. Câu lạc bộ đều không phải có camera quan sát sao?”

“Đương nhiên, ở hành lang cùng ghế lô đều có, trước sau cũng có đến hai trăm cái camera. Làm sao vậy?”

“Đến phòng quan sát đi, ta muốn đích thân xem xét biểu hiện công tác của nhân viên ở đây.”(À há, có khả nghi có khả nghi nga

)

Đồng Ngôn căn bản không biết đại lão bản đã đại giá quang lâm.

Phục vụ sinh bình thường như cậu cùng lắm chỉ có thể tiếp xúc với quản lý, tổng giám đốc vừa mới đến cao cao tại thượng kia chỉ mới gặp qua vài lần, còn gặp đại lão bản của cả một tập đoàn đằng sau, đó là chuyện cậu chưa bao giờ nghĩ đến.

Mục đích đến đây làm việc của cậu chỉ là kiếm tiền boa nhiều một chút thôi a.

Vừa nghĩ đến tiền bo, Đồng Ngôn lại vui vẻ tươi cười hơn hở.

Đêm nay vận khí thật tốt, làm chưa được bao lâu đã được đến bốn trăm khối tiền bo, Thuý tỷ còn nói ở ghế lô số ba hôm nay là một khách hàng lớn, nếu chịu khó một chút, tay chân nhanh nhẹn một chút, nói không chừng có thể được bo mười mấy trăm, nếu có thể được một nghìn khối thì quá tốt rồi.

Nếu như đêm nay có một ngàn, thêm bốn ngàn năm trăm đã để dành ở nhà, vậy là mình đã có năm ngàn ba trăm rồi nga, cấp, tuy rằng có hơi lâu một chút, thế nhưng mỗi đêm một trăm khối, ngày được gần Tiểu Suất cũng không còn xa nữa.

A, ngay cả cái dạng tâm tình không thể chờ đợi này cũng có thể đem lại cảm giác ngọt ngào như vậy.

Chạy ra đường lớn mua thuốc lá, Đồng Ngôn mau chóng chạy về câu lạc bộ, tìm được ghế lô số ba như Thuý tỷ đã nói, lễ phép gõ cửa xong thì từ từ đi vào.

Quả đúng là ghế lô của khách VIP, không gian rộng lớn, bên trong đang truyền ra giai điệu của một bản tình ca, dàn đèn âm tường toả ra ánh sáng huyền ảo, chùm đèn màu trên trần nhà cứ chuyển động theo từng giai điệu bài hát, hắt xuống sàn nhà những đốm sáng xanh đỏ tím vàng đầy màu sắc.

Hai người nữ hài tử cầm microphone biểu tình phong phú đang đứng trên sân khấu loại nhỏ chăm chú hát theo từng ca từ hiện lên trên màn hình.

“Thuý tỷ, của người đây.” Đồng Ngôn tìm được Thuý tỷ đang ngồi ở sô-pha kế bên, nhỏ giọng nói một câu, đem thuốc lá nhét vào tay Thuý tỷ.

Nhận được ánh mắt của Thuý tỷ đánh sang cho cậu, Đồng Ngôn nhanh trí mỉm cười, tay chân bắt đầu thu thập đồ ăn vặt cùng thức uống thừa còn lại trên bàn, chén đĩa được dọn sạch, gạt tàn thuốc chất đầy cũng được dọn sạch sẽ, đồ uống của các tiểu thư đang hát cũng được bỏ sạch sẽ vào một chiếc túi khác, cuối cùng cậu mang theo các loại túi rác nhanh chóng ly khai.

Rất nhanh sau đó, cậu lại gõ cửa tiến vào, cầm trong tay một chiếc khăn, nhắm phía mặt bàn có vết nước của đồ uống rơi vãi cẩn thận lau một lần, sau đó đem từng đĩa đồ ăn vặt lần lượt dọn sạch sẽ.

Bài tình ca còn chưa hát xong, một mảnh hỗn độn trên bàn đã được thu thập thoả đáng, thoạt nhìn có điểm thoả mái hơn rất nhiều.

Trần Giai Vân nghe hát đã có chút buồn chán, bắt đầu đem ánh mắt nghiền ngẫm chuyển tới cậu phục vụ sinh tay chân lạnh lẽo đang ở trước mặt.

Thoạt nhìn rất chịu khó, khí chất cũng sạch sẽ.

Đồng phục của phục vụ sinh được thiết kế đặc biệt ôm sát người, Đồng Ngôn đang khom lưng thu thập mặt bàn căn bản không biết cái mông nộn nộn bị vãi vốc bó sát của mình vô tình trở thành một cảnh xuân sắc bày ra trước mặt vị khách nhân kia.

“Tiên sinh, còn cần phục vụ gì khác không ạ?” Đồng Ngôn giúp hai vị nam khách nhân kia mở nắp chai bia, đồng thời cũng khéo léo thu thập vỏ chai bia đã rỗng, cười hỏi.

“Tốt.” Đồng Ngôn rút ra quyển thực đơn, Trần Giai Vân tùy ý gọi rồi lại gọi, muốn kêu thêm một tá bia cùng một ít đồ ăn vặt, đem thực đơn trả lại cho Đồng Ngôn, ngẩng đầu đánh giá cao thấp, “Người là mới tới sao?”

“Đúng vậy.”

“Là sinh viên sao? Đi làm thêm hả?”

Đồng Ngôn có chút kinh ngạc, “Àn? Người thế nào biết?”

Lúc trước ra nước ngoài công tác, có một đoạn thời gian không có tới đây ngoạn, xem ra câu lạc bộ Dạ Minh Châu này thay đổi lão bản, thực sự rất có tiến bộ, còn biết tuyển thêm một vài sinh viên làm phục vụ để tăng thú vị, ở đây sớm đã cần chút thay đổi để hấp dẫn khách rồi.

Đầu năm nay, có thể dùng tiền mua được cũng không đáng giá, trái lại ngoạn ngoạn sinh viên đơn thuần tương đối có cảm giác mới mẻ.

Trần Giai Vân cười cười, “Khí chất của người nói cho ta a, liếc mắt đã có thể nhìn ra người là sinh viên gương mẫu thích đọc sách rồi.”

Đồng Ngôn nở nụ cười đáp trả hần.

Ghế lô ngọn đèn hôn ám, đối phương vừa nhắc đầu, cậu mới nhìn rõ đó là người Thuý tỷ đã nhắc đến, người thanh niên mặc âu phục lam sắc này kỳ thực lớn lên cũng không tệ lắm, dáng tươi cười cũng rất hòa thuận.

Bất quá, chính là Tiểu Suất nhà ta anh tuấn hơn nga. (thành Tiểu Suất “nhà cưng” hồi nào vậy :>)

“Có biết hát không?”

Đồng Ngôn lắc đầu, “Xin lỗi, ta sẽ không hát.”

Tuy rằng cậu là người mới, cũng biết phục vụ sinh cái gì nên làm cái gì không nên làm, người tiếp khách nhân hát, này không phải cũng đồng dạng với phục vụ viên rồi sao?

Sau khi nhận được lời cự tuyệt mơ hồ, Trần Giai Vân dáng tươi cười không giảm, “Người tên gì?”

“Đồng Ngôn.”

“Đồng Ngôn, tên rất hay.” Trần Giai Vân cười thoả mãn, ngoạn tuấn nam mỹ nữ mình đây kinh nghiệm đã quá chán ngán, hiện tại đang là một ngoạn loại hình ngây ngô khả ái, hưởng thụ quá trình săn bắn cũng rất thú vị.

“Đồng Ngôn là người nhu thuận biết nghe lời nhất trong đám phục vụ sinh mới của chúng ta ở đây nga, Trần công tử, cậu ấy như thế chịu khó, có muốn thưởng cho cậu ấy một chút hay không a?”

“Đương nhiên.” Trần Giai Vân từ túi tiền tùy ý rút ra hai tờ tiền mặt, “Đây là của người.”

Đưa tới trong tay Đồng Ngôn, đầu ngón tay lơ đãng xẹt qua cổ tay cậu.

Đến... Hai nghìn sao?

“Đồng Ngôn là người nhu thuận biết nghe lời nhất trong đám phục vụ sinh mới của chúng ta ở đây nga, Trần công tử, cậu ấy như thế chịu khó, có muốn thưởng cho cậu ấy một chút hay không a?”

“Đương nhiên.” Trần Giai Vân từ túi tiền tùy ý rút ra hai tờ tiền mặt, “Đây là của người.”

Đưa tới trong tay Đồng Ngôn, đầu ngón tay lơ đãng xẹt qua cổ tay cậu.

Đến... Hai nghìn sao?

Đồng Ngôn kinh ngạc mở to mắt, lúc này, đừng nói cổ tay bị người sờ soạng một chút, dù có bị người ta ăn sạch, chỉ sợ cậu cũng sẽ không phát hiện được.

Hai nghìn nha! Từ lúc cậu làm việc ở chỗ này đến giờ, đây là số tiền bo lớn nhất cậu nhận được.

“Cảm tạ! Cảm tạ!”

“Không khách khí, người như thế chịu khó, sau này ta tới nơi này, đều gọi người đến phục vụ, thế nào?” Trần Giai Vân thấy cậu nhìn thấy một ít tiền thì mắt lóe sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại còn cảm động đến rơi nước mắt, càng xem càng thoả mãn.

“Thật tốt quá!”

Nếu như mỗi lần đều có thể được hai nghìn tiền bo, như vậy ngày được gặp Tiểu Suất sẽ đến càng nhanh rồi!

Khách nhân người nhất định phải mỗi ngày đến nhiều nhiều nga!

Từ sau khi thay đổi chủ đến nay, cậu lạc bộ tiến hành một loạt cải tiến, sinh ý càng ngày càng tốt, từ ghế lô số ba đi ra, Đồng Ngôn vốn nghĩ có thể uống một chút nước cho đỡ khát, kết quả lập tức lại bị quản lý kêu đến phòng khách hỗ trợ, vứt đồ uống, thu thập mặt bàn, đưa thực đơn cho khách... Sau đó lại phải chạy đôn chạy đáo lên xuống cầu thang suốt ba giờ liền để phục vụ, khiến đôi chân nhỏ cùng bao tử cậu bắt đầu phát đau.

“Đồng Ngôn.”

Lúc xuống lầu lấy đồ uống, vừa lúc đụng trúng Minh Hạo ở thang lầu, hắn đang mặc đồng phục bảo vệ, trông có vẻ cao to uy mãnh hơn ngày thường rất nhiều.

“Minh Hạo, người không phải đang ở ngoài cửa làm việc sao? Sao lại lên đây?”

“Tìm người a.”

“Tìm ta?”

“Người đã ăn cơm tối chưa?”

Lúc nghe Minh Hạo hỏi xong, Đồng Ngôn mới nhớ ra cậu từ lúc tan học đã vội vã chạy đi làm, vốn có dự định nghỉ tay ăn chút gì đó, kết quả quản lý lại gọi cậu phụ sắp xếp lại bàn ghế, sau lại giúp Thuý tỷ mua thuốc lá...

“A! Ta đã quên mất.” Đồng Ngôn khẽ kêu một tiếng.

Trách không được dạ dày vừa rồi có cảm giác là lạ, nguyên lai là đói bụng.

“Ta vừa nhìn thấy tô mì gói nở ra hết cả, thì biết người đã quên ăn rồi đi.” Minh Hạo nghiêng rằng trường mất liếc cậu, nắm lấy áo, xem cậu như tiểu cầu không nghe lời, kéo về phòng nghỉ của nhân viên, đóng cửa lại, “Người đúng là ngu ngốc, lại bắt đầu không biết quý trọng thân thể, cẩn thận ta nói với quản lý, không cho người ở đây làm việc nữa.”

Đồng Ngôn ha hả cười, “Người đừng có nằm mộng, quản lý hiện tại rất thích ta nha, hẳn ngày hôm qua còn khen ta chịu khó, hận không thể khiến ta bỏ hết bài vở để làm nhân viên toàn thời gian, còn hứa sẽ tăng lương cho ta... Ồ? Mì gói của ta đâu rồi?”

Trên chiếc bàn duy nhất trong phòng nghỉ, hoàn toàn trống trơn.

Cậu nhớ kỹ trước khi rời đi, tô mì rõ ràng vẫn còn trên bàn mà.

“Ta đổ đi rồi.”

“Cái gì?!” Đồng Ngôn hoảng hốt la lớn.

Không nhắc đến thì không sao, lúc nghe nhắc đến ăn, dạ dày lại bắt đầu biểu tình, như tổ cáo chủ nhân ngược đãi chính mình, liên tục réo vang.

“Mì đã trương lên hết rồi, làm sao mà ăn hả? Lại còn lạnh ngắt thế kia.”

“Trương lên thì làm sao chứ? Nếu lạnh thì chỉ cần đổ thêm nước sôi vào thôi mà.”

“Ra ngoài ăn được rồi.”

“Không được, đồ ăn ngoài rất đắt, ta muốn để dành tiền a! Ta hiện tại một phân tiền cũng không thể loạn...” Đồng Ngôn bỗng nhiên ngừng, đôi mắt lấp lánh nhìn Minh Hạo như có ảo thuật, từ trong ngăn tủ lấy ra một hộp đồ ăn còn nóng hâm hấp.

Trứng chần nước sôi nộn nộn, chân gà đang được nấu chín cùng cơm trắng thơm ngon.

Cô!

Đồng Ngôn nuốt một ngụm nước bọt.

“Vừa từ bên ngoài mua về cho người đó.” Minh Hạo vẻ mặt tức giận mà đem hộp thức ăn đưa tới trước mặt cậu, “Nhanh lên một chút ăn đi, người muốn làm mình chết đói thật sao?”

“Thực sự cho ta?”

“Không để cho người ăn chẳng lẽ là mua về uy cầu a?”

“Minh Hạo, người thật sự là quá tốt!” Đồng Ngôn thân thiết ôm lấy Minh Hạo hoan hô một tiếng, thuận lợi lấy hộp thức ăn từ trong tay hắn, không khách khí động chiếc đũa, miếng nhỏ dài hấp tấp gấp trứng gà đang sôi ra sức cắn một miếng, cắn a cắn cực kì vui sướng.

“Ừ, hảo hảo ngon, thơm quá a, Minh Hạo ta thực sự rất cảm tạ người, nghĩ lại, ta đã lâu không có được ăn thức ăn ngon như vậy...”

“Người không biết xấu hổ a, ai kêu người ngày nào cũng nấu mì gói ăn, nếu như không phải lãng phí nhiều tiền như vậy cho tên thoát y vũ nam kia, hiện tại có cần khổ cực như vậy không chứ? Lo ăn cho xong đi, không nên vừa ăn vừa nói, người từ lúc nào có thói quen đó hả...”

Còn chưa ăn xong, Đồng Ngôn đột nhiên ho khan đến phải đứng dậy.

Minh Hạo nhanh chạy tới rót một ly nước, rồi lại vỗ vỗ lưng Đồng Ngôn, lúc uy cậu uống còn lo lắng nói, “Uống từ từ thôi, không nên gấp gáp như vậy. Ta nói cho người, người sau này không được ăn mì gói nữa, ta mới nhìn đã thấy buồn nôn, quên đi, sau này phần ăn tối của người để ta phụ trách, miễn cho người đem dạ dày mình phá hư hết.”

Đồng Ngôn lắc đầu, “Không được a, tiền lương của người cũng không nhiều, ta tiết kiệm là ý của ta mà... Khái khái khái khái...”

“Không phải đã nói với người rồi sao, lúc ăn uống không được nói chuyện, giờ thì bị sặc rồi!”

Thư Cốc Dương ngồi ở ghế quan sát, nhìn màn ảnh cỡ lớn trên tường, đôi mắt càng lúc càng tối lại.

Loại biểu tình trầm tư này trên khuôn mặt anh tuấn của hắn quả là một cảnh tượng hấp dẫn, tràn ngập mê lực thần bí, nếu như để một nhiếp ảnh gia nào bắt gặp, nhất định sẽ kinh diễm đến mức mau nắm lấy cơ hội mà răng rắc răng rắc bấm máy.

Thế nhưng, đối với bản thân tuấn nam kia, cảm giác duy nhất lúc này chỉ có phức tạp, chẳng biết phải hình dung thế nào —— bất quá...

Từ trong đồng màn hình camera vất vả lắm mới tìm ra được thân ảnh Đồng Ngôn, Thư Cốc Dương chốc chốc lại phải thay đổi góc quay của camera, suốt cả đêm theo dõi hành tung của Đồng Ngôn.

Tâm tình cứ theo nhất cử nhất động của cậu mà lặn tẩn nổi sóng.

Tên hỗn đản này!

Lúc chuyển góc quay đến ghế lô số ba kia, mặc dù chỗ đó khá tối, mà cái tên nam nhân mặc áo lam kia chỉ là làm như vô tình đụng trúng, sờ sờ cổ tay, nhưng Thư Cốc Dương chính là đã phóng to màn hình đến mức cực đại, từ màn ảnh tinh thể lỏng chất lượng cao mà nhìn ra được, hơn nữa còn nhìn đến viền mắt muốn nứt ra. (Há há há có mùi dấm bốc lên nga~~)

Thư Cốc Dương thiếu chút nữa đã tức tốc bật dậy, phóng đến chỗ ghế lô số ba nọ.

Nhưng sau một khắc, Thư Cốc Dương đành cắn răng ngồi xuống trở lại.

Đến đó rồi thì làm gì?

Cứu cậu ấy sao? Cậu ấy rất cuộc có chút liêm sỉ nào không! Rõ ràng bị người chiếm tiện nghi, vậy mà chỉ có vài đồng tiền bo đã mặt mày rạng rỡ, tuy rằng nhìn qua màn hình không thể nghe được họ nói gì, bất quá nhìn hình ảnh cũng đoán được, cậu ấy đối với yêu cầu của tên nam nhân gật đầu liên hồi, nhìn môi cậu ấy mấp máy, tuyệt đối chính là hai chữ “Tốt tốt”. (Hay ghê, nói cứ như đúng rồi =.=)

Ngồi xem lại hình ảnh này chẳng khác gì đang tra tấn chính mình, Thư Cốc Dương nghĩ mình cũng bắt đầu hồ đồ rồi, căn bản là không nên gặp lại nhau nữa. Một người vì tiền có thể cam tâm tình nguyện để nam nhân sờ tới sờ lui, có thể vì sắc dục mà dốc hết tiền bao vũ nam tới nhà phục vụ, thì có chỗ nào đáng giá để hắn phải quan tâm đến mức này đây?

Thế nhưng hắn nhìn không được phải tiếp tục nhìn. (đó biết lắm mà, đồ khẩu thị tâm phi =.=)

May mà, Đồng Ngôn rất nhanh đã ly khai ghế lô số ba, hơn ba giờ liền sau đó, cậu quả thực tựa như một chú thỏ mới được nạp pin, lêu lêu dưới cứ thoăn thoắt chạy ngược chạy xuôi.

Sao hắn phải đau lòng chứ?

Dọn bàn bưng đồ uống, chạy từ bàn này sang bàn khác, thời gian nghỉ duy nhất lại phải đứng mỉm cười trả lời vấn đề của khách nhân, ghi lại các món ăn hay đồ uống mà khách yêu cầu, nhưng thời gian dừng nghỉ cũng rất ngắn, chỉ chớp mắt, cậu lại bắt đầu bước nhanh trên hành lang tới tới lui lui, dựa theo phân phó của mọi người mà làm việc.

Hình dáng mệt mỏi kia, có đôi khi quả thực cậu bước đi hình như có chút không vững, thế nhưng trên mặt hoàn mang theo nét mỉm cười khoái trá.

Đó là nụ cười nghề nghiệp sao? Thật nghĩ không ra tổng giám đốc mới đến có thể huấn luyện phục vụ sinh về phương diện này đến lợi hại như vậy, đã làm việc vất vả như thế mà vẫn phải tươi cười thực tự nhiên. Không được! Cái tên họ Trương mới đến kia thật quá đáng, tuyệt đối chính là ngược đãi nhân viên. Mua con la về chở hàng cũng không ngược đãi nó đến thế.(Cũng biết xót nữa đó :>)

Thư Cốc Dương nhin không được lần thứ hai đứng lên.

Nhưng hắn còn chưa kịp ly khai, cái tên soả đại nói năng lỗ mãng đã từng gặp qua kia đã xuất hiện.

Lúc này tên ấy lại đang mặc đồng phục bảo vệ.

Tên kia làm ra hành động lôi kéo như vậy, Đồng Ngôn thế nhưng lại vui vẻ chịu đựng, đã vậy còn theo hắn đến phòng nghỉ của nhân viên, là tình nhân sao?

Thư Cốc Dương bùng lên lửa giận nơi đáy mắt, ngồi tại ghế quan sát sử dụng máy tính, cấp tốc điều tra tư liệu của các nhân viên bảo vệ cùng phục vụ sinh ở câu lạc bộ.

Cuối cùng cũng tra ra được hồ sơ cùng ảnh chụp của hai người.

Đồng Ngôn, Trần Minh Hạo... Khi còn bé đã ở cùng một cô nhi viện với Đồng Ngôn? Bây giờ là cái gì đây, thanh mai trúc mã?

Nhìn tên nam nhân cao lớn kia chỉ dùng một hộp thức ăn rẻ tiền đã khiến Đồng Ngôn hoan hô nhảy nhót, còn không ngừng ôm ấp, Thư Cốc Dương đang lên cơn đại nộ, cứ như có cả trăm đám lửa đang cháy hừng hực trong lòng, từng làn khói nóng cứ thi nhau tỏa ra bầu không khí ẩm đậm xung quanh.

Tuyệt đối đều không phải đồ kị.

Nói đùa sao, có gì đáng đồ kị chứ?

Một bên tùy tiện tại Đồng Ngôn phía sau lưng sờ loạn, một bên vô cùng thân thiết uy cậu ấy uống nước, cùng lắm cũng đâu có gì to..Ghê tởm mà! Hắn lại dám tự cho là rất ôn nhu niết niết khóe miệng còn lưu lại hạt cơm của Đồng Ngôn!

Không không không, không cần phải tức giận.

Đồng Ngôn và hắn một chút quan hệ cũng không có, cái loại tiểu bạch si tham phú quý này , cùng cái tên soả đại không biết lễ phép này mới là trời sinh một đôi, cậu ấy căn bản là không đáng để mình phải thao thức trần trọc.

Hơn nữa, cái tên Trần Minh Hạo này chỉ là một tên ngu ngốc chỉ thích sĩ diện hão mà thôi, còn nữa, hắn nhất định là cá tính vô năng, bằng không, vì sao hội dung tưng tình nhân của mình đi tìm thoát y vũ nam tới nhà phục vụ ni?

Thư Cốc Dương bùng tỉnh đại ngộ.

Trần Minh Hạo thoát nhìn cao cao to lớn, nguyên lai cái kia địa phương không còn dùng được.=)))) đúng là tự biên tự diễn =))))

Trách không được đối Đồng Ngôn như thế sẵn sốc ôn nhu, bởi vì hắn có chỗ thiếu hụt.

Trách không được đem đó tại cửa nhà Đồng Ngôn, Đồng Ngôn trực tiếp cùng hắn nói muốn tìm thoát y vũ nam, hắn lại không dám cường ngạnh phản đối, bởi vì hắn căn bản không có khả năng thỏa mãn Đồng Ngôn.

Trách không được Trần Minh Hạo hội không để ý mặt mũi tìm tới cậu lạc bộ Diamond để trả nợ, lại không dám thể hiện bộ dạng phần nộ, nói năng lỗ măng, bởi vì hấn tự ti.

Đồng Ngôn là bởi vì đã trót qua lại với một tên nam nhân bất lực, không có khả năng thỏa mãn dục vọng của mình, nên không tiếc dùng tiền bao vũ nam tới nhà phục vụ? Trách không được, lúc bắt đầu thì không phản đối gì, thế nhưng về sau thì động tác lại ngây ngô quá đỗi, còn khóc la hối hận, xem ra cậu ấy thực sự yêu cái tên gọi là Trần Minh Hạo kia.

Nói như vậy.

Thư Cốc Dương bỗng nhiên biến đổi ánh mắt sắc bén.

Lẽ nào một đêm kia, là lần đầu tiên của Đồng Ngôn?

Xử nam sao?

Tỉ mỉ hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, phản ứng trực giác, nơi tư mật kia chật đến mất hồn, còn có thịt huyết nộn nộn mỗi lần trườ sấp đều chảy ra từng sợi tiên huyết, còn bị cao trào kích thích quá mức kịch liệt làm cho lâm vào hôn mê...

Càng nghĩ càng thấy đúng.

Thư Cốc Dương từ đáy lòng yêu ma lộ ra nụ cười thoả mãn, hấn đã khai bao một xử nam hơn hai mươi năm nay chưa có ai chạm qua.

Dưới tình huống không có ái tình lại cướp đi sự trong trắng của một người như vậy, chưa bao giờ là tác phong của Thư Cốc Dương cả.

Hấn nghĩ dù là kẻ có tiền cũng phải tuân thủ đạo đức quy tắc, những loại chuyện như vậy phải là đôi bên tình nguyện, vậy mới có thể không để lại hậu quả sau này.

Nhưng lúc này, Thư Cốc Dương lại từ khoe môi duyên dáng cong lên nụ cười tà mị đắc ý.

Bắt đầu từ ngày đó, hấn vẫn vì cảm giác kỳ quái trong lòng mà vô cùng bất an, hiện tại tâm tình hấn tựa như đã hoá giải được hết mọi tầng mây đen phủ kín bấy lâu, vô cùng sáng khoái.

Hấn đều không phải thích Đồng Ngôn, hấn chỉ là thích thân thể xử nam sạch sẽ non nớt mà thôi. (Phải vậy thiệt hèm đó *mắt chớp chớp*)

Hấn đều không phải nhớ Đồng Ngôn, hấn chỉ là nghi hoặc hành vi kỳ quái của Đồng Ngôn, nghi hoặc sự mâu thuẫn trong lời nói và việc làm của cậu mà thôi, tựa như một người thông minh nhìn thấy một đạo nan đề, hừng hực quyết tâm tìm ra đáp án mới bằng lòng bỏ qua.

Hiện tại, đáp án đã tìm được rồi.

Nhưng cũng không phải tất cả đã kết thúc.

Hảo cho một đôi tình nhân không biết sống chết, dám đem hấn trở thành đường ống để phát tiết dục vọng, dù rằng mua hấn nửa giờ, thì có thể xem hấn như máy rung điện (aka một loại *** toy) giúp giải quyết vấn đề tối then chốt “Tính vô năng” của bọn họ sao? Sau đó có thể khinh khinh ta ta mà tiếp tục ái tình hoàn mỹ của bọn họ? Nằm mơ!

Dùng người sống so với máy rung điện là khác xa nhau, máy rung điện sẽ không có lòng tự trọng, sẽ không biết báo thù!

Thư Cốc Dương nheo lại mắt, đối với màn ảnh đang phát đoạn hình ảnh của hai người đang vui vẻ đùa giỡn lộ ra nhãn thần hệt như tên săn mồi lạnh khốc.

Hai người hỗn đản các người, xem ta như không khí, tốn chút tiền kêu ta đến nhà ngoạn ngoạn, xem ta như công cụ tình thú sử dụng xong có thể tiện tay vứt bỏ sao?

Cho rằng như vậy sẽ không có chút phiền toái nào?

Các người sai rồi.

Cái kẻ bị xem như không khí này, cũng có thể hủy diệt ái tình của các người, cho các người thống khổ.

Ta Thư Cốc Dương chỉ cần dùng chút thủ đoạn, là có thể câu đi tâm của Đồng Ngôn, ngoạn đến khi cậu ấy dục tiên dục tử, ngoạn đến khi cậu ấy toàn tâm toàn ý hướng ta đầu hàng, khẳng khẳng một mực ái thượng một kẻ bán đứng thân thể bị xem như không khí này, ngoạn đến khi cậu ấy không bao giờ muốn – ly khai ta nữa.

Ta muốn cho các người cả đời hối hận, đã từng mua hạ ta Thư Cốc Dương nửa giờ! (Đúng vừa ăn cướp vừa la làng nè trời ơi *kì thị-ing*)

Minh Hạo ngồi nhìn Đồng Ngôn ăn xong, lại vội vã mặc áo khoác quay về làm việc.

Đồng Ngôn cũng không dám lười biếng, đem hộp tiện lợi bỏ vào thùng rác, lau dọn sạch sẽ, lập tức từ phòng nghỉ nhân viên đi ra.

Nghỉ ngơi một hồi, không biết có bỏ qua khách nhân nào cho nhiều tiền bo không, ngày hôm nay cậu chủ yếu chiếu cố ghế lô số sáu, chạy đôn chạy đáo, khách nhân có cái gì phân phó đều lập tức làm tốt, bất quá, tiền bo đều là lúc tính tiền khách nhân thuận lợi cho a, nếu như vào thời gian trả tiền mình lại không ở đó...

Lòng ngực nhộn nhạo, cậu vội vã đi về phía trước.

Lúc đi qua hành lang bỗng có một đôi tay từ ghế lô ngay cửa vô thanh vô tức vươn ra, chuẩn xác nắm lấy cổ tay Đồng Ngôn.

“...” Đồng Ngôn còn chưa kịp la lên, đã bị kéo vào dây ghế lô tối như mực.

Lưng bị người dùng lực đặt tại vách tường cách âm phía trên.

Miệng bị nam nhân kia che lại, Đồng Ngôn cố nheo mắt nhìn cho rõ thân ảnh cao to đáng sợ trong bóng tối.

“Hừ, ta sẽ không thương tổn người, không nên kinh động người khác.”

Tiểu Suất!

Đồng Ngôn thiếu chút nữa hét rầm lên.

Thanh âm ấy tuy rằng chỉ mới nghe qua một lần, nhưng mấy ngày nay tại trong mộng đã tưởng niệm ra vô số lần, tuyệt đối không thể nào quên được.

“Người biết ta là ai?”

Đồng Ngôn đang bị che miệng liều mạng gật đầu.

Đôi mắt kinh hoảng giờ đã thành ánh nhìn kinh hãi, thân ảnh trước mắt đã không còn cao to đáng sợ, mà là tuyệt đối cao to uy mãnh, cho dù trong bóng đêm cũng hoàn mỹ không tỳ vết.

Bàn tay đang che miệng cậu từ từ hạ xuống.

Đồng Ngôn hít sâu một hơi, trái tim kịch liệt nhảy lên, cố gắng đè nén hưng phấn, nhỏ giọng kêu, “Tiểu Suất?”

Mặt Thư Cốc Dương có chút hơi co quắp.

Tiểu hồn đản này, lại dùng cái tên của tiểu cầu nhà hắn mà gọi hắn.

“Tiểu Suất?” Đồng Ngôn thử thăm dò kêu hai tiếng, nghe thấy đối phương tâm không cam lòng không nguyện “Ân” một tiếng.

“Tiểu Suất! Thật là người? Người vì sao ở chỗ này?” Đồng Ngôn nhin không được cử động, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt tuần mỹ của hắn.

Da, thật không sai, cảm xúc thật tốt quá, lần trước bỏ nhiều tiền như vậy, nhưng thời gian lại quá gấp gáp, hình như cũng không có hảo hảo cảm thụ làn da của Tiểu Suất, lần này thừa dịp hắn còn chưa phát hiện mà đòi tiền “sờ mó”, phải mau tranh thủ sờ vài cái mới được.

Thư Cốc Dương để mặc bàn tay gầy teo của cậu trên mặt mình sờ tới sờ lui, cảm giác được cậu hình như rất quý trọng rất hưởng thụ, hẳn tuyệt không phản đối, trái lại đến gần hơn chút nữa, đem Đồng Ngôn vây chặt ở tường, đem ngực mình áp chặt lên người cậu, nhẹ nhàng kề đến lỗ tai cậu thì thầm, “Ta ngày hôm nay không có nhiều sinh ý, có muốn ủng hộ ta một chút không?”

“A?” Đồng Ngôn phi thường kinh ngạc.

Tiểu Suất là vũ nam tối suất trên đời này, trong tưởng tượng của Đồng Ngôn, toàn bộ khách nhân trên thế giới này hội đang cầm tiền quỳ trên mặt đất xếp hàng chờ được hắn phục vụ, thế nào lại không có sinh ý?

Bất quá... A, không biết vì sao ngực có điểm vui vẻ, ách... Chính mình há hê như vậy thực sự có chút điểm giống người xấu...

Nếu như Tiểu Suất sau này ngoại trừ mình không còn sinh ý nào nữa thì tốt rồi, nếu như chính mình có thể mua đứt Tiểu Suất thì tốt rồi, thế nhưng...

“Tiền của ta còn chưa đủ.” Ba mươi vạn, dù là mua nửa giờ cộng với giảm giá, cũng phải là một vạn năm nghìn đi?

“Người trên người có bao nhiêu?”

“Hai nghìn bốn trăm, đây là tiền bo của ngày hôm nay, tiền lương còn muốn tối nay...”

“Đưa hết cho ta, người là khách quen của ta, ta cho người ưu đãi, ta cấp người một giờ luôn.”

“Thực sự?” Đồng Ngôn không thể tin được nhỏ giọng hô, hai nghìn bốn trăm, một giờ? Đây chẳng phải giống như mua một tặng một sao? Cuối năm nên đại hại giá sao?

Mắt Đồng Ngôn loé sáng, sợ rằng Tiểu Suất sẽ đổi ý, cậu mau chóng vét sạch tiền trong túi, đưa hết vào tay Tiểu Suất, thế nhưng, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, do dự rút tay về, “Thế nhưng, không thể như vậy.”

“Thế nào? Cùng ta làm một lần đã không còn cảm giác mới mẻ nữa rồi sao? Mấy ngày hôm trước còn dám bỏ mười lăm vạn mua ta nửa giờ, hiện tại đến hai nghìn tư một giờ người lại luyến tiếc sao?” Nam nhân lộ ra thanh âm khêu gợi xen lẫn tia nguy hiểm cuồng nộ.

Quả nhiên, trong lòng vật nhỏ này chỉ có tên Trần Minh Hạo kia.

Thật đúng là một mảnh chân tình a.

Nói không chừng cậu ấy một đêm kia, chỉ là nghĩ muốn nếm thử tư vị cùng nam nhân ở chung một lần, sau đó lại khẳng khái một mực muốn cùng tên Trần Minh Hạo thái giám kia cùng nhau cả đời, trách không được Trần Minh Hạo lại hội đáp ứng. (Trần Minh Hạo thái giám =)))) chết cười =)))

Nói không chừng chính lúc cùng mình làm chuyện đó, trong lòng Đồng Ngôn vẫn nghĩ cậu ấy là người của Trần Minh Hạo.

Thư Cốc Dương giận đến run người, hận không thể một hơi bóp chết Đồng Ngôn.

“Không phải, ta hiện tại thực sự là thiếu tiền” tuy rằng cái cổ không có bị nắm, nhưng là khí lực tay nam nhân đặt tại trên vai càng lúc càng lớn, Đồng Ngôn khẽ nhủ mày, “Ta là nói, người không thể tùy tiện cấp ưu đãi như vậy, đối với người thật không công bằng a.”

Thư Cốc Dương sững sốt.

Cảm giác khí lực đặt tại trên vai có chút giảm dần, Đồng Ngôn thở dài một hơi, nghiêm túc nói, “Tiểu Suất, không thể tùy tiện giảm giá như thế, người nghĩ một chút, nếu như là ba mươi vạn một giờ, người một ngày chịu khổ cực một giờ thu nhập sẽ không sai rồi, lại có tiền bo, có thể làm xong rồi được nghỉ ngơi thoải mái. Thế nhưng hai nghìn bốn trăm khối một giờ, người một ngày đêm phải làm mấy giờ mới có hai vạn tư a, làm như vậy sẽ không thể hảo hảo nghỉ ngơi, thân thể của người cũng sẽ chịu không nổi.”

“Người nói cái gì?”

“Tuy rằng ngày hôm nay người không có sinh ý, thế nhưng ta không thể chiếm tiện nghi của người được.”

“Nói cho cùng, người cũng là không muốn mua đúng không?” Thư Cốc Dương ánh mắt sắc bén đảo qua trước thân thể gầy yếu nhưng lại vô cùng cân xứng, âm thầm đánh giá, không nghĩ tới cái tên yêu tiền như mạng này cư nhiên không bị giá thấp mê hoặc, nếu như cậu ấy thực sự vì Trần Minh Hạo kiên trì thân thủ, đêm nay mình có nên mạnh bạo một chút hay không?

Nơi ghế lô mờ ảo, hai người dính sát vào nhau, vị đạo tươi mát trên người Đồng Ngôn phảng phất nơi chớp mũi.

Thư Cốc Dương vô thức hít vào mùi hương trên mái tóc mềm của ai kia.

Muốn chết!

Để mục đích câu dẫn này thành công, hiện tại dĩ nhiên là thân thể đi đầu, khổ hạ ngoài ý muốn lại phát ngạnh đứng lên. (Nguy hiểm =.)

“Người rốt cuộc có muốn mua ta không?” Kiên quyết hỏi lại vấn đề lần nữa, một bên lại dùng bộ vị đang phát ngạnh, xuyên qua lớp vải vóc mà ma sát hạ phúc của Đồng Ngôn.

Bộ phận giống đực kia cứ không ngừng tấn công, ngày càng trưởng căng kêu gào được ***, cường liệt trùng kích thần kinh mẫn cảm của Đồng Ngôn đang ngày ngày khát cầu Tiểu Suất.

Tiểu phúc bị ma sát nhất thời nóng lên, nhiệt khí đánh thẳng vào phần thân dưới, nhớ tới đêm đó bị nam nhân hữu lực xâm phạm sướng đến run người, vật nhỏ kia của cậu đã bắt đầu rục rịch.

“Thế nhưng...”

“Không mua ta tìm người khác.”

“Không nên!” Đồng Ngôn phản đối trong vô thức, cậu khẽ cắn môi, “Như vậy đi, ta vẫn là mua nửa giờ mười lăm vạn, thế nhưng... Thế nhưng ta sẽ dùng hai nghìn bốn trăm khối này làm tiền đặt cọc.”

“Thành giao.” Thư Cốc Dương đem tiền Đồng Ngôn đưa đến không thèm liếc mắt qua đã nhanh chóng ném vào tây trang túi tiền, bắt đầu chạm đến chiếc quần đồng phục được thiết kế cho phục vụ sinh .

Cởi ra dây lưng, lộ ra côn thịt đã sớm trưởng đến cực đại.

“Đừng động, ta rất có tố chất chuyên nghiệp, đã cố ý chuẩn bị trơn tề chu đáo nha.”

Bị lột mất quần, hai tay lại bị ép chặt vào tường, đại thối của tiểu Đồng Ngôn run rẩy tiếp nhận sự xoa nắn thành thạo của nam nhân. Bỗng nhiên có một chất lạnh lạnh chen vào địa phương chính mình bình thường cũng không hội chạm đến, lạnh đến mức cả người cậu phát run.

Đây chính là trơn tề như trong sách đã nói tới sao? Nguyên lai là lạnh như thế a.

“Tiểu Suất...”

“Không nên nói chuyện, nếu như để bị phát hiện được, đều là tại người đó nga.”

Cảm giác hưng khí của nam nhân đang để tại lối vào của mình, Đồng Ngôn trong nháy mắt khẩn trương đứng lên, thân thể cứng đờ không dám nhúc nhích.

“Bị đau sao?” Thư Cốc Dương tại lỗ tai cậu thấp giọng cười.

Đồng Ngôn khiếp đảm gật đầu.

Cậu là rất thích Tiểu Suất, rất khát vọng Tiểu Suất, thế nhưng... Cảnh trong mơ hai người làm tình ôn nhu như thế, nhưng trong hiện thực khi cái vật vừa nhiệt vừa thô kia tiến nhập thân thể chính mình, cảm giác lại trái ngược đến như vậy.

Ngay từ đầu thực sự đau quá a.

Nếu chỗ đó của Tiểu Suất nhỏ một chút thì tốt rồi (cưng thật lòng mún nó “nhỏ” thiệt xao =))

“Đừng sợ! Chúng ta chậm rãi nói rộng là được rồi, giống như lần trước vậy, trước lấy tay cho vào một chút có được hay không?”

Thực sự là rất có tổ chức chuyên nghiệp, đặc biệt săn sóc quan tâm đến cảm thụ của đối phương như thế, Đồng Ngôn cảm kích gật đầu, cảm giác được na can thô to kia đang dần lui về sau, nỗ lực điều chỉnh hô hấp.

Khi thân thể bắt đầu thả lỏng, bỗng một cổ tròng kích nóng rực đột ngột xỏ xuyên qua cơ thể cậu.

“A!” Đồng Ngôn kêu một tiếng, cắn chặt môi dưới.

Dù biết rõ chính mình vừa bị nam nhân lừa gạt cứ ngang nhiên tiến vào, nhưng cảm giác áp bách khi nội bích bị lấp đầy khiến cậu không thể nói nổi thành lời nữa, chỉ có thể liều mạng hít sâu.

Tuy rằng mới chỉ là bắt đầu, nhưng đột nhiên phải tiếp nhận vật cực đại kia khiến thân thể cậu co rúm lại.

Đại thói của Đồng ngôn bắt đầu co rút, cậu nỗ lực gồng mình chịu đựng, nhưng nam nhân phía sau tựa hồ không hài lòng với phản ứng như vậy, bỗng nhiên hung ác luật động càng dữ dội, khiến nội tạng cậu như bị xáo trộn, Đồng Ngôn nước mắt chảy tràn khóe mi.

“Ô ô ——— không... Từ bỏ...”

Cái mộng không ngừng giãy dụa lại khơi dậy dự vọng của nam nhân, tiến công càng trở nên cường hãn.

“Khách nhân, ta thế nhưng rất chuyên nghiệp, tiền đặt cọc đã thu, phải làm đủ một giờ nga. Không thì người lại hướng lão bản của ta trách cứ, ta phải làm sao a?” Thư Cốc Dương thành thạo đình động thất lưng.

“A —— ta —— vù vù —— ô... Ta sẽ không trách cứ người... Ngô ngô —— “

Nam nhân hai tay chống ở trên tường ép chặt lấy thân thể cậu, cố định phạm vi trườ sấp trong cơ thể Đồng Ngôn.

Chi dưới hư thoát đã không còn khí lực, căn bản chống đỡ không được trọng lượng thân thể, mỗi một lần thân thể theo luật động mà theo bờ tường trượt xuống, tựa như kỹ nữ khẩn cấp phe phẩy cái mộng đón nhận cơn thịnh nộ rực của nam nhân.

Vì vấn đề sức nặng cơ thể, độ mạnh yếu khi thân thể bị xỏ xuyên cũng tùy theo đó gia tăng.

Tràng vách bị mở rộng đến cực hạn cùng thân thể bắt đầu có phản ứng, cảm giác hưng phấn cũng ngày càng rõ rệt.

Đồng Ngôn ghé vào trên tường, mơ hồ loạn gãi lớp cách âm trên bề mặt, nhẹ cúi đầu phát ra giọng mũi.

“Bắt đầu sáng khoái rồi sao?”

Khí tức phun tại trên cổ đích thực nóng quá.

Nam nhân tiếp tục đóng đưa thất lưng, vươn tay lực lợi bộ vị ngay giữ hai chân cậu, cầm lấy khí quan tinh xảo kia, nắm chặt tay lại ước chừng cậu đã cương đến mức nào, “Nhanh như vậy đã thống khoái là không được nga, nói một giờ mà, khách nhân nhanh như vậy đã bắn, lạc thú sẽ giảm xuống đó nha.”

“Ngô ngô —— ân... Hô a —— ta... Ta không được ——” Đồng Ngôn bị hấn sờ loạn cả người, mồ hôi chảy khắp toàn thân, tựa đầu trên tường hỗn loạn thổ dốc.

Phát giác tiểu phúc của cậu bắt đầu kích động co rúm, nam nhân mới dừng lại động tác xoa nắn.

Đồng Ngôn chưa kịp cảm nhận được sự trống rỗng khi đột nhiên mất đi cảm giác ôn nhu âu yếm, nam nhân trên tay cầm vật gì đó lần thứ hai lại nhích tới gần.

“A!” Trên đỉnh phân thân chợt cảm thấy lạnh đến thấu xương, Đồng Ngôn hoảng hốt la lên.

Dương vật đang khoái cảm chờ được bạo phát bỗng nhiên bị trận kinh hách làm héo rút xuống phía dưới.

“Chỉ là một điểm nước đá mà thôi.” Nam nhân tựa hồ tuyệt không nghĩ chính mình đã làm sai chuyện gì, cắn cắn lỗ tai cậu cười nhẹ.

“Tiểu Suất, người... Người...”

“Ta nghĩ phục vụ thật tốt cho người nha.”

Côn thịt đang cắm chặt vào nơi tư mật kín đến không còn khe hở bỗng nhiên hoàn toàn rút đi ra ngoài, Đồng Ngôn căn bản còn chưa kịp phản ứng, đã bị nam nhân túm cả thân người xoay sang, biến thành tư thế mặt đối mặt.

Ba!

Thư Cốc Dương không hề báo trước mở công tắc đèn.

Đồng Ngôn gặp ánh sáng chói loà phải nhắm mắt lại.

Thư Cốc Dương áp lưng cậu vào tường, giơ lên cái móng, hai chân trắng nõn bị tách ra đến mức cực đại.

Dương vật lay động khả ái, trơn tề hòa tan cùng dịch thể tạo thành một mảng ẩm ướt. Ánh sáng của chiếc đèn soi rọi vào nơi tư mật xinh đẹp, phản chiếu hình ảnh đại thối đã bị thao đến sưng đỏ trông thật đáng thương, thịt huyết còn lưu lại *** dịch, toàn bộ cảnh tượng *** mỹ bị phơi bày dưới ánh mắt lợi hại của nam nhân.

Đồng Ngôn vừa mới hé mở một bên mắt, phát giác Tiểu Suất đang chăm chú quan sát bộ dạng nam khan khổ sở của chính mình, sợ đến mức một lần nữa nhắm chặt hai mắt lại.

“Khách nhân sao lại rút lùi về sau thế này? Nguyên lai người không thích khối băng a? Đừng sợ, ta sẽ cho người tái hưng phấn lần nữa.” Thư Cốc Dương dùng ngữ điệu không đứng đắn trên chộc, thẳng lưng thẳng nhập.

Khí quan nổi lên gân xanh dữ tợn, huyết khẩu qua một lần trừu sáp đã trở nên trơn mềm thông thuận hơn, khiến khí quan kia tiến nhập dễ dàng, sâu đến tận cùng.

Đồng Ngôn khấn trương liên tục run rẩy thân thể, cái móng không nghe lời cứ từng đợt co rút lại, khiến côn thịt bên trong như càng được tích cực xoa bóp, nhượng Thư Cốc Dương càng hưng phấn.

“Ô —— đau quá —— ngô ngô... Ta từ bỏ... Từ bỏ ô —— “

Mặc kệ phát sinh tiếng nức nở thương cảm thế nào, nam nhân căn bản không hề có ý tứ dừng lại, tính khí tại cái móng ướt át cứ điên cuồng trừu tống. Đồng Ngôn bị loại cảm giác nóng bỏng chưa từng kinh qua này làm cho sợ hãi, cứ mãi nức nở rên rỉ, chôn mặt trong lòng ngực nam nhân mà khóc la.

Thư Cốc Dương vươn tay bắt lấy cảm cậu.

Da thịt mềm mại ướt sũng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, đối với dục vọng của nam nhân chỉ như đổ thêm dầu vào đồng lửa đang hùng hực cháy, Thư Cốc Dương thoải mái hôn gương mặt cậu một chút, luật động nhưng càng hung mãnh, hần cũng không rõ chính mình vì sao bỗng nhiên sinh ra khát vọng cuồng nhiệt như vậy, thậm chí là phi thường chưa đủ, hiện tại có cảm giác dù hần đã xâm nhập cậu rất nhiều lần nhưng vẫn không sao thỏa mãn được. (Trâu bò sao mà còn chưa thỏa mãn nữa trời @_@ ở quên, ảnh là sói, là sói mà =))

Vẫn giữ nguyên tư thế côn thịt chôn sâu tại trong cơ thể, hần nắm trụ thắt lưng cùng cái móng của Đồng Ngôn, đem cậu phóng tới sô pha, lấy cả thân người che chắn cho thân thể cậu, tiếp tục mãnh liệt công kích. (trời ơi quả là thú vật a~~)

“Ô... Ta từ bỏ... Ta từ bỏ...” Đồng Ngôn mơ mơ màng màng lắc đầu, vẫn không ngừng khóc la xin tha mạng.

“Ngoan, rất nhanh thì tốt rồi.”

Căn bản là gạt người mà, Thư Cốc Dương hôn môi cậu, tại nội bích gần như đã hư nhuyển mà tùy ý trừu tống, tuy rằng Đồng Ngôn cũng không có quá kịch liệt phản kháng, hần thể nhưng dường như còn lo lắng, cố sức nắm lấy thắt lưng Đồng Ngôn, dùng sức nặng của mình hãm cậu ở phía sau sô pha, khiến cậu như tiểu bạch thỏ rơi vào bẫy rập, chỉ có thể bị đại dã lang xé thành từng mảnh nhỏ.

Sau một đoạn thời gian dài giằng co cùng xâm phạm, Thư Cốc Dương động mạnh thân người, thân thể bắt động trong một lúc, thích ý thở ra một hơi sáng khoái.

Chậm rãi rút ra tính khí đã được phát tiết đầy thỏa mãn.

Đã lâu không có hưng phấn như thế.

Cơ thể ẩm ướt như vừa mới xông hơi, cảm giác sảng khoái hưng phấn, lại thêm chút lâng lâng bay bổng như vừa thưởng thức xong một ly rượu ngon. Thư Cốc Dương làm vài cái hít sâu, ánh mắt quay lại người đang nằm trên sofa, chợt chấn động.

“Đồng Ngôn?” Hắn dùng bàn tay chạm vào một bên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Ngôn, một cảm giác lạnh lạnh truyền đến tay.

Thư Cốc Dương hít một lãnh khí, mau chóng kiểm tra nơi tư mật của cậu, cục huyết sưng đỏ đến rồi tỉnh rồi mờ, nhưng may là cũng không có xuất huyết.

Thư Cốc Dương sợ run một hồi, cảm giác áy náy dâng lên trong lòng.

Đồng Ngôn vừa nãy tiếng khóc rất nhỏ, hắn còn tưởng rằng chỉ là... Không, là vì chính mình đã mất đi lý trí, cậu lúc nào hôn mê hắn cũng không biết.

Thư Cốc Dương trong cuộc đời lần thứ hai cùng người khác trên giường lại làm đối phương ngắt xỉu, hơn nữa hai lần đối tượng đều là cùng một người.

Chính mình thực sự đã trở nên vô tình như thế rồi sao?

Thư Cốc Dương phiền não bất an nhìn một tiểu Đồng Ngôn sau khi bị chà đạp lại có vẻ hiền lành nhu thuận đặc biệt, ghê tởm, hắn lúc này thế nhưng lại có điểm mong muốn chính mình chỉ là một cây gậy xoa bóp chạy bằng điện.

Chỉ ít gậy xoa bóp chạy bằng điện sẽ không vì chuyện tình mình đã gây ra mà trong lòng áy náy. (Coi có biến thái hêm, lúc thì nổi điên vì nghĩ người ta coi mình như gậy xoa bóp, giờ thì lại đi “ước gì” mình là gậy xoa bóp để trốn tránh trách nhiệm >.<>

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Ngày thứ hai đèn rực rỡ mới lên, Thư Cốc Dương đã ngồi trước ghế quan sát dõi theo thân ảnh của một người.

Không khí xung quanh thật quý dị ...

Tối hôm qua đem một Đồng Ngôn đã ngắt xỉu tẩy rửa sạch sẽ, mang cậu ra khỏi câu lạc bộ, một đường đưa Đồng Ngôn về tận nhà.

May mà trong túi Đồng Ngôn có chìa khóa, bằng không phải gánh tội cưỡng đoạt dân nam đến bất tỉnh, lại thêm cái tội “xâm nhập gia cư bất hợp pháp”.

Nơi ở của Đồng Ngôn thật đúng với tên gọi “nhà ổ chuột”, không gian nhỏ hẹp tù túng, chiếc giường cũng y như chủ nhân của nó thấp bé như nhau, nhưng lần trước đến đây giường đã được thu dọn sạch sẽ, drap giường trắng tinh gọn gàng.

Đem Đồng Ngôn thân thể gầy teo phóng ở bên trong, cứ như đem một đứa bé bỏ vào chiếc giường của trẻ em, Thư Cốc Dương nhịn không được ngồi ở bên giường, ngắm nhìn khuôn mặt trắng mềm của Đồng Ngôn rồi lại lâm vào trầm tư.

Dưới đáy lòng lặng lẽ bùng lên cảm giác rồi ren, cứ mãi băn khoăn không biết cảm giác hắn dành cho cậu là như thế nào?

Mỗi lần cùng Đồng Ngôn ở chung sự tình dường như lại không thể khống chế được, kim đồng hồ tựa như một tiểu hài đồng nghịch ngợm cứ mãi loạn xoay, không hề chú ý đến một thân ảnh đang suy tư. Thư Cốc Dương rất muốn tranh thủ lúc an tĩnh này, nhìn Đồng Ngôn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương đầy nước mắt trong suốt, , hảo hảo suy nghĩ một chút chính mình rốt cuộc đã làm sai điều gì.

Nhưng lão Thiên thoát nhìn đối với những chuyện xấu của hắn cũng rất không hài lòng, ngay cả một cơ hội thanh tỉnh cũng không chịu lưu cho hắn.

Còn chưa nghĩ ra đáp án, Trần Minh Hạo trên người mặc đồng phục đã đập cửa tung vào xuất hiện trước mặt hắn.

“Lại là người sao tên thoát y vũ nam kia?!”

“Người đã làm gì Đồng Ngôn hả? Hồn đản! Đều không phải kêu người buông tha cậu ấy rồi sao?”

“Người có xấu hổ hay không a? Muốn kiếm tiền thì người tìm kẻ có tiền, cứ bám lấy sinh viên nghèo rồi cuộc là có âm mưu gì?”

“Nói! Người có phải muốn đem tiền cậu ấy tân tân khổ khổ kiếm được toàn bộ cướp sạch hay không?!”

Đối mặt với bằng hữu chân chính của Đồng Ngôn đang nghiêm mặt quát hỏi, Thư Cốc Dương hoàn toàn mất đi uy quyền cùng hăng hái.

Ngực chỉ còn cội lòng tan nát cùng khổ sở.

Đúng vậy, trong túi của hắn vẫn còn giữ hai nghìn bốn trăm khối Đồng Ngôn đã cực khổ kiếm cả một đêm, thế nhưng ... tiền đó có phải là do đôi tình nhân nhỏ dành dụm để đi du lịch cùng nhau không? Hoặc giả là muốn mua lễ vật gì đó mà hai người đã chờ đợi từ lâu?

Chính mình cư nhiên tại trên người Đồng Ngôn phát tiết tính dục, lại còn cầm đi tiền của cậu.

Thư Cốc Dương từ nhỏ gia cảnh nghèo khó, lòng tự trọng rất mạnh, cho tới bây giờ vẫn chịu không nổi bị người quở trách nhục nhã, nhưng lúc này đây hắn yên lặng thừa thụ lửa giận của Trần Minh Hạo, nhượng Trần Minh Hạo chỉ vào mũi mình mà nhục mạ.

Tiền thực sự có sức ăn mòn lớn đến vậy sao?

Bất tri bất giác từ khi nào hắn đã trở nên tự đại cuồng vọng đến không ai chịu nổi thế này?

Người ta chỉ đơn giản là đối với chính mình hiểu lầm một chút, lại ghi hận trong lòng, tự phóng đại vết thương lòng của bản thân lên cả triệu lần, nghiền răng nghiền lợi mà trả thù, đùa bỡn, cường bạo, thế nhưng, đáp ứng tới cửa phục vụ chính là mình, khi dễ Đồng Ngôn hồn nhiên vô tri, cường ngạnh đoạt đi sự trong trắng của cậu ấy cũng là mình.

Nếu đem so sánh với một Trần Minh Hạo vô năng nhưng sống chết vẫn quần quít lấy Đồng Ngôn, người vô sỉ chính là mình mới đúng.

Những lời nhục mạ của Trần Minh Hạo cứ vang vọng bên tai, hoà hồi ức lúc Đồng Ngôn rên khóc nói “Ta từ bỏ” khiến Thư Cốc Dương không thể nào chống đỡ, chạy trốn chết.

Cả đêm hôm ấy hắn không thể nào ngủ ngon được, thậm chí ý niệm gọi Hà Trác cùng ra ngoài uống rượu đều đối hắn không có tác dụng.

Nằm trần trọc cả đêm đến chạng vạng sáng hôm sau, hắn cư nhiên chính mình nhịn không được lại phóng thẳng đến câu lạc bộ Dạ Minh Châu, chiếm trụ phòng quan sát.

Lão Thiên, hắn vì sao hội như thế không bỏ xuống được!

Liên tiếp lật xem lại từng hình ảnh camera truyền về, Thư Cốc Dương vô pháp giải thích vì sao ngực mình lại vô cùng lo lắng, thậm chí ngón tay thon dài cũng run nhè nhẹ, đối với một người được ban khả năng vũ đạo trời cho như hắn mà nói, không thể khống chế chuẩn xác thân thể cùng tứ chi của mình là một chuyện phi thường không có khả năng.

Bỗng nhiên, hắn mạnh dưng lại.

Ngẩng đầu nhìn thấy trên màn ảnh phía trước xuất hiện một thân ảnh, hắn mới bắt đầu thở phào nhẹ nhõm.

Đồng Ngôn.

Tối hôm qua còn hôn mê như thế, cậu ấy hôm nay lại đi làm rồi.

Vẫn đồng phục như vậy, vẫn nụ cười như vậy, mang theo sức sống mười phần, đôi vai gầy yếu thế nhưng hình như đang cất giấu một năng lượng kinh người, tựa như một con quay đang hưng phấn mà cứ liên tục xoay tròn không ngừng.

Thư Cốc Dương nhìn màn ảnh trưng khuôn mặt tươi cười đến xán lạn, ngực lại độn độn đau nhức.

Đồng Ngôn luôn luôn tươi cười, cậu ấy lạc quan như vậy, để sinh tồn đã nỗ lực kiếm tiền, vì tranh thủ có thêm một ít tiền boa mà làm việc không nghỉ chân.

Ngày xưa cũng vì sinh tồn, chính mình đường đường là sinh viên ưu tú nhất nhì trong trường vũ đạo vậy mà lại đến câu lạc bộ thoát y vũ làm những chuyện thấp hèn như vậy, ta có tư cách gì trách cứ một Đồng Ngôn bị khách nhân sờ soạng đây?

Thời gian Đồng Ngôn ở cùng Trần Minh Hạo đều cười đến vui vẻ chân thật, chỉ cần đối tượng là Trần Minh Hạo, dù chỉ là cho cậu một hộp thức ăn nhỏ nhỏ đều thành vật báu vô giá.

Chính mình. . . thế nhưng mỗi một lần đều làm cậu phát khóc.

Trần Minh Hạo thỉnh thoảng xuất hiện tại màn ảnh, hẳn cái tên bảo vệ ấy luôn lợi dụng cương vị chuẩn êm đến xem Đồng Ngôn, tham tham sờ sờ trán Đồng Ngôn, cấp Đồng Ngôn nhu nhu chân, đem Đồng Ngôn kéo đến phòng nghỉ của nhân viên bức cậu nghỉ ngơi mấy phút, lại còn lấy nước ấm giúp cậu lau mặt.

Có nhiều lúc Trần Minh Hạo đứng ở phía trước Đồng Ngôn rồi cúi đầu xuống.

Thân người Minh Hạo cao lớn nên đã che mất camera, khiến hắn không thể nhìn ra được hành động cụ thể của hai người đó.

Thư Cốc Dương thấy tâm mình như đao cắt, cố gắng kìm nén bản thân không bị kích thích bốc hỏa.

Hắn đang cùng Đồng Ngôn!

Nhất định là vậy.

Tại câu lạc bộ của Thư Cốc Dương hẳn, ngay tại phòng nghỉ của nhân viên, một tên bảo vệ tuổi còn trẻ dám ôm ấp Đồng Ngôn của hắn ngọt ngào hôn môi (chưa tỏ tình mà dám Đồng Ngôn của anh hả =.= ở đâu ra =)))

Sau một lúc, camera cuối cùng cũng quay được khuôn mặt đang cười vui sướng của Đồng Ngôn.

Thư Cốc Dương ghen ghét dữ dội.

Đúng vậy, hẳn thực sự bắt đầu đổ kị Trần Minh Hạo, thực sự có điểm bất khả tư nghị thì phải? Một người là đại lão bản của tập đoàn giải trí, trốn ở phòng quan sát len lén đổ kị với một nhân viên bé nhỏ không đáng nhắc đến trong tập đoàn của chính mình, thật quá sức buồn cười mà.

Thư Cốc Dương phải thừa nhận, hẳn thật hy vọng chính mình cùng Trần Minh Hạo có thể đổi vai.

Hắn mong muốn chính mình có thể danh chính ngôn thuận bảo hộ Đồng Ngôn như người kia, danh chính ngôn thuận như người kia chiếu cố việc ăn uống của Đồng Ngôn, có thể khiến Đồng Ngôn thoải mái cười to như người kia. (Yêu zoi nha ~)

Mà không phải là một thoát y vũ nam mang tâm niệm xấu xa, dựa vào thân thể cùng na căn khí quan sấn hư mà vào, như tên nhân vật phản diện cường đạo thỉnh thoảng cướp đi nửa tiếng đồng hồ của Đồng Ngôn.

Tưởng phá hư bọn họ, muốn cướp đi Đồng Ngôn.

Thư Cốc Dương một mình ngồi trong phòng quan sát thở dốc.

Hắn là đại lão bản, hẳn có rất nhiều thủ đoạn có thể dùng.

Hắn có thể khai trừ Trần Minh Hạo, dùng quan hệ của chính mình khiến hắn không tìm được bất cứ việc gì, khiến hắn lưu lạc đầu đường, hẳn có thể cấp Đồng Ngôn tăng lương, khiến Đồng Ngôn đối với chính mình cảm động đến rơi nước mắt, có thể nói cho Đồng Ngôn hẳn kỳ thực không phải là vũ nam, mà là một nam

nhân anh tuấn có quyền thế, có thể dùng biệt thự xa hoa, xe hơi hiệu, và thêm nhiều thứ quý giá nữa để lấy lòng Đồng Ngôn.

Nếu như Đồng Ngôn như ngày hôm qua khóc la nói không muốn, hẳn thậm chí có thể đem Đồng Ngôn đến một nơi không có bất luận kẻ nào biết đến, hẳn có thể tại nước ngoài mua một hòn đảo không người, xây lên một toà thành hoa lệ tách biệt, đem Đồng Ngôn giam lỏng không thể tiếp xúc với bất cứ ai. Lúc đó Đồng Ngôn có thể vĩnh viễn quên đi tên Trần Minh Hạo kia, từ tâm hồn đến thân thể cậu chỉ biết đến Thư Cốc Dương hẳn mà thôi..Không! Không được!

Thư Cốc Dương hung hăng tự cho mình một bạt tai.

Âm thanh vang vọng thật lớn trong căn phòng yên tĩnh dường như làm lung lay cả màn hình có hai thân ảnh đang nói cười vui vẻ.

Hắn muốn đánh tỉnh chính mình.

Vì sao hắn lại biến thành như vậy? Ích kỷ, mưu mô. Không từ thủ đoạn.

Từ lúc nào, chính mình lại biến thành loại người mà trước giờ hắn vẫn tối khinh thường, cho rằng có tiền là có thể tùy tiện nắm giữ vận mệnh của một người?

Hắn dựa vào cái gì mà muốn chia rẽ cậu ta và Trần Minh Hạo chứ? Bọn họ tuy rằng bần cùng, tuy rằng Trần Minh Hạo thân thể có chỗ thiếu hụt (hết thái giám rồi tới thân thể thiếu hụt =))))Minh Hạo à thiệt tội cực quá nha =))), nhưng là bọn hắn ở chung rất khoái nhạc, rất phong phú, nỗ lực sinh tồn, hẳn lấy tư cách gì phá hư cuộc sống vui sướng giản đơn của bọn họ đây? (Pipu: sao mà tội em Hạo của t quá vại, em nó đâu có “thiếu thốn” jì đâu chứ =))))

Thư Cốc Dương đau khổ áp chế thú tính trong ***g ngực mình.

Ngón tay gõ bàn phím.

Theo hướng thân ảnh Đồng Ngôn, trên màn ảnh truyền tới hình ảnh của hành lang dẫn đến ghế lô VIP số ba.

Tên nam nhân mặc áo lam xuất hiện vào tối hôm qua kia, lúc này đây mặc một bộ quần áo thường ngày bạch sắc, giản đơn nhưng thoát nhìn rất mới, hẳn tựa hồ không có gọi bất kì nữ tiếp viên nào, một mình một người chiếm đại ghế lô, ngồi trên số pha, một bên cầm thực đơn, một bên ngẩng đầu cùng Đồng Ngôn nói cười.

Bất quá gọi có vài món ăn cùng nước uống tại sao đã quá nửa giờ vẫn còn chưa quyết định xong?

Mà Đồng Ngôn lại rất có kiên nhẫn mỉm cười đứng chờ.

Thư Cốc Dương nhìn tên nam nhân trên màn ảnh tự cho là suất bày ra bộ dáng tươi cười mà tức giận, bản thân làm như vô tình đem thực đơn một tờ lại một tờ lật qua lật lại, quả thực căm thù đến tận xương tủy, sớm biết như vậy đã bảo tổng giám đốc ở đây trên thực đơn ướp thêm — nước đá! (Phụt =)))) =))))

Tên kia bắt đầu gọi vài món, Đồng Ngôn lấy bút ra ghi lại, xong lại vụt chạy đi, rất nhanh đã đem thức ăn cùng nước đưa tới.

Nguyên tưởng rằng sự tình lúc đó đã xong.

Không nghĩ tới chờ Đồng Ngôn ly khai ghế lô số ba, Thư Cốc Dương đang định chuyển tần số nhìn về hướng hành lang thì một màn làm hắn giận dữ lại xuất hiện, tên nam nhân kia cư nhiên tại lúc sau khi Đồng Ngôn ly khai, cầm lấy chai bia, sau đó ném xuống sàn nhà, còn đem cả đĩa trái cây đổ xuống đất.

Hắn tuyệt đối là cố ý!

Quả nhiên, hắn lập tức hướng về phía cái chuông trên vách tường dùng để gọi phục vụ nhấn xuống.

Hỗn đản! Tưởng đối Đồng Ngôn hạ thủ?

Thư Cốc Dương giận dữ đứng lên, đi nhanh về phía cửa ra.

“Trần tiên sinh, có cái gì phân phó sao?” Đồng Ngôn thấy đèn yêu cầu phục vụ loé sáng, rất nhanh đi vào ghế lô số ba.

“Nga, xin lỗi a, Đồng Ngôn.” Trần Giai Vân lộ ra bộ dạng tươi cười áy náy, chỉ chỉ mặt đất, “Ta vừa không cẩn thận, đụng trúng cái bàn, bia cùng đồ ăn đều. . .”

Thấy trên sàn nhà một mảnh hỗn độn, bia đổ khắp mặt đất, trái cây vương vãi, còn kèm theo những mảnh thủy tinh từ bình rượu phản chiếu ra thứ ánh sáng nhàn nhạt.

“Đừng lo, ta lập tức dọn dẹp sạch sẽ.”

Đồng Ngôn động tác nhanh nhẹn thu thập đồ trên sàn, sau đó dùng giẻ lau sạch sẽ một lần.

“Ta sẽ chuẩn bị thật tốt, Trần tiên sinh còn muốn tiếp tục chơi mà.”

“Cả mảnh vỡ thủy tinh cũng đã xử lý xong rồi? Thật xin lỗi, ta khi còn bé bị thủy tinh cắt qua, cho nên đối với mấy loại thủy tinh này có bóng ma tâm lý, vừa nghĩ đụng trúng mấy thứ này liền thấy phi thường khó chịu, thấy bức rức không chịu nổi. Ân, đây là cái gì?” Trần Giai Vân chỉ vào một chỗ, là một góc chết gần bàn rất khó nhìn ra.

Đồng Ngôn ngồi xổm xuống nhìn một chút, “Nga, ở đó có một chút thủy tinh, chổi quét không với được đến đó, để ta bỏ vào trong đó lấy ra là được.”

Đồng Ngôn nỗ lực tranh thủ thời gian, Trần Giai Vân ngồi đấy hưởng thụ một màn cảnh đẹp ý vui trước mắt.

Phục vụ sinh quỳ trên mặt đất, cố dùng cánh tay trườn vào, bày ra tư thế trước thấp sau cao hảo mê người, cái mông khả ái cao cao nhếch lên, nếu như lớp vải vóc mỏng kia mất đi, có thể thấy được lỗ nhỏ bí ẩn nơi trung gian kia. (Thằng cha biến thái ==')

Nhìn bộ dạng cậu đối với người lạ không hề cảnh giác, hơn phân nửa chắc chắn là xử nữ chưa có kinh nghiệm, nói không chừng địa phương kia vẫn còn điềm đậm đáng yêu như hoa tường vi mới chớm nở. (Biến thái mà cũng văn chương gớm =)))

Tưởng tượng đến hình ảnh nhiệt vật nóng bỏng của mình đâm vào lỗ nhỏ mềm mại, đem cậu phục vụ sinh nhỏ nhắn hay tươi cười này làm cho chết đi sống lại, khóc kêu cầu xin tha thứ, Trần Giai Vân nơi khổ hạ bắt đầu phát nhiệt ngạnh đứng lên. (nhưng cuối cùng biến thái vẫn mãi là biến thái mà thôi =)))

Đồng Ngôn đang quỳ rạp trên mặt đất bỗng nhiên trút một hơi thở, đem tay thu về.

“Làm sao vậy?” Trần Giai Vân dùng thanh âm đầy quan tâm sùng nịnh hỏi han.

“Không có gì, không cẩn thận cắt trúng tay.”

“Cho ta xem.”

“Không có việc gì mà.”

Đồng Ngôn còn muốn tiếp tục chui vào, nhưng bị Trần Giai Vân giữ chặt cổ tay.

“Không nên tiếp tục tìm nữa, bị cắt trúng tay chỗ nào? Đưa ta xem xem.”

Bị một nam nhân không quá thân thiết nắm chặt ngón tay mà thối khí, loại hành động này khiến Đồng Ngôn phi thường xấu hổ, luống cuống tay chân muốn cự tuyệt, cố cười nói, “Không có việc gì mà, chỉ là thủy tinh đâm một chút, chờ một chút máu đông lại là tốt rồi, ta còn chưa có dọn dẹp xong mà. . . .”

“Ta giống loại người xấu xa đã thấy người chảy máu thụ thương còn gọi người tiếp tục quét tước sao?” Trần Giai Vân khuôn mặt âu lo, tay chân mau mắn bày ra bộ dạng nhiệt tình giúp đỡ, nửa ép nửa buộc kéo Đồng Ngôn ngồi xuống, “Thời gian ta tại Anh quốc lưu học có học qua sơ cứu, cơ thể con người trông vậy chứ thật ra rất yếu đuối, có đôi khi một vết thương nhỏ không có xử lý tốt, khả năng có thể dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng.”

“Ta đi dán băng cá nhân là được.”

“Ta thể nhưng có bệnh khiết phích nha, không muốn bị một phục vụ sinh trên tay dán băng cá nhân tùy tiện bưng đồ ăn thức uống cho ta đâu.” Trần Giai Vân từ trong ví lấy ra năm tờ tiền mặt, “Cái này là tiền boa cho người, điều kiện là người phải để người sơ cứu chuyên nghiệp ta đây giúp người xử lý vết thương, để tránh khỏi bị nhiễm trùng.”

Đồng Ngôn trái tim vừa nhảy.

Năm nghìn khối?

Kể có tiền thật đúng là kẻ có tiền, chỉ vì một chút khiết phích có thể chi ra nhiều tiền như thế.

Ngày hôm qua cùng Tiểu Suất một giờ, trên giấy tờ là ba mươi vạn, mình mới đưa hai nghìn bốn trăm tiền đặt cọc, vẫn còn thiếu hai mươi chín vạn thất thiên lục bách khối, nếu bây giờ có năm nghìn khối, như vậy chỉ còn thiếu hai mươi chín vạn lượng thiên lục bách khối nữa thôi.

Ai nha, trước tiên cầm năm nghìn khối này trả Tiểu Suất trước cũng hảo đi?

Đi? Không bằng mỗi lần được năm nghìn khối đều đi trả Tiểu Suất, như vậy có thể tạo ra rất nhiều cơ hội gặp mặt miễn phí a, sau đó hoàn xong tiền rồi, tái dùng tiền mua nửa giờ nữa, thật là khéo a!

Trần Giai Vân nhìn Đồng Ngôn cầm năm nghìn khối tiền boa như đang suy nghĩ cái gì, khoe miệng dâng lên tiểu ý, âm thầm nghĩ gian kế của mình đã thực hiện được. (tự tin thấy ớn =.=)

“Ngồi xuống nào, để ta giúp người chữa thương.”

Cầm lấy cánh tay Đồng Ngôn, giả vờ kiểm tra vết thương, thân thể bất động thanh sắc mà dựa vào nhau.

Oanh!

Cửa phòng chợt bị người đá văng ra.

Trần Giai Vân vừa ngẩng đầu, đã bị người vừa xông vào phòng túm lấy cổ áo, đá ra ngoài cửa.

Phanh!

Cái mũi chằm đất đau nhức muốn chết.

“Cút.” Thanh âm hung ác độc địa chỉ một chữ ngắn gọn truyền đến bên tai.

Nam nhân đứng ở cửa trên cao nhìn xuống vô cùng cao to anh tuấn, thể nhưng ánh mắt lại thật lạnh lùng.

Trần Giai Vân cả đời chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy, hung hăng đứng lên, tức giận đến giờ chân, “Vương bát dẫn! Người bảo ai cút hả? Ta thể nhưng là khách VIP cực kì siêu cấp cực kì thân thiết ở đây đó nhá!”

“Người đã từ siêu cấp khách VIP biến thành siêu cấp sổ đen hộ khách, sau này không cho phép người tiến vào câu lạc bộ Dạ Minh Châu nữa! Lập tức cút cho ta!” (oá này không còn là Tiểu Suất nữa, là Đại Đại Suất a~~ *mắt lấp lánh*)

Thư Cốc Dương cười lạnh nói xong, lười cùng tên sắc lang rắp tâm bày trò này dây dưa, đem lực chú ý chuyển tới bạn phục vụ sinh đang đứng đằng sau.

“Người đi theo ta.”

“A?” Đồng Ngôn nhìn thấy một màn chỉ biết mực trừng khẩu ngữ, cổ tay bỗng nhiên bị nắm chặt, bị nam nhân to lớn lôi lôi kéo kéo, “Tiểu Suất, người muốn mang ta đi đâu a?”

Bị Thư Cốc Dương trực tiếp lôi ra khỏi câu lạc bộ, kéo vào trong xe.

Một đường nhìn ngoài cửa sổ xe, cảnh đêm cứ vùn vụt trôi qua chỉ còn lại những chấm nhỏ lơ lờ, Đồng Ngôn vẫn như tại trong mộng.

Không nghĩ tới nhanh như vậy có thể cùng Tiểu Suất gặp lại, là mình đang nằm mộng sao? Mộng xuân của cậu luôn luôn rất chân thực a, lẽ nào hiện tại trong mộng xuân đã tiến triển đến mức vì cậu mà tranh giành tình nhân rồi sao? (==))))))

Hắc hắc, nếu như là như thế này cũng không sai a.

Trong mộng với phim ảnh dường như cũng khá giống nhau, còn có tiến triển nữa nga.

Đồng Ngôn nghiêng đầu, liếc mắt nhìn trộm Tiểu Suất khuôn mặt lạnh băng đang lái xe, điềm điềm mặt mặt (ngọt ngào) cười trộm, thực sự là một mộng đẹp, thử len lén giơ lên cánh tay, trên gương mặt chính mình âm thầm nhéo một cái.

Ồ! Đau quá!

Nguyên lai đều không phải mộng a. . . .

“Người đang làm gì?” Thư Cốc Dương đậu xe trên một bãi cỏ, quay đầu nhìn cậu.

Đồng Ngôn quay sang thì bắt gặp cặp mắt đen tràn ngập uy lực kia đang chăm chú nhìn mình, trái tim lại phác thông phác thông loạn khiêu, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh.

Hạ mắt, hít sâu một hơi, cuối cùng Đồng Ngôn cũng có thể tập trung tinh thần trả lời Tiểu Suất.

“Ta đang làm gì? Ta đang trong giờ làm việc a. Đúng rồi, ta hỏi người đang làm gì mới phải? Người biết không, người mà người vừa đuổi ra là khách VIP siêu cấp của câu lạc bộ chúng ta, địa vị rất lớn a.”

“Na thì thế nào?”

Không ổn, thanh âm của Tiểu Suất rõ ràng là đang tức giận, lẽ nào. . . .

Đồng Ngôn nghĩ có chút bất an, thử thăm dò, “Tiểu Suất, hắc dắc tội người sao?”

“Phải.”

Còn là tội phi thương nghiêm trọng!

“Hắn có đúng hay không. . . . Thiếu tiền phục vụ của người a?”

Trong thâm tâm Đồng Ngôn, có thể khiến một thoát y vũ nam đối với khách nhân có tiền sử dụng bạo lực, tựa hồ cũng chỉ có nguyên nhân là khát nợ phục vụ phí mà thôi.

Thư Cốc Dương trọng trọng hừ một tiếng.

Đồng Ngôn trực tiếp đem cái này “Hanh “, tự nghĩ là “YES “, nhất thời lòng đầy căm phẫn, quá phẫn! Cư nhiên dám quỵt tiền của Tiểu Suất! Nhìn không ra a, cái kia Trần tiên sinh bình thường cấp tiền bo nhiều như vậy, vậy mà dám đối Tiểu Suất quỵt nợ, bị ném ra ghế lô là đáng đời. (em bệnh chồng vừa thôi em à =)) =))

Ai nha sai, không biết tiền Trần tiên sinh thiếu là vũ đạo phục vụ phí hay là da thịt phí đây? Lẽ nào tới hôm qua sau khi Tiểu Suất “phục vụ” mình xong đã không thấy tấm hơi, nguyên lai là phải đi “phục vụ” Trần tiên sinh sao?

Nghĩ đến Tiểu Suất yêu dấu phải đi “phục vụ” những người khác, Đồng Ngôn ngực một trận lên men, khổ sở len lén liếc mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tiểu Suất.

Không được đổ kị, đây là công việc của Tiểu Suất, ai kêu Đồng Ngôn người không có bản lĩnh bao hạ Tiểu Suất chứ? Đây là người không có bản lĩnh, đều không phải là tại Tiểu Suất!

Sai, còn có một vấn đề nữa.

Nói đến khát nợ phục vụ phí, mình cũng thiếu hai mươi chín vạn lạng nga, hiện tại túi tiền toàn bộ đếm đi đếm lại cũng chỉ có năm nghìn khối, vạn nhất Tiểu Suất truy hỏi... Hắn đem mình đến nơi này, phải chăng dự định không thu được tiền từ mình thì sẽ đánh một trận cho bỏ ghét không vậy?

Thư Cốc Dương bất động thanh sắc quan sát biểu tình của Đồng Ngôn.

Quả thực rất muốn đem thần thể mềm mại kia ôm vào trong lòng, thế nhưng, hạ xuống đường nhìn, thấy một Đồng Ngôn động tác tứ chi đều hiện lên nét sợ hãi rụt rè, khiến Thư Cốc Dương không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể đau khổ kiểm chế chính mình.

Tối hôm qua làm thô bạo như vậy nhất định khiến cho cậu ấy sợ rồi.

Càng nhìn Đồng Ngôn ở khoảng cách gần thế này, càng cảm thấy cậu ấy hết như một nam hài tử nhỏ nhắn xinh xắn gầy yếu, bản thân không biết đã ăn phải cái thứ hồng hóc gì, tối hôm qua dù cậu khóc lóc van xin thế nào, hắn cũng mặc kệ mà làm tới cùng như vậy?.

Vạn nhất làm cậu ấy bị thương thì làm sao bây giờ?

Rất muốn xin lỗi, thế nhưng, đối với một người vừa bị mình vì muốn hung hăng phát tiết tính dục mà làm cho khổ sở, nói “Xin lỗi” hai chữ này, vừa không có thành ý, mà thậm chí nghe có vẻ càng tàn nhẫn.

“Xin lỗi...”

Hai chữ nhẹ nhàng truyền đến bên tai, khiến Thư Cốc Dương thân thể chấn động, kinh ngạc nhìn chằm chằm Đồng Ngôn.

“Thực sự rất xin lỗi a, Tiểu Suất”. Đối diện là đôi mắt đen sáng ngời như ánh điện của người nam nhân mình hết lòng thương yêu kia, Đồng Ngôn thân thể hơi run run, cố lấy dũng khí ngẩng đầu, “Ta biết người kiếm tiền không dễ dàng, ta thực sự không muốn khát nợ phục vụ phí của người, thế nhưng... Thế nhưng ta hiện tại chỉ có năm nghìn khối...”

Cậu đem năm nghìn khối mà Trần Giai Vân vừa cấp cho từ trong túi lấy ra, nhìn Thư Cốc Dương sắc mặt cổ quái, cấp thiết bổ sung, “Ta là nói hiện tại chỉ có năm nghìn, kỳ thực nhà của ta còn có mấy nghìn a, ta đã tích góp từng tí một, chờ thêm vài ngày nữa kiếm đủ năm nghìn ta lại đến trả tiếp cho người, ta bảo chúng nhất định sẽ trả lại toàn bộ cho người mà.”

Cậu đem năm tờ tiền mặt nhét vào trong tay hắn. Những tờ tiền tựa như từ trong lò lửa mới lấy ra, nóng hổi khiến người kia không tài nào tiếp nhận nổi.

Thư Cốc Dương hoảng loạn buông tay, những tờ tiền rơi xuống sàn xe.

Chiếc xe cứng luôn khiến hắn tự hào giờ đây chợt cảm thấy nhỏ đi rất nhiều, thùng xe nhỏ hẹp khiến người không thể hô hấp, hắn thở dốc thật sâu, nhưng lại đem hương vị nhẹ nhàng khoan khoái trên người Đồng Ngôn hít vào trong tâm.

Muốn ôm cậu ấy...

Chết tiệt, rõ ràng đã hạ quyết tâm, không đi phá hư chuyện tốt của đôi tình nhân nghèo khó nhưng vô cùng hạnh phúc kia, không đi lo lắng cậu gặp phải những tên xấu xa bụng dạ khó lường ấy nữa.

Thế nhưng... Thế nhưng...

Muốn ôm cậu ấy...

Chết tiệt, rõ ràng đã hạ quyết tâm, không đi phá hư chuyện tốt của đôi tình nhân nghèo khó nhưng vô cùng hạnh phúc kia, không đi lo lắng cậu gặp phải những tên xấu xa bụng dạ khó lường ấy nữa.

Thế nhưng... Thế nhưng...

Hắn mặc kệ! Mặc kệ là vũ nam hay lão bản, làm gãy xoa bóp chạy bằng điện cũng có thể chứ?

Thực tế là tên Trần Minh Hạo kia dù có yêu Đồng Ngôn bao nhiêu, nhưng về phương diện kia vẫn là vô pháp thỏa mãn Đồng Ngôn! Đồng Ngôn đích thực là cần một nam nhân “chân chính”(aka chuẩn “men” ==)) ở bên cậu ấy!

Nếu không thì sao nhân loại lại chế ra gãy xoa bóp làm gì chứ? Đó là bởi vì gãy xoa bóp cần phải có mặt trên cuộc đời này! (Phụ =)) đã biến thái đến mức ngồi hùng biện sự ra đời của s*x toy ==)) ==))

Thư Cốc Dương cuối cùng cũng biết, dù có cao ngạo thế nào đi nữa, khi đứng trước ái nhân, chính mình cũng sẽ lộ ra bộ dạng khổ sở quần bách, thậm chí có thể vứt bỏ cả tôn nghiêm của bản thân.

”Kỳ thực người nói xin lỗi nên là ta.”

“Ách?”

“Ngày hôm qua phục vụ... làm rất không chuyên nghiệp, chúng ta có quy định, nếu như khách nhân thân thể không khỏe, là phải chiếu cố khách nhân đến khi tỉnh lại.”

Đồng Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, con mắt mở to, được Tiểu Suất chiếu cố đến khi tỉnh lại? Mở mắt có thể thấy Tiểu Suất ngồi bên giường của mình, ôn nhu cười với chính mình? Có lẽ... Cậu day day vàng trán, phần tóc mái dài có thể đủ che con mắt rồi đi?

Tưởng tượng thôi cũng thấy vui lắm lắm rồi.

Ô ô ô, cậu cũng là khách nhân a, tuy rằng chỉ mới đặt cọc hai nghìn, thế nhưng cũng nên nhượng cậu hưởng thụ một chút loại phục vụ xa xỉ này đi.

“Thế nhưng người tối hôm qua...” Không có chiếu cố ta đến khi tỉnh lại nha, phúc lợi của ta! Ô ô!

“Xin lỗi.” Thư Cốc Dương chột dạ cũng chẳng phải là giả vờ, bất quá, nếu hấn hiện tại là thân phận làm xoa bóp bóp”hầu hạ” dục vọng của Đồng Ngôn, chỉ có thể đánh lạc hướng Đồng Ngôn đưa ra một lý do hợp lý, hướng ánh nhìn khẩn cầu đến Đồng Ngôn, “Người sẽ không hướng Hà quản lý trách cứ chứ? Nếu như bị khách nhân trách cứ, ta có thể sẽ bị sa thải a.”

“Thật vậy chăng?”

Kỳ thực sa thải cũng không phải là không tốt, người sẽ không cần tiếp khách nhân khác nữa.(Coi em ghé hôn :”>)

“Như vậy ta chỉ còn cách ra đường đứng tiếp khách mà thôi.” (=)))

“Cái gì? !” Đồng Ngôn mồm há hốc đến nỗi có thể nhét cả quả trứng đà điểu vào.

OH! MY! GOD! Nếu lần trước mình trước mặt Hà tiên sinh mà lỡ chê bai gì Tiểu Suất, không phải Tiểu Suất đã bị hấn hại thảm rồi sao?

“Người yên tâm đi, ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không trách cứ người.” Đồng Ngôn trình trọng hứa hẹn.

“Cảm tạ.”

“Không khách khí, bất quá... Ta nghĩ nga... Cái kia...” Đồng Ngôn kéo dài âm điệu, khẽ trộm quan sát thân hình tuấn vĩ của Tiểu Suất, yêu cầu này nói ra, không biết có phải sẽ lập tức bị đá ra ngoài hay không a, “Ta là nói, nếu tối hôm qua người phục vụ không được trọn vẹn, ách, có đúng hay không hôm nay nên...nên đền bù cho ta?”

“Không thành vấn đề.”

Đồng Ngôn còn chưa kịp hoan hô, nam nhân ngồi ở ghế lái xe đã áp lấy cậu.

“Ô —— “

Đôi môi bị ngăn chặn, phần tóc mềm sau ót bị vuốt ve, đầu lưỡi của nam nhân tựa như xà, thâm nhập rồi lại trườn khắp khoang miệng cậu.

Đồng Ngôn đại não trống rỗng.

Thư Cốc Dương rất nhanh đã cởi sạch y phục trên người cậu, phần ngực trắng ngần lộ ra, màu sắc nhàn nhạt, thuần khiết đến mê người.

Hắn một ngụm đã hàm trụ nụ hoa bên trái, chiếc lưỡi nhẹ nhàng uốn lượn ma sát điểm hồng nhạt ướt át, tay kia cũng không quên chiếu cố đoá hoa anh đào bên phải, không ngừng xoa nắn đùa bỡn.

A a a! Mộng xuân dù đẹp cỡ nào cũng không bằng *** mộng lần này a!

Chỉ cần bị Tiểu Suất thân mật một chút cũng đã hưng phấn đến khoái bạo rồi, hiện tại Tiểu Suất cư nhiên hàm trụ đầu nhũ của chính mình, trời ạ, từ đầu nhũ truyền đến cảm giác ẩm áp lại ẩm ướt, là Tiểu Suất đang dùng đầu lưỡi liếm sao?

Người cứu mạng a!

Ta chết cũng nhắm mắt rồi!

Đồng Ngôn đã hưng phấn đến nhiệt tình, ôm lấy cổ của nam nhân đang di chuyển trước ngực mình.

“Tiểu suất... Ân —— ân —— Tiểu Suất...”

Từ trong miệng Đồng Ngôn mơ mơ hồ hồ gọi ra hai tiếng “Tiểu Suất”, mà đều không phải là tên “Minh Hạo”, Thư Cốc Dương trong lòng thấy sảng khoái lạ thường.

Nếu đem ra so sánh, hẳn tình nguyện tiếp tục chịu bị gọi bằng tên cún yêu nhà mình, cũng không muốn làm thể thân của Trần Minh Hạo.

Ấn cái nút bên dưới ghế ngồi, chỗ tựa lưng chậm rãi ngã xuống.

Không gian rộng mở, động tác cũng thuận tiện hơn.

Thư Cốc Dương rất nhanh đã đem y phục trên người cả hai cởi ra sạch sẽ.

Đồng Ngôn mở to mắt, tấm tắc xem xét Tiểu Suất đang lơ đãng, hảo bồng, so với trong mộng còn rõ ràng hơn.

Hai lần trước kia cũng không có cơ hội thấy rõ như vậy.

“Ta có thể sờ sờ nó không?” Đồng Ngôn cẩn cẩn dục dục thử hỏi.

Thấy Thư Cốc Dương suất khí nhún nhún vai, biểu thị thái độ ta-không-có-ngại, Đồng Ngôn hét lên một tiếng, cứ như fan cuồng gặp được siêu cấp thần tượng mình ngày mong đêm nhớ! (Ờ cũng giống thiệt =))))))

‘Yêu thích không buông tay’ chính là thành ngữ thích hợp nhất lúc này đi.

“Sờ có sướng không?” =))))))

“Ừ.” Đồng Ngôn cố sức gật đầu, cười đến con mắt cũng híp cả lại.

Bên dưới lớp da thịt mềm dẻo là một cơ thể vô cùng rắn chắc, quả thực giống như một đấng tối cao vô cùng hoàn mỹ, là Tiểu Suất của ta, là Tiểu Suất độc nhất vô nhị tối suất trên đời này!

Thư Cốc Dương thừa dịp tiểu sắc lang cơ khát kia đang mê đắm thân thể của chính mình mà nhanh tay hành động, đề cạo nằm xuống chiếc ghế da, nhanh chóng tách mở hai chân cậu.

Phục hạ thân.

“A!” Cảm giác dị thường nơi hạ thể khiến Đồng Ngôn càng hoảng sợ, gian nan rướn nửa người dậy, nhìn nam nhân đang chui tọt tại khó hạ của chính mình, kinh khủng nuốt một ngụm nước bọt “Má ơi! Tiểu Suất, giá... Cái này... Cái này có phải sẽ thu thêm tiền phục vụ hay không?”

Nam nhân nghiêm phạt cắn nhẹ vào phân thân cậu thay cho câu trả lời, sau đó lại mãnh liệt mút vào khiến cậu suýt chút nữa đã phát điên.

Đồng Ngôn ô ô kêu một tiếng, lòng vui vẻ tựa như dòng nước nơi kênh đào được đổ ra hải dương bao la.

Mỗi lần Thư Cốc Dương hôn lên chóp đỉnh, Đồng Ngôn thất lực lại run đến cường liệt.

“Ừ —— a... A... Vù vù...”

Đồng Ngôn đến hô hấp thế nào cũng đã quên sạch, khẩn trương túm lấy mái tóc dài của Thư Cốc Dương.

Thư Cốc Dương bị cậu nắm chặt da đầu đến phát đau, ngẩng đầu liếc mắt trừng cậu.

“Đối... Xin lỗi...” Đồng Ngôn cả người bị vui sướng kích thích đến run run, lắp bắp nói lời hối lỗi.

“Người có thể ôm đầu ta, nhưng đừng nắm tóc là tốt rồi” thanh âm của nam nhân vô cùng ôn nhu.

Đồng Ngôn cảm động đến rơi nước mắt ôm lấy đầu của hắn, đầu ngón tay đặt ở phần gáy sau mềm dẻo nhưng lại hữu lực.

Không biết có phải Thư Cốc Dương đang cố nỗ lực bù đắp sai lầm của ngày hôm qua hay không, hẳn tận lực kéo dài quá trình giúp cậu hưởng thụ sung sướng, ra sức liếm hấp, khiến người nào đó sướng đến sắp

phát điên, có vài lần Đồng Ngôn suýt đạt đến đỉnh điểm mà bắn ra, Thư Cốc Dương lại ngăn chặn kịp thời, sử dụng đầu lưỡi giao hoạt ngoạ ngoạ tiểu cầu của cậu.

Đồng Ngôn nước mắt đều trào ra ngoài, càng ngày càng bất an giãy dụa vòng eo.

“Tiểu Suất... Tiểu Suất... Ô —— “

Cậu khóc nức nở, nhịn không được hơi đỉnh động thất lưng.

Một hồi lâu cậu mới phát hiện chính mình đang làm sai, sợ hãi đến không biết làm sao.

Nhưng nam nhân đang chui tại khó hạ kia một điểm cũng không có tức giận, đầu lưỡi chăm chú cuốn lấy phân thân cậu, tả hữu liếm ngoạ, Đồng Ngôn nơm nớp lo sợ đợi một hồi, một cổ nhiệt hoá hừng hực từ tận trong trái tim bùng lên.

Tuy lòng tràn ngập tội lỗi nhưng Đồng Ngôn vẫn len lén động thất lưng, thâm nhập càng sâu vào khoang miệng của nam nhân, tận hưởng cảm giác mềm mại không gì sánh được.

Mình quả đúng là xấu xa mà.

Chính Đồng Ngôn cũng không thể tưởng tượng nổi mình cứ nhiên lại *** đến vậy, mặc kệ nếu Tiểu Suất nổi cơn thịnh nộ có thể một ngụm cắn đứt tiểu kê kê của mình, cậu không thể kiềm chế việc đem chính mình đưa đẩy vào nơi sâu nhất của khoang miệng ấm nóng kia.

Thất lưng đung đưa, biên độ cũng dần dần tăng lên.

“Nga... Tiểu Suất... Người quá lợi hại —— ngô —— thật thoải mái —— a a —— “

Cả người cậu đang bị dục hoả đốt khắp người, cảm giác lâng lâng như vừa dùng thuốc phiện.

Trong đầu cậu giờ đây chỉ còn những lời lẽ ôn nhu của Tiểu Suất cùng xúc cảm kỳ diệu nơi cơn thịnh.

Đồng Ngôn kích động về mặt đỏ bừng, nhắm mắt lại, cảm thấy một cổ vui sướng đang lưu chuyển khắp toàn thân.

“Ô —— a a! Ta —— ta không được!”

Dòng nhiệt lưu cuối cùng cũng trút ra ngoài.

Đồng Ngôn thét chói tai buông lỏng người, thất thần thở dốc.

Nam nhân rút cục cũng từ phía dưới ngẩng đầu lên, thích thú lấy tay chống cằm thưởng thức vẻ mặt đỏ ửng sau cao trào của cậu.

Đồng Ngôn suy yếu mở mắt ra, hướng về phía nam nhân đang mỉm cười âu yếm, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ xe chiếu vào, đường viền mặt anh tuấn tràn ngập cảm giác thần bí, nụ cười bên môi lưu lại một ít bạch dịch, gợi cảm đến mức khiến người không thể hô hấp.

Di?

Chờ một chút!

Bên môi?

Bạch dịch? !

“A a a a a!” Rốt cục đã tỉnh ngộ khiến Đồng Ngôn quá sợ hãi, tự như bị ai đó quất một roi mà từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, đầu lại không cần thận phanh một tiếng đụng vào trần xe.

“Cẩn thận một chút.” Thư Cốc Dương ôm lấy cậu.

“Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi! Ta không phải cố ý! Ta đều không phải cố ý như thế!” Đồng Ngôn ôm cái đầu đang đau nhức, đau đến mức nhắm cả mắt, nhưng lại cứ luôn miệng xin lỗi.

Trời ạ, cậu đã làm ra chuyện ác tâm nhất trên đời này!

Cậu là một tên khách nhân tối ác liệt, vô sỉ, hạ lưu!

Đã thiếu phục vụ phí của Tiểu Suất, bây giờ lại ở trong miệng Tiểu Suất mê người như thế mà bất tỉnh!
Sao không đem cậu đâm chết cho rồi đi trời ạ!

“Đừng lo.”

“Cái gì đừng lo? Rất quan trọng a! A...” Đồng Ngôn bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, cực kì đau lòng nhìn nam nhân ôn nhu kia, “Lẽ nào khách nhân của người cũng thường đối với người như vậy? Người bình thường giúp bọn hắn khẩu giao sao?”

Bị tiểu tử đáng yêu kia hỏi loại vấn đề này, Thư Cốc Dương đúng là gặp rắc rối to.

Thế nhưng, không có biện pháp, hắn hiện tại đang sắm vai thoát y vũ nam mang chức năng gây xoa bóp, có lẽ nên nói là, sinh nghề tử nghiệp đi. (=)))))))))

“Àn, thỉnh thoảng có.”

Hiện tại hình tượng gì cũng không cần nữa rồi.

Đồng Ngôn thân thể mạnh run lên, co chân khép lại tấm thân đang lỏa thể, khuôn mặt vùi vào hai bàn tay, trước mắt chỉ lộ ra mái tóc mềm mại.

“Đồng Ngôn, người làm sao vậy?”

Thư Cốc Dương nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, phát hiện trên ấy đã thấm đầy nước mắt.

“Xin lỗi, Tiểu Suất...” Đồng Ngôn nức nở dữ dội, “Ta với bọn hắn đều khổn khiếp như nhau.”

Thư Cốc Dương ngắt ra, trái tim bỗng nhiên như bị tương lên.

“Đừng khóc mà.” Hắn kéo Đồng Ngôn lại gần, nhẹ nhàng giúp cậu lau nước mắt.

Đồng Ngôn nghẹn ngào dụi vào lòng hắn, vai thỉnh thoảng nhẹ nhàng run lên một chút, Thư Cốc Dương đem hết những lời ôn nhu ra nói, chậm rãi dỗ dành cậu.

Hai người đặc biệt quý trọng bầu không khí thân mật này, đều sợ đối phương bỗng nhiên cử động, giấc mộng này sẽ lập tức tan biến, cũng không dám nhúc nhích chút nào.

Qua một khoảng thời gian, Thư Cốc Dương đang ôm lấy bờ vai trần của Đồng Ngôn nhẹ nhàng hỏi, “Thân thể của người nóng quá, có phải bị bệnh rồi không?”

“Không có a, chắc là không sao đâu.”

Nghe thấy loại ngữ khí chiều lẹ này, chỉ biết vật nhỏ căn bản không biết yêu quý thân thể. Kỳ thực, Trần Minh Hạo mặc kệ thương yêu cậu thế nào, thế nhưng cũng không có chiều cố cậu thật tốt. (Thế anh làm con người ta xấu lên xấu xuống mấy lần là tốt hả *chăm hỏi*)

Khiến cậu yếu thành như vậy.

Thư Cốc Dương một bên vuốt ve tấm lưng tinh tế của Đồng Ngôn, ở trong lòng đổ kị trách cứ vị nam bằng hữu của cậu. (tội Minh Hạo cứng quá *sụt sùi*)

Đồng Ngôn da thịt nhẵn nhụi, như mang theo một loại lực hấp dẫn lạ kì.

Nhiệt vật giữa hai chân lúc này lại muốn bốc hỏa, Thư Cốc Dương trong mắt hiện lên dục vọng mãnh liệt.

Thâm nghĩ không biết... sau khi “khẩu giao phục vụ” đã xong, không biết Đồng Ngôn có còn nguyện ý thêm một lần miễn phí “xoa bóp bỗng” phục vụ không?

“Tiểu Suất, ” Đồng Ngôn bị bàn tay nam nhân sờ đến toàn thân phát nhiệt, quần bách đến nắm chặt cả tay, tràn đầy chột dạ từ trong lòng Thư Cốc Dương ngẩng đầu lên, “Người như vậy sờ, rất dễ... rất dễ xảy ra vấn đề a.”

“Cái gì vấn đề.”

“Ta...” Đồng Ngôn hấp hấp mũi, nan kham cúi đầu.

Hảo mắt mặt, lại cương nữa rồi.

Tiểu Suất có thể hay không nghĩ mình là một tên *** cuồng a? (Có phải chưa nghĩ đâu =))

Ai, Tiểu Suất hẳn là nghĩ mình là tên *** cuồng từ lâu rồi đi? Khách làng chơi cho tới bây giờ đều là không có hình tượng gì tốt đẹp mà.

“Có thể ở đây không?” Sờ lấy na căn phía dưới của Đồng Ngôn đang bắt đầu có tinh thần từ từ góc đầu dậy, Thư Cốc Dương mừng rỡ, trên mặt cười đến càng thêm ôn nhu, “Nguyên lai là như vậy, ta tái phục vụ một chút có được hay không?”

“Tốt!” Lời vừa thốt ra, mới phát hiện chính mình đã nóng vội quá rồi.

Đồng Ngôn xấu hổ che miệng mình.

“Yên tâm, ta sẽ phục vụ chu đáo một trăm phần trăm nga.”

Thân thể bị nam nhân cường ngạnh mà không mất đi ôn nhu lẫn qua lẫn lại, bày ra tư thế quỳ nằm úp sấp.

Một nhiệt cảm xa lạ từ cúc huyết truyền tới.

“Ngô... Tiểu Suất, người đang làm gì?” Đồng Ngôn nơm nớp lo sợ hỏi.

“Người nghĩ sao?” Thư Cốc Dương tà khí cười cười.

Cây hoa cúc lộ ra thịt huyết dưới ánh trăng, khẩn trương co rút lại.

Đầu lưỡi ở trên nếp uốn bắt đầu vờn quanh, trong xe tràn ngập những tiếng lạch cạch hoà cùng âm thanh đắm mê.

Đầu lưỡi ôn nhu cứ không ngừng đưa đẩy, liếm lộng tới gần niêm màng mẫn cảm, thần kinh vui sướng tựa như có người dùng châm đâm liên tiếp vào nơi nhạy cảm, khiến Đồng Ngôn há mồm thở dốc, phát ra những tiếng rên rỉ.

“Ân —— ngô —— không nên! Hảo nan kham a... Ô —— ừ —— “

Cái miệng kiêu đĩnh vì tránh né đầu lưỡi thích trêu đùa kia, tại giữa không trung cứ khe khẽ trái tránh phải né, cái miệng trắng nõn khả ái cứ không ngừng lúc lắc, khiến nam nhân dục hoả càng thêm thiêu đốt mãnh liệt.

Khi chiếc hang nhỏ bé kia đã thấm đầy nước bọt, Thư Cốc Dương đem nhiệt vật đặt tại lối vào, chậm rãi cố sức đưa đẩy.

“Ô...” Đồng Ngôn nhẹ nhàng rên rỉ, thế nhưng rất nhu thuận nằm úp sấp không hề động đậy.

Côn thịt vĩ đại không ngừng khuấy động, tựa như đang tách miệng vỏ sò, không ngừng xâm phạm phần nhuyển thịt bên trong, chậm rãi chui vào tràng bách sâu kín nhất.

“Ngô —— hảo thô...”

Chôn sâu tận cùng bên trong, không cho Đồng Ngôn chút thời gian chuẩn bị nào, Thư Cốc Dương nắm vòng eo mảnh khảnh để tìm điểm tựa tăng biên độ cho động tác.

“A a —— ngô... Đau quá —— ô —— “

Na căn phải cảm thụ tư vị đau đớn, khiến Đồng Ngôn phát sinh âm thanh nức nở như bị khi dễ.

Thư Cốc Dương đè lại cái miệng lộn xộn của cậu, nhắm ngay nơi trung tâm ngoan cố kia mà công kích.

Thân thể tại nơi tư mật bắt đầu nóng lên, dục vọng cũng không nghe sai bảo lại bành trướng góc dậy, nam nhân cứ mãnh liệt xâm phạm như muốn chạm đến nội tạng của cậu, ruột bị ma sát quặng nóng như bị thiêu đốt.

Đồng Ngôn cực độ sợ hãi cùng hưng phấn, cảm giác đau đớn cùng vui vẻ mờ mịt đan vào nhau, khiến cậu hô hấp ngày càng hỗn loạn.

Bị một người bỗng nhiên đâm sâu đến như vậy, khiến cậu nước mắt nhất thời chảy ra.

A, Tiểu Suất quá mạnh rồi!

Nói không chừng sẽ bị hấn thao đến chết mất.

Cái đầu nhỏ bắt đầu cuồng loạn lay động.

“Ô —— ừ —— từ bỏ... A —— ta từ bỏ... Ô ô —— ta chịu không nổi... Tiểu Suất, cứu cứu ta —— “

Thư Cốc Dương đang trong lúc dục vọng tối cao, nghe Đồng Ngôn khóc thương tâm đến vậy, lại có hai lần vết xe đổ, trong tâm bỗng chốc mềm nhũn, gần như cắn răng nhịn đau dừng lại động tác, rút ra cự vật hung mãnh đang ướt đầm.

“Ô ô —— người khi dễ người...” toàn thân phải chịu cảm giác trống rỗng, khiến Đồng Ngôn khóc càng to hơn nữa.

“Đều không phải người nói không nên sao?”

Để chiều cổ cảm thụ của Đồng Ngôn, Thư Cốc Dương đã đè nén dục hoả của chính mình, ép tới gần muốn thổ huyết rồi.

“Ai nói từ bỏ? Ta là nói đừng có ngừng rồi!” Đồng Ngôn bắt mặn nước mắt lưng tròng, phi thường thành thật thẳng thắn.

Thư Cốc Dương sắp bị vị “Khách nhân” thích lật lọng này làm cho tức chết. (bạn Ru cũng sắp cười tới chết =))))))

Ba ba ba!

Đè lại cái mông trắng nõn, ở trên bộ đồn kia hung hăng tát ba cái thật mạnh nghiêm phạt, đánh cho Đồng Ngôn oa oa kêu thảm thiết, sau đó hấn lại nắm chặt vòng eo, đâm vào nơi sâu nhất.

Lần lượt tiến nhập thật mãnh liệt.

Khiến cho người thanh niên bên dưới lại một lần nữa bắn ra bạch dịch, Thư Cốc Dương không để ý đến chiếc ghế da thực của mình sẽ bị vấy bẩn, lật lại thân thể đang mềm nhũn kia, tạo tư thế mặt đối mặt lần thứ hai tiến vào.

“Ô... Không được... Một mỗi quá —— ừ —— a —— ta từ bỏ...”

Cảm giác nóng rực khiến hai mắt Đồng Ngôn mờ mịt, mơ hồ không rõ cầu xin tha thứ.

“Từ bỏ thật sao?”

Thư Cốc Dương buồn cười nắm lấy khuôn mặt cậu, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng ở chỗ sâu trong âu yếm niêm màng bên trên, tùy ý cuồng dã luật động.

Hung hăng làm một hồi, mầm móng nóng hổi cuối cùng đều rơi tại nơi sâu kín nhất trên cơ thể Đồng Ngôn.

Thư Cốc Dương vốn còn muốn tiếp tục, nhưng nhìn Đồng Ngôn hơi thở mong manh bộ dạng đáng thương, thực sự lo rằng hấn sẽ lại làm ra chuyện xấu, không thể làm gì khác hơn là dùng áo khoác của chính mình bao bọc lấy cậu, đánh xe quay về câu lạc bộ Diamond.

Sau khi đến nơi, Đồng Ngôn nằm ở băng ghế sau đã sớm ngủ, cuộn thành một đoàn, bộ dạng thương cảm hề hề, tựa hồ có điểm bị lạnh.

Thư Cốc Dương vừa buồn cười lại vừa yêu thương, bế cậu vào phòng làm việc của tổng tài ở tầng trên, may là, lúc thiết kế phòng làm việc này đã kèm thêm đầy đủ tính năng của một phòng nghỉ.

Tại phòng tắm dùng vòi hoa sen giúp Đồng Ngôn tẩy rửa sạch sẽ, Thư Cốc Dương bế cậu lên giường rồi đắp chăn cẩn thận. Đến lúc này, hấn mới dám thở một hơi thật dài. Đêm nay thực sự là một đêm tuyệt vời.

Hấn cúi đầu, nhìn một Đồng Ngôn đang lui tại ổ chăn đầy thoải mái thích ý, ngực cảm thấy thư sướng không gì sánh được.

Trần Minh Hạo kia lúc này chắc đang cuống quýt truy tìm tung tích của Đồng Ngôn đi? Cứ tưởng tượng đến dáng dấp thờ hớn hển của hấn, Thư Cốc Dương cười khổ.

Nguyên lai thâu (aka trộm) hạnh phúc của người khác, cũng ngọt ngào như vậy, trách không được trên thế giới nhiều tiểu thâu cùng cường đạo như vậy ni.

Hí hí màn H này các bạn có thoải mái hơn? ;;) Bạn Ru cũng ưng cái màn H này nhất luôn ế, “***g cháy” quá mờ =))) Mình xin lỗi vì đã ngâm truyện lâu quá, nhưng thực sự là 2 đứa đều quá bận đi nên không thể nào khác hơn được. Nhưng Vũ Thể cũng sắp kết thúc rồi, nên các bạn hảo hảo chờ nha :”> *giờ bằng* ngộ sẽ không drop truyện :”>

Bái bai mọi người, đọc truyện vui zẻ :X

9. Chương 9

Tuy rằng bị làm đến suýt mất cả ba hồn bảy phách, Đồng Ngôn cũng không được nghỉ ngơi đủ. Sáng sớm hôm sau, tuy cả người mệt mỏi còn chưa khoẻ hẳn, nhưng đồng hồ sinh học đã khiến cậu thức giấc từ sớm.

Mở mắt ra, nhất thời khinh hách đến ngừng thở.

Oa! Tiểu Suất ở kế bên ta nha!

Lông mi đen dài bao trùm nơi mí mắt, con ngươi đen phát ra ánh nhìn lợi hại như hắc ưng đang nhắm lại, khiến đường viền kia càng phát ra nét tuấn mỹ.

Đồng Ngôn trong lòng lại bắt đầu phù phù loạn nhảy.

Tiểu Suất hoàn mỹ như thế, nhất định rất nhiều người thích, cũng nhất định có rất nhiều người âm thầm thêm nhỏ dãi mỹ sắc của hắn, hoặc giả những người từng có cơ hội tới gần hắn đều muốn chạm vào khuôn mặt anh tuấn kia.

Khả dĩ tưởng tượng, Tiểu Suất đối với loại quấy nhiễu bất kể thời gian bất kể nơi chốn tuyệt đối rất phiền chán đi.

Đương nhiên a, sao lại có thể có người thích bị người khác cả ngày sờ tới sờ lui chứ ?

Nếu đổi lại cậu có khuôn mặt tuấn mỹ như Tiểu Suất, nhất định cũng rất ghét loại khách nhân không thành thật suốt ngày sờ loạn mình.

Đồng Ngôn suy bụng ta ra bụng người, thở một hơi thật dài.

Cái tay đã đưa đến giữa không trung, tràn ngập tiếc nuối mà thu về, đem đầu ngón tay đến khoé miệng, âm thầm cố sức cắn một chút.

hông thể, không thể sờ loạn rồi! Phải tôn trọng nhân quyền của Tiểu Suất.

Thế nhưng thực sự rất muốn sờ a, không chỉ muốn sờ, còn muốn làm lại mấy hành vi như tối qua, phải rồi, hình như mình còn chưa sờ qua na căn thô thô kia của Tiểu Suất đó nha. (Tiểu Đồng Ngôn, chị đã làm tin cứng oa oa oa

)

Đồng Ngôn kim lòng không đậu lấy tay khều khều nơi địa phương kia, thế nhưng bị cái chặn mỏng che chắn, một tia cảnh xuân cũng không hé ra.

Căn cứ vào “kinh nghiệm” bị sáp vài lần đến chết đi sống lại, chỉ tưởng tượng cũng đủ biết vật nhỏ kia của Tiểu Suất nhất định là rất kinh người, chắc cả bàn tay của mình cũng không hàm trụ nổi.

Nếu như cầm không được, lẽ nào phải dùng cả hai bàn tay cầm mới vừa?

A a a, không được rồi!

Người nghĩ đi nơi nào vậy hả? Người háo sắc quá rồi mà!

Đồng Ngôn vội che khuôn mặt đang ửng đỏ của mình, nếu để Tiểu Suất biết trong đầu mình có những ý nghĩ xấu xa này, nói không chừng sẽ bị một cước đá xuống giường.

“Suy nghĩ cái gì thế? Mặt lại đỏ như thế?”

Bỗng nhiên một giọng nam trầm thấp truyền vào tai, tựa như sấm sét giáng ngay đỉnh đầu, Đồng Ngôn sợ đến tại ồ chân mạnh co rút lại, phát hiện mỹ nam đang nằm rất sát mình đã tỉnh, còn dùng con ngươi đen thâm thúy đánh giá chính mình.

Nhất thời chột dạ tới cực điểm. Lẽ nào hắn đã ngồi được trên người mình sắc vị hay ý niệm xấu xa gì đó, nên giật mình tỉnh dậy à? (Chị lạy cưng, chó thám tử cũng không ngồi được đến đó đâu, nói chi Tiểu Suất nhà cưng =)))

Với một Tiểu Suất đã đối phó không ít “ân khách” nên dần hình thành nên tính cảnh giác cao độ, Đồng Ngôn thật không biết là nên buồn rầu hay thăm mừng chính mình may mắn.

“Người đã tỉnh à? Đây là nhà của người sao? Xin lỗi a, ta ngày hôm qua nhất thời kích động quá nên đã ngủ quên”. Đồng Ngôn nói năng lộn xộn nhằm che giấu bản thân mình càng ngày càng giống một tên *** cuồng, xấu hổ từ trên giường bò xuống, một bên vội vã mặc vào đồng phục của phục vụ sinh đặt tại đầu giường, một bên trốn tránh ánh mắt như điện áp cả ngàn vôn của Tiểu Suất, “Àn, tối hôm qua khổ cực người rồi, chất lượng phục vụ của người thực sự rất hảo... tốt đến một trăm phần trăm, ách, người yên tâm, ta sẽ không trách cứ người, ta sẽ không cho người lạc đầu đường đâu. Ta phải đi”

“Sớm như vậy đã đi sao?” Thư Cốc Dương nằm ở trên giường, bàn tay chống cằm. Cười khổ.

Bản thân mình đã vào vai vũ nam quá đạt, dùng sắc lừa người, quả nhiên là không có kết cục tốt tí nào.

Tối hôm qua ầm áp hạnh phúc đến nhường nào, trời vừa ửng sáng, đối phương sau khi đã tận hứng sẽ xem mình như quá xem mình như đồ ‘bảo hiểm’ (aka condom) đã dùng qua mà quăng qua một bên.

Nhìn Đồng Ngôn đang cúi đầu, đến ánh mắt tiếp xúc với hắn cũng không muốn, đã nói rõ thái độ cự tuyệt của cậu.

“Đã ở nhà người lâu như vậy rồi sao? Ta phải đi về rồi.” Đồng Ngôn liếc nhìn thời gian, có chút kinh hoảng.

Không biết qua đêm có tính thời gian không, một giờ ba mươi vạn, hiện tại chỉ ít đã qua tám tiếng đồng hồ, chính là hai trăm bốn mươi vạn, má ơi! Lần này xong đời rồi! Cậu đời này cũng đừng mong thanh toán hết.

Sau này không thể như vậy nữa, Tiểu Suất sẽ bị thâm hụt tiền a.

Tiểu Suất cũng không biết chính mình đang bị khách nhân ăn quỵt, nói không chừng còn si ngốc chờ khách nhân của hắn hoàn tiền nì.

Thật xin lỗi người, Tiểu Suất.

“Như thế nào? Trần Minh Hạo tìm người sao?” Thư Cốc Dương tận lực đè xuống thanh âm nồng nặc mùi dấm chua của mình.

Đồng Ngôn lúc này mới nhớ tới bằng hữu tốt đáng thương của cậu.

“Đúng nga, Minh Hạo tan tằm đợi không được ta, nhất định vội muốn chết. Ta phải đi, Tiểu Suất tái kiến, tiền ta sẽ tận lực trả lại cho người mà.”

Nhìn thấy Tiểu Suất nằm chống cằm trên giường thật khiến người khác cổ khô miệng khát, Đồng Ngôn không dám chân chờ lâu vì sợ bản thân sẽ do dự có nên ở lại hay không, mặc kệ tim đập bình bịch mà quay đầu đi mất, đành phải nợ Tiểu Suất lần này vậy.

Sau khi nói xong, Đồng Ngôn hướng Tiểu Suất vẫy tay, vô tâm xoay người, bay ra khỏi phòng hệt như chú thỏ con.

Thư Cốc Dương trên giường đang cố kiềm chế cổ xung động cường liệt đang muốn bốc cháy trong cơ thể, mắt mở trừng trừng nhìn bóng lưng đã tiêu thất.

Truy cái gì? Cậu ấy là của Trần Minh Hạo.

Tuy là thân thể bị chính mình chiếm giữ, sau khi Đồng Ngôn tỉnh lại, cậu ấy cũng vẫn tìm cách né khỏi mình, trở về bên Trần Minh Hạo kia.

Không nghĩ tới Thư Cốc Dương đường đường nam nhi thân cao bảy thước, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng làm điền đảo khắp thiên hạ, sẽ có ngày hội biến thành tựa như oản phụ lưu lạc đầu đường.

Thư Cốc Dương lắc lắc đầu, bàn tay đặt lên chỗ nằm cạnh bên. Tư vị của Đồng Ngôn, vẫn còn lưu lại tại nơi này...

“Nói mau! Người tối hôm qua đi nơi nào hả? Có phải đi lêu lổng cùng tên thoát y vũ nam hư hỏng kia không hở? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên qua lại với loại nam nhân đó! Người người người... Người cư nhiên lại cùng hắn qua đêm?! Đồng Ngôn! Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Đồng Ngôn nhu nhu lỗ tai đang muốn bị xuyên thủng, vẻ mặt vô tội nhìn người đang phát hỏa trước mặt.

Sáng sớm chạy đến trường học, thoát được Minh Hạo, thế nhưng thầy tu không thể thoát khỏi cửa chùa (ý như “chạy trời không khỏi nắng”), vừa đến câu lạc bộ Diamond đã bị Minh Hạo tóm lại.

Nóc nhà của phòng nghỉ nhân viên thiếu chút đã bị Minh Hạo dỡ xuống.

“Thế nhưng, ta thích Tiểu Suất.”

“Ta van người, Đồng Ngôn, coi như ta cầu xin người có được hay không? Người lý trí một chút, những người ở chốn phong nguyệt đều không thật lòng, người thích ai không thích lại chọn ngay một tên vũ nam? Người tưởng rằng sẽ có kết cục hạnh phúc cho hai người sao? Người đã dốc hết tâm huyết học hành đến trình độ này, sang năm sẽ tốt nghiệp, thế nên một năm này bài vở và bài tập rất trọng yếu!”

“Minh Hạo, kỳ thực ta...”

“Phải! Nhớ! Kì! Tên kia đã lừa hết tiền học phí của người, chính là hắn hại người hiện tại mỗi ngày tăng ca phải ăn mì gói, làm vất vả đến y hết như tiểu cầu tích góp từng đồng đóng tiền học phí!”

“Thế nhưng...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Ta hiện tại tăng ca kiêm chức, kể cả ăn mì gói, cũng không phải để tích góp tiền đóng học phí nga.”

“Người nói cái gì?” Minh Hạo nghe ra không ổn, ánh mắt cảnh cáo nhìn cậu, “Người đừng nói với ta...”

“Vì Tiểu Suất.” Vừa nghĩ đến đêm qua nam nhân kia vô cùng ôn nhu với mình, Đồng Ngôn cho dù đang đối mặt với một Minh Hạo hóa thân bạo long, cũng nhịn không được lộ ra khuôn mặt tươi cười ửng đỏ, “Ta nghĩ nếu như ta kiếm được nhiều tiền, như vậy có thể tiếp tục cùng Tiểu Suất cùng một chỗ rồi.”

Minh Hạo thiếu chút nữa ngao ô thổ cả một búng máu vào gương mặt tươi cười của Đồng Ngôn.

Thượng đế a! Cái gì gọi hồng nhan là kẻ gây tai họa, hẳn cuối cùng cũng được lĩnh giáo.

Đồng Ngôn từ nhỏ đến lớn đều là hài tử ngoan ngoãn, đệ tử tốt, thông minh chịu khó, nỗ lực tiến tới. Cư nhiên thoáng cái đối với tên vũ nam này si mê đến điên cuồng, tên nam nhân kia rốt cuộc đã cho cậu ăn phải mê dược gì? Nếu cứ tiếp tục ở chỗ này nhìn cái tên hỗn đản cứ khăng khăng một mực mang ý nghĩ kì quái kia, chính mình nhất định sẽ nhịn không được mà đánh cho cậu một trận.

“Ta bị người làm cho tức chết rồi! Chúng ta tuyệt giao!” Minh Hạo hung hăng rống lên một tiếng, phần nộ y như mãnh ngư đang phát hỏa lao ra khỏi phòng nghỉ của nhân viên.

Phanh! Cánh cửa phòng nghỉ cũng không tránh khỏi tai ương, bị Minh Hạo đã ly khai đập cho vài phát.

Sáng sớm đã bị Đồng Ngôn bỏ rơi, Thư Cốc Dương vẫn chưa thoát khỏi cảm giác chua xót.

Muốn làm một nam nhân thiện lương có phong độ, thực sự là quá khó khăn rồi, nhiều lần hắn đấu tranh nội tâm, tự hỏi liệu có nên một lần sắm vai lão bản bại hoại siêu cấp vô sỉ hay không, trực tiếp dùng thủ đoạn cùng địa vị của mình triệt để phá hoại mối quan hệ của Đồng Ngôn và tên Trần Minh Hạo kia.

Chỉ là, nếu làm như vậy, Đồng Ngôn sẽ bị thương tâm a.

Thời gian không có Đồng Ngôn bên cạnh, mỗi một phút đồng hồ đều tựa như đang dày vò hằn, chỉ có thể dùng công việc để quên đi.

Sau khi hấn rời giường liền chạy đi tìm Hà Trác, đem mỗi một kế hoạch trong từng hạng mục hỏi rõ ràng, sau lại ngồi ở phòng làm việc tìm kiếm tài liệu và đọc từng văn bản công tác một cách tỉ mỉ.

Hà Trác lần đầu tiên thấy lão bản siêng năng như thế, thậm chí so với lúc công ty vừa mới thành lập thì chỉ có hơn chứ không kém, khiến y kinh ngạc đến mức hai tròng mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống đất. Bất quá, Hà Trác rất nhanh đã cười trộm không ngớt, khó có được lúc lão bản tập trung làm việc như vậy, là một nhân viên thâm niên và trung thành, y đương nhiên muốn cùng ông chủ kết thúc công việc tốt đẹp, lập tức chỉnh lý những văn kiện quan trọng nhất đưa đến tay Thư Cốc Dương. Hai người cùng nhau vui đùa ngụp lặn trong đống văn kiện.

Lúc mãi mê làm việc, màn đêm dần buông xuống.

Bỗng nhiên, dường như bị gì đó thôi thúc, một Thư Cốc Dương vất vả lắm mới gửi trọn tâm tư vào công tác bỗng cả người chấn động, ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường.

“Tao!” Đồng Ngôn hấn là đã xuất hiện tại màn ảnh trong phòng quan sát của câu lạc bộ.

Thư Cốc Dương không muốn bỏ qua bất kỳ một giây nào để được ngắm nhìn Đồng Ngôn, hấn bỏ hết công việc đang làm dở, vội vàng cầm lấy chiếc áo khoác trên lưng ghế rồi hướng phía dưới lầu thẳng tiến.

Bước chân còn nhanh hơn máy bắn tốc độ, toàn bộ nhân viên của công ty trở mắt ngơ ngác nhìn ông chủ của mình chạy vèo vào xe hơi, mông vừa chạm ghế tay liền đặt ở bánh lái chuẩn bị rời đi.

“Báo cáo lão bản, tôi vừa vặn có việc muốn đến câu lạc bộ Diamond, cảm phiền ngài cho tôi quá giang nha.”

Lão bản người đã liên tục vài ngày có hành động khác lạ rồi. Thực sự hảo muốn biết việc lão bản người che giấu thân phận đối gạt tiểu cừu tình hình ra sao rồi nga! Vì sao lão bản bỗng nhiên trở nên chịu khó như vậy, là vì bị tiểu cừu chăm chỉ kia ảnh hưởng sao? Vì sao lão bản người một bên công tác một bên lại nhưu chặt mày? Vì sao lão bản người không trực tiếp hạ lệnh bắt tiểu cừu kia về bên mình luôn đi? Vì sao... Quả thực phải nói là một nghìn lẻ một cái vì sao luôn nha. Để thoả mãn lòng hiếu kỳ sắp trưởng bạo, Hà Trác không sợ chết một mực kiên trì muốn theo cùng.

Nghĩ đến chuyện Đồng Ngôn giờ này đã có mặt ở chỗ làm, Thư Cốc Dương không muốn tốn thời gian cùng y tranh luận, chỉ có thể hung hăng liếc mắt, thả hạ chân ga.

Xe thể thao phóng vun vút, thẳng tiếng câu lạc bộ Diamond. Lòng muốn đến câu lạc bộ Diamond thật nhanh, nhưng hết lần này tới lần khác gặp đèn đỏ, Thư Cốc Dương không thể làm gì khác hơn là thả hạ phanh lại, lòng mang lo lắng tuy tiện quét mắt nhìn sang bên đường, con người hấn nhanh chóng co rút lại.

Một màn làm hấn vô cùng kinh ngạc lẫn phần nộ đập vào mắt. Buồn cười!

Không để ý đến xe thể thao của mình đang dừng ở trung tâm đường cái ngay cột đèn giao thông, Thư Cốc Dương xanh mặt xuống xe, nổi giận đùng đùng tiến đến đôi cầu nam nữ đang ở ven đường kia.

Trong cửa hàng tiện lợi gần câu lạc bộ, có một nhân viên muội muội vẫn đối Trần Minh Hạo có hảo cảm rất tốt, hiện giờ đang nhìn hấn cười trộm không ngớt.

Kỳ thực, từ lúc Trần Minh Hạo lần đầu tiên đến đây mua đồ, nói là phải giúp bằng hữu mua mì gói, cô đã động tâm với người thanh niên cao to tính tình ngay thẳng lại biết quan tâm săn sóc này.

Đêm nay thực sự là trời ban thưởng cơ hội tốt, Minh Hạo cư nhiên lại bị người bằng hữu đồng tính của mình làm cho tức giận đến mức phải chạy ra chỗ này phát tiết.

Vừa lúc có thể bồi dưỡng tình cảm của hai người.” Minh Hạo, người không nên sinh khí, bằng hữu kia của người có thể là nhất thời hồ đồ thôi.”

“Hồ đồ cái rắm! Ta lúc đầu cũng cho rằng cậu ấy là nhất thời hồ đồ, hiện tại ta mới phát hiện cậu ấy chính là sau này cũng sẽ mãi hồ đồ như vậy, nói không chừng cái tên vũ nam kia là hồ ly tinh biến hình, đầu óc của Đồng Ngôn đã bị hấn xem như điểm tâm mà ăn tươi rồi!”

“Ôi, cái gì mà đầu óc như điểm tâm, người nói thật đáng sợ a”, cô một bên giả vờ thẳng thốt kêu, một bên lại càng xích gần tới thân thể Minh Hạo (Pipu: á á á con nhỏ dễ xồm sòm sỡ em Hạo của t) (Haru: m bình tĩnh, lát có ‘mẹ mìn’ xuất hiện dạt đôi trẻ ra ngay =)))))

“Người xem, người ta đều bị người làm sợ đến nổi da gà rồi”, lộ ra cánh tay mà cô nàng nghĩ rằng vô cùng câu dẫn của mình, lắc lắc thân thể, đưa tới trước mắt Minh Hạo (Pipu: á á á *cào tường*) (Haru: chờ chút, ‘mẹ mìn’ sắp xuất hiện rồi)

“Xin lỗi a, lòng ta tâm tình bất hảo, mới tìm đến người kể khổ. Thế nhưng, Đồng Ngôn còn muốn tại câu lạc bộ kiếm thêm việc, ta không có khả năng phá hư cơ hội tìm việc của cậu ấy, nếu tùy tiện cùng các đồng nghiệp trong câu lạc bộ mà nói...những chuyện này, nói không chừng sẽ có người biết cậu ấy là gay lại đi thích vũ nam, sẽ hội khinh thường Đồng Ngôn.”

“Minh Hạo, người thực sự là rất săn sóc bằng hữu của người a, nhĩ hảo ôn nhu.”

“Ôn nhu thì được gì?” Minh Hạo phần nộ nói “Bằng hữu nhiều năm như vậy, còn không bằng một vũ nam bồi hấn trên giường, hiện tại ta nói cái gì hấn cũng không nghe.” Minh Hạo còn đang tức giận với Đồng Ngôn, nên căn bản không chú ý lắm nhân viên muối muối kia đã dán sát lên người mình, tư thế tối thân mật, nếu đứng ở một góc độ hơi xa một chút nhìn, chính là rất giống cảnh hai người đang hôn môi.

“Bằng hữu kia của người thật không biết quý trọng người mà, nếu như là ta, nhất định nghe người nói... A!” Nhân viên muối muối còn chưa nói xong, bỗng nhiên phát sinh một tiếng kêu sợ hãi, bị một nam nhân không biết từ đâu xông ra túm lấy cổ áo, quăng sang một bên. (Pipu à, ‘mẹ mìn’ Thư Cốc Dương đã xuất hiện lôi con kia ra cho m rồi na =)))))

“Tốt, tử hồ ly vũ nam! Ta đang muốn tìm người tính sổ, người lại tự động đến cửa!” Minh Hạo vừa thấy Thư Cốc Dương, liền tức giận như bình ga không phanh nổ tung, đứng lên xắn ống tay áo, “Người hỗn đản này, người muốn đem Đồng Ngôn hại tới trình độ nào mới vừa lòng hả? Ngày hôm nay ta nhất định phải giáo huấn người!”

“Người cần được giáo huấn là người mới đúng!” Thư Cốc Dương khí thế so với Minh Hạo lại càng dữ tợn hơn, trong mắt phun hỏa, “Thối nam nhân! Chính mình tính vô năng, còn muốn ích kỷ chiếm giữ Đồng Ngôn. Người thân thể có chỗ thiếu hụt ta còn có thể dễ dàng tha thứ, không nghĩ tới người thân thể vô năng nhưng tính tình lại hoa tâm đại củ cải, cứ nhiên một cước đạp lường thuyền, sau lưng Đồng Ngôn cùng nữ nhân qua lại! Ta ngày hôm nay nhất định phải thay Đồng Ngôn đánh cho người rằng rơi đầy đất!” (Sung thấy ớn hèm =.= nhưng vẫn ưng cái “thân thể có chỗ thiếu hụt” quá nga =)))))

“Cái gì?” Minh Hạo đang kéo tay áo sưng sốt, “Thù tính vô năng?”

“Người! Người tính vô năng! Người hoa tâm củ cải! Người phản bội Đồng Ngôn!”

Trên đời này, có nam nhân bình thường nào lại có thể chịu được việc bị người khác đứng trước mặt mọi người nói mình vô năng chứ?

Minh Hạo vì tức giận đến biến dạng, mạnh hét lớn một tiếng, nhắm phía Thư Cốc Dương.

Thư Cốc Dương cũng không tỏ ra yếu kém, chân đầm tay đá.

Hai nam nhân cao to đánh thành một đoàn, cửa hàng nhỏ đáng thương phút chốc đã như gặp phải bão cấp mười hai tập kích.

Quyền cước khốc liệt như trận quyền anh người sống ta chết.

“Người một tử vũ nam! Không biết xấu hổ! Đánh chết người! Người câu dẫn Đồng Ngôn! Người gạt tiền của cậu ấy!”

“Người tính toán cái gì, người dựa vào cái gì quản tâm tư của Đồng Ngôn? Đồng Ngôn đối với người chung thủy như vậy, người cứ nhiên tuyệt không quý trọng, dám ở bên ngoài qua lại với nữ nhân! Người là tên vô năng đến chó lợn cũng không bằng!”

“Ta lúc nào vô năng hả? Ta phi thường hữu năng “

“Người hữu năng cái rắm! Nếu như người chỗ đó có thể cương lên, vì sao người không thể thỏa mãn Đồng Ngôn?”

“Ta vì sao phải thỏa mãn Đồng Ngôn a?”

“Nga, ta hiểu được, “Thư Cốc Dương ngay trên mặt Minh Hạo đấm một quyền, thẳng đứng dậy thở phì phò cười nhạt, “Nguyên lai người là tên biến thái, biến thái đến mức thích nhìn nam nhân khác thương tiểu tình nhân của người?” (Đúng là trình hoang tưởng đã đến mức pờ rồ =))))))

“Người mới biến thái! Ta lúc nào có tiểu tình nhân hả?”

“Đồng Ngôn! Người dám nói Đồng Ngôn không phải tiểu tình nhân của người?!”

“Thối lắm!”

“Cái gì, người dĩ nhiên không chịu nhận? Trần Minh Hạo, người có can đảm nói lại lần nữa xem!”

“Thối lắm!” Minh Hạo tăng thêm ngữ khí, lau khước miệng đang rỉ máu rồi hét lên, “Người cho là người người đều xấu xa như người vậy sao, đầu óc cũng chỉ có lên giường cùng kiếm tiền thôi sao? Ta cùng Đồng Ngôn là hảo bằng hữu, không phải tình nhân!”

Thư Cốc Dương ngẩn ra, nắm tay giơ lên giữa không trung rồi đột nhiên dừng lại. “Người dám phát thệ?” Một tia hy vọng nho nhỏ từ nội tâm hắt bắt đầu loé sáng. Lòng ngực đột nhiên căng thẳng.

“Ta Trần Minh Hạo thề với trời, cùng Đồng Ngôn chỉ là hảo bằng hữu, là tình huynh đệ quang minh chính đại.”

“Vậy người... Vì sao tại phòng nghỉ của nhân viên cùng cậu ấy hôn môi? Không được chống chế, ta chính là tận mắt thấy.”

Minh Hạo quả thực không thể tin nổi những gì nghe được, hai mắt trừng lớn như chuông đồng, trên mặt tràn ngập phần nộ bị người oan uổng.

“Phi! Nhìn người nhân khuôn nhân dạng, không nghĩ tới con mắt lại kém phát triển như vậy, ta lúc nào cùng Đồng Ngôn làm loại chuyện đó? Chưa từng có! Vĩnh viễn cũng sẽ không có!”

Vừa nghĩ đến tình cảm của mình cùng Đồng Ngôn chính là thuần khiết như giấy trắng, cư nhiên bị người xem thành gian tình, Minh Hạo khó chịu đến muốn đấm chết cái tên đầu sỏ trước mắt này.

“Ta có cùng nữ nhân lêu lổng hay không thì liên quan gì người? Người tên hỗn đản này dựa vào cái gì hỏi đến? Người làm hại Đồng Ngôn vì người thân hồn điên đảo còn chưa đủ? Còn muốn đến hại Minh Hạo đại thiếu gia ta đây? Nằm mơ! Trong thiên hạ chỉ có Đồng Ngôn ngốc như vậy, bị loại người bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong là tên lừa đảo lương tâm thối rửa như người gạt, mỗi ngày làm việc vất vả như cẩu, kiếm được một ít tiền thì toàn bộ đưa đến túi tiền của người. Để cùng người ở chung nửa giờ, mỗi ngày tiết kiệm từng đồng lẻ chỉ dám ăn mì gói, đến nổi xanh xao vàng vọt. Người mới là tên đê tiện đến cảm thú còn không bằng!”

Thư Cốc Dương như bị sét đánh “Người... Người nói cái gì?”

“Người là tên đê tiện đến cảm thú còn không bằng!”

“Không, là câu trước đó! Người trước đó nói cái gì? Đồng Ngôn là vì cùng ta ở mà mỗi ngày ăn mì gói, liều mạng kiếm tiền boả?”

“Uy! Người khước miệng co rúm là có ý tứ gì? Rất muốn điều võ dương oai cười ha ha đúng không? Làm đau lòng một tâm hồn thiện lương, người thật ấu trĩ”

“Đem học sinh trở thành chiến lợi phẩm, thực sự làm cho người đặc ý đến thế sao? Đúng vậy, người rất suất, nên mới có một kẻ ngu ngốc đơn thuần chỉ cần nhìn thấy tờ áp phích, đã đối với người mê luyện tròn ba năm, không tiếc đem hết tiền dành dụm bao lâu nay của mình mua người nửa giờ, cứ như một tên điên mà thích người, ngày qua ngày đều không ngừng nghĩ về người, hanh, na thì thế nào? Người suất như thế nhưng lại không có nhân tính! Vì tiền có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, âm hiểm đê tiện, không để

ý đến sống chết của người khác, đùa bỡn tình cảm của người vô tội... Uy uy! Người đã chạy đi đâu! Ta còn không có mắng xong! Người đứng lại đó cho ta! Cái tên bại hoại kia!”

Minh Hạo xắn tay áo, định đuổi theo tên nam nhân đang chạy trốn chết không có ý định tiếp chuyện cùng mình kia, thế nhưng con đường phía trước lại bị Hà Trác người này giờ vẫn bàng quan trước mọi sự chặn lại.

“Đừng đuổi theo, trước tiên xem lại vết thương của người đi? Bằng hữu của ta nắm tay rất mạnh đó, có bị nặng lắm không? Bằng không ta mang người đến bệnh viện kiểm tra xem sao?”

Minh Hạo định nhìn vừa nhìn, nhận ra y chính là tên quản lý của câu lạc bộ Diamond kia.

Phi, cũng chính là cùng một loại người với tên thối vũ nam kia thôi, cùng cấu kết lừa hết tiền của Đồng Ngôn.

“Cười cái gì? Người cho rằng người cười rất tuần tú sao?”

Hà Trác sững sốt, y chính là lần đầu tiên chỉ vì dáng điệu tươi cười của mình mà bị quát mắng.

“Người đừng hiểu lầm, ta chỉ là...”

“Hiểu lầm cái rắm! Nham hiểm, người đừng tưởng rằng cười tủm tỉm như thế có thể lừa được ta, Minh Hạo đại thiếu gia ta cũng không dễ bị lừa như Đồng Ngôn đâu, tuyệt sẽ không xuất ra một phân tiền nào cho câu lạc bộ vũ nam của các người!”

“Câu lạc bộ vũ nam?”

“Người rất cần khách nhân có đúng hay không? Nói cho người, gặp trúng ta là người nắm chắc sẽ vấp phải rắc rối”. Cơn giận còn sót lại khiến đầu ngón tay Minh lại chỉ ngay mũi Hà Trác, “Người xem khuôn mặt của người đi, vẻ mặt, nụ cười, đều *** dăng như nhau, so với khóc còn khó coi hơn, tưởng bằng tư sắc như vậy có thể tìm được sinh ý? Ta đều thay người thật đáng buồn!” (Chửi cho sung vô nha ~ tự rước họa vào người mà không hay đó nha Minh Hạo cưng ~)

Hà Trác tính tình cho dù tốt, cũng bị cái tên tiểu tử này mắng đến bạo hỏa, ánh mắt híp lại, nụ cười mỉm giờ đã thành nụ cười âm hiểm, “Thay ta thật đáng buồn? Thật trùng hợp, ta chính là thay người vui vẻ ni.”

“Ta? Ta có cái gì vui vẻ chứ?”

“Đương nhiên đáng giá vui vẻ”. Hà Trác đậm đậm nở nụ cười, “Bởi vì, những ngày tháng sau này của người nhất định sẽ phi thường thú vị”. (Tui đã nghi thằng cha Hà Trác này là hồ ly ẩn mình mà ~ Minh Hạo à, chị chúc mừng cưng đã “trúng số” =)))

Nói làm bầm.

Tên tiểu tử này đúng là muốn chết mà, Hà Trác ta nếu như trong vòng một tháng không ngoạn cho người chết đi sống lại, ta sẽ đổi theo họ người! (Một bé cừu nữa đã lên thớt =)))

lí nhí bạn Ru vô cùng xin lỗi chư vị đồng đạo vì đã bỏ bê truyện quá lâu *dập đầu tạ lỗi* vì thực sự mình quá bận, thêm nữa là càng về cuối QT dùng từ vô cùng khó hiểu nên Ru edit mà chỉ muốn cào đầu bứt tóc :(((cuối cùng cũng nhờ có Pipu lo mấy phần Ru không biết dịch :(((*ôm hun thấm thiết* Dù sao thì chúng mình cũng sắp lết đến đích rồi :(((còn 3 chương với 1 cái Vỹ thanh nữa thôi nhưng QT khó nuốt kinh khủng luôn :(((Nhưng mình sẽ lết đến cuối cùng *quyết tâm quyết tâm quyết tâm* ừa lăm nhảm rên rỉ nhiều đó đủ rồi ~ chư vị đọc truyện zui zẻ ~ đang suy nghĩ không biết có nên cắt chương 9 ra làm 2 phần không, vì chương này khá dài, nhưng cắt ra thì sẽ ngưng ngay cảnh hot cho nên.... hí hí hí *huýt sáo chuẩn êm*

10. Chương 10

Thư Cốc Dương kích động đến ngón tay bắt đầu run rẩy.

Cảm giác hạnh phúc đầy chân thực tràn ngập khắp thân mình, nghe xong Trần Minh Hạo thề với trời thề thần như vậy, trong nháy mắt, hắn như muốn từ trên mặt đất mà bay lên trời, mơ hồ đã chạm ngõ thiên đường.

Đồng Ngôn.

Nguyên lai vật nhỏ mà hắn bấy lâu nay quan sát , vẫn, vẫn, nỗ lực yêu mình.

Trên màn ảnh mỗi một lần chạy đôn chạy đáo, mỗi một lần vất vả cực nhọc xoay người, mỗi một lần nhận được tiền boa thì hưng phấn, toàn bộ đều là vì mình.

Thật giống như một người vẫn cho rằng chính mình là một người mù chỉ có hai bàn tay trắng, trước mắt bỗng nhiên tìm lại được ánh sáng, kinh hỉ vạn phần tựa như phát hiện được hang động kho báu của bốn mươi tên cướp (cái hang đó của Alibaba rồi, anh chỉ được vô ‘hang’ của Tiểu Đồng Ngôn thôi biết chưa =))))).

Thư Cốc Dương không chịu nổi trong lòng mừng như điên, bỏ lại Trần Minh Hạo đã bị hắn đánh thành đầu heo, lái xe như bay tới câu lạc bộ, tìm thấy Đồng Ngôn đang làm việc, không nói hai lời đem cậu áp vào trong xe.

“Oa oa oa! Tiểu Suất, người muốn mang ta đi đâu a? Ta còn đang làm việc...”

Sau một hồi phóng xe đến cát bay đá chạy, chiếc xe thể thao cao quý dừng lại ở nơi đường cái vắng vẻ.

Thư Cốc Dương đem Đồng Ngôn mang về nơi bọn họ lần đầu tiên hoan ái—— phòng trọ nhỏ của Đồng Ngôn.

“Nói cho ta biết, có phải người cất giấu tấm áp phích ảnh chụp của ta hay không?”

Thư Cốc Dương đóng cửa lại, xoay người nhìn chằm chằm Đồng Ngôn, từ trên cao nhìn xuống trầm giọng đặt câu hỏi.

Thân thể cao to đối lập với gian phòng nhỏ hẹp, tạo cho người khác cảm giác áp bức không gì sánh được.

“Ách, là có cất giấu.” Đồng Ngôn lui lui cái cổ.

Áp phích đó là mình từ trên đường cái lén tháo xuống, lẽ nào... Tiểu Suất đã biết? Ô, ta đều không phải tiểu thủ, chỉ là nhất thời khó kìm lòng nổi a.

“Giấu đã bao lâu?”

“Ba năm.”

“Vì sao vẫn cất giấu áp phích của ta?”

“Cái kia... Cái kia...” Đồng Ngôn càng nói càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Nói cách khác, suốt ba năm nay, người vẫn đem ta làm đối tượng mộng xuân, là thật sao?”

“A?” Đồng Ngôn phảng phất chấn kinh.

Xong đời rồi! Đến chuyện này Tiểu Suất cũng đều biết!

Đồng Ngôn thất kinh giải thích, “Ta không phải cố ý, cảnh trong mơ ta cũng không thể khống chế, ta thực sự đều không phải mang lòng ý *** người, ta... .. Ta... Xin lỗi!”

Tại trong mắt Tiểu Suất, mình nhất định đã trở thành tên xấu xa nhất thế giới mất rồi.

Nghe được “lời khai” từ chính miệng Đồng Ngôn, Thư Cốc Dương ngực sáng chói ngất trời.

Trần Minh Hạo không có nói xạo!

“Còn có cái khác ni? Thư Cốc Dương truy vấn.

Bị dày vò đã lâu như vậy, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt chính tai nghe được người trong lòng biểu lộ với mình.

“Khác?” Đồng Ngôn thấp thỏm bất an len lén liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn nhìn không ra biểu tình kia, có điểm chột dạ, “Cái gì khác? Không có khác a...”

“Đừng ở đó mạnh miệng, người cho tới nay đã làm gì nghĩ gì, ta hết thấy rõ ràng.”

Người vì muốn cùng một chỗ với ta, không ngần ngại dùng hết tiền tiết kiệm, không tiếc mỗi ngày làm thêm việc, chạy đến chân đều tê rần, không tiếc mỗi ngày ăn mì gói, đúng hay không?

Ai nhân chân chính trong lòng người chính là ta, đúng hay không?

“Chuyện của người Trần Minh Hạo đã nói hết toàn bộ với ta rồi, ngày hôm nay người phải đối ta thẳng thắn, nói mau, ngoại trừ đem ta làm đối tượng mộng xuân, người còn phạm lỗi gì?”

Minh Hạo?

Đồng Ngôn trong đầu oanh một tiếng nổ lớn.

Trời ạ, Minh Hạo người cư nhiên bán đứng ta!

Chết chắc rồi! Chết chắc rồi! Tiểu Suất cái gì cũng đều đã biết!

“Xin lỗi...”

“Ta không thích nghe xin lỗi, ta muốn nghe sự thực, ta muốn người tự mình đối mặt thẳng thắn với ta.”

Dưới đường nhìn sắc bén của Thư Cốc Dương, phòng tuyến cuối cùng của Đồng Ngôn triệt để tan vỡ.

“Ô ô! Ta thẳng thắn, ta nhận tội... Ta không nên đối với người có mộng xuân, ta không nên đem mộng xuân thành tư liệu sống, đem người viết vào trong tiểu thuyết tình sắc, ô, ta... Ta không nên đem người viết thành một sắc ma khao khát đến cuồng loạn...” Đồng Ngôn thiếu chút nữa đã khóc rống, hai tay ôm đầu như sắp bị đánh, vừa nói vừa lui về sau, giọng run run nhất nhất cung khai, “đều là ta khốn kiếp, ngủ đối với người mộng ***, tỉnh đối với người ý ***, ta hạ lưu, ta xấu xa, ta không phải người, người tha thứ ta đi, Tiểu Suất, ta cũng không dám...nữa đâu, ta cũng sẽ không dùng người làm diễn viên trong tiểu thuyết tình sắc nữa đâu! Người cho ta một cơ hội hối cải để làm lại người mới đi mà!” (Pipu: t mắc cười quá =)))))) (Haru: có người sắp tự mình hại mình =))))))

Thư Cốc Dương không khỏi sửng sốt.

Cái gì?

Diễn viên trong tiểu thuyết tình sắc?

Sách, nguyên lai tùy tiện hỏi vài câu, cũng có thể hỏi ra ẩn tình kích thích như thế a. (Cung đã thấy cung khai ‘lố’ thế nào chưa =))))))

Nhất thời tinh thần tỉnh táo, hướng Đồng Ngôn vươn đại chưởng, phát ra mệnh lệnh tràn ngập uy nghiêm, “Đưa đây”.

“Đưa?” Đồng Ngôn không giải thích được nhìn nhìn người đối diện, sau lại giương mắt nhìn bàn tay đầy mạnh mẽ kia đang chìa ra trước mặt.

Tiền nhuận bút sao? Cũng đúng, bản thảo có thể viết ra, hoàn toàn là dựa vào Tiểu Suất tại trong mộng xuất không ít khí lực, chơi không ít động tác võ thuật đẹp mắt (Haru: =))))))))), hẳn xác thực có tư cách được phân tiền nhuận bút. (Pipu: t chết mất =))))))

Thế nhưng, toàn bộ tiền nhuận bút kiếm được đã sớm đưa hết cho Tiểu Suất làm phí phục vụ mất rồi, làm sao bây giờ a?

“Tiền nhuận bút... Đã tiêu hết rồi...” Đồng Ngôn lí nhí đáp.

“Ai muốn tiền nhuận bút của người? Ta muốn xem tiểu thuyết, là tiểu thuyết tình sắc người viết.”

Đồng Ngôn thân thể run lên, liều mạng lắc đầu, “Không được. Không được a!”

Mấy đoạn miêu tả *** mỹ phóng đảng ấy, nếu như để Tiểu Suất thấy, nhất định hội tức giận rồi đem chính mình bóp chết. “Cái gì không được! Lập tức đem người viết ta gì đó toàn bộ lấy ra cho ta.” Thư Cốc Dương

hiếu kỳ muốn chết, “ngươi đều không phải muốn ta tha thứ ngươi sao? Điều không phải muốn một cơ hội hối cải để làm lại người mới sao? Hạnh. Thậm chí chính mình viết gì đó cũng không dám cho nạn nhân là ta xem qua, ngươi thực sự có chút thành ý hối cải nào sao?”

Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, không thể nào phản bác, khiến Đồng Ngôn nhất tâm cầu Tiểu Suất tha thứ cho hành vi tiểu sắc lang của mình chỉ có thể tuân mệnh.

Xem ra, để biểu thị thành ý hối cải, chỉ có dũng cảm đối mặt với nguyên nhân tạo nghiệt của mình thôi.

“Truyện của ta ở đây, chỉ có bản thảo, tại... Tại ngăn kéo bàn học đó. Đây là chìa khoá ngăn kéo...”

Lời còn chưa dứt, Thư Cốc Dương đã hoàn toàn không khách khí dùng cái chìa mở ngăn kéo, lôi toàn bộ bản thảo ra, kể cả phía trong cũng được lấy ra hết. (Pipu: lấy ra đóng lại thành sách đọc dần dần để hai đứa thử nghiệm sau này =))) (Haru: m yên tâm, chuyện đó anh Dê tự biết cân nhắc =))))))

“Viết nhiều như vậy à?”

“Xin...Xin lỗi”

Trên thế giới chuyện xấu hổ thâm nhất chính là, người mình yêu thầm bấy lâu nay phát hiện ra những chuyện tối hạ lưu của mình.

Kiên trì đứng ở chỗ này, nhìn Tiểu Suất đem tiểu thuyết tình sắc mình viết về hắn từng từ từng từ lật giở, Đồng Ngôn xấu hổ đến thâm nghĩ chỉ muốn chui xuống hố cho xong.

Cậu nào đâu biết rằng, nam nhân kia đường cong trên khuôn mặt tuần tú không ngừng kịch liệt biến hóa, cũng không phải là phần nộ, mà là tuyệt đối hăng hái bừng bừng. (Biến thái như anh không hăng hái mới lạ =)))

“Tên của diễn viên là Tiểu Suất cùng Tiểu Ngôn?” (ôi trời đất ơi =))) tui đi chết =))))

“Đúng vậy... Xin lỗi...”

“Thoạt nhìn, bọn họ hình như mỗi một chương đều liều mạng làm tình?”

“Cái kia... Tiểu thuyết tình sắc là như vậy, độc giả yêu cầu...”

“Ngươi là nói, ngươi chỉ là bởi vì độc giả yêu cầu mới viết như vậy? Còn trong ý nghĩ thực sự của ngươi một chút cũng không quan hệ?”

Đồng Ngôn bị hỏi á khẩu không trả lời được.

“Ta... Ta ý nghĩ của chính mình...” Chỉ có thể liều mạng nhận sai, “Thị, là ta bất hảo, là ta ***...”

“À? Có một chương bên trong, Tiểu Suất đem Tiểu Ngôn buộc ở trên bàn, còn dùng khăn ăn xem như roi da quất vào mông Tiểu Ngôn.” Thư Cốc Dương tựa hồ có điều phát hiện, cầm lấy bản thảo đang hé mở, “nguyên lai trong lòng ngươi, ta là tên thích SM à.” Vừa nói vừa đưa mắt quét “phạm nhân” từ trên xuống dưới không chừa một chỗ (Haru: Pipu à, sao tự nhiên t nhớ Usagi-san trong Junjou Romantica quá =)))))) (Pipu: còn t lại nhớ đến Asami-sama đỉnh cao ngồi ngồi của em Akihito =)))

“Cái này... Ta kỳ thực... Kỳ thực cái kia...” Đồng Ngôn bị khảo vấn đến nước mắt lưng tròng, lắp bắp. “Ta không phải cố ý, trong mộng diễn ra như thế, ta chỉ đem tình hình thực tế viết ra, ta đều không phải có ý định...”

Biểu tình khiếp sợ, khoé mắt đọng lại những giọt nước mắt trong suốt, tiếng trả lời nức nở gián đoạn, khiến ý niệm muốn khi dễ cậu của nam nhân kích động đến mức tối cao.

Thư Cốc Dương xem qua bản nháp, đã sớm dục hoả đốt người, nhện không được ném toàn bộ bản thảo sang một bên, bắt lấy vật nhỏ trước mặt lôi lên giường.

“Ngươi tiểu sắc lang này, mỗi ngày viết về mộng xuân viết tới sáng khoái như vậy, ngày hôm nay ta sẽ rũ lòng từ bi, biến mộng đẹp của ngươi thành sự thật.” (Ham thí mỗ còn bày đặt từ bi với chả bồ tát =.=)

“A!”

Thoát đồng phục của nhân viên đã trở thành sở trường của Thư Cốc Dương, không dùng đến quá ba lần thao tác đã đem Đồng Ngôn lột trần như nhộng.

Nhìn thân thể mềm mại mê người của Đồng Ngôn nằm úp sấp quỳ gối trên giường, cái mông vểnh lên bày ra tư thế *** đang, Thư Cốc Dương nhắm ngay tiểu huyết mê người kia, chuẩn xác cắm vào hai ngón tay.

“Ô ô!” Đồng Ngôn biết chính mình đã làm sai chỉ dám phát tiếng rên rĩ, thế nhưng không hề dám phản kháng.

Thương cảm hề hề nằm úp sấp run rẩy.

“Người trong sách viết Tiểu Suất là một tên *** cuồng thích khi dễ, bình thường thích đánh vào mông Tiểu Ngôn có đúng hay không?”

Thư Cốc Dương đem hai ngón tay cắm thật sâu vào thịt huyết, tay kia vung lên không trung, xoay cái mông tuyết trắng sang ba ba đánh vào mông cậu không ngừng.

Cái đầu nhỏ bị kẹt ngay đầu giường, căn bản không còn chỗ để trốn về phía trước, Đồng Ngôn bị đánh cho oa oa kêu to, vặn vẹo cái mông muốn tránh trận nghiêm phạt kế tiếp, lại bị ngón tay của nam nhân xen vào cục huyết không chế.

Đầu ngón tay trong thân thể ôm lấy mị thịt như thiêu đốt, khiến Đồng Ngôn chỉ có thể thương cảm đem đồn bộ nhấc cao giữa không trung, mặc Thư Cốc Dương ngược đãi.

“Ô ô ô... Ta không dám nữa... Thực sự không dám nữa...”

Bàn tay rắn chắc đang quất vào da thịt, lại thêm cảm giác rung động khi tràng vách bị song chỉ xen vào quật oạt đùa bỡn.

Cảm giác *** mỹ sâu sắc khiến Đồng Ngôn cả người run run, nước mắt lạch cạch lạch cạch rơi trên tấm drap trải giường vừa mới được giặt sạch không lâu.

“Tha ta đi, Tiểu Suất, ta không muốn đánh đòn, ô ô —— “

Thư Cốc Dương nhìn đến cái mông tuyết trắng đã bị đánh thành màu phấn hồng khả ái, mới dừng lại động tác.

Lòng bàn tay đầy dục hỏa nhặt lên số bản thảo bị ném trên nền đất lạnh.

“Không nên đánh đòn có đúng hay không? Được rồi, Tiểu Suất rất khoan hồng độ lượng, ta tự cho phép người...đổi một chương khác tiếp tục diễn. Ân. Được rồi vậy giờ chúng ta đổi qua chương có số trang dài nhất nha.

“A?”

Đó hình như là cái chương cuồng loạn nhất và tối biến thái nhất a.

“Có thể đổi chương khác không?” Đồng Ngôn vẻ mặt thăm hề hề.

“Không thể, Tiểu Suất khoan hồng độ lượng cũng là có giới hạn, hơn nữa Tiểu Ngôn không nghe lời, Tiểu Suất thế nhưng hội rất tức giận, rất tức giận. Chính người đặt ra tính cách nhân vật như thế, hẳn là rất rõ ràng đi?” Thư Cốc Dương lạnh lùng cự tuyệt.

Ngực âm u cười trộm.

Nguyên đến chính mình không chỉ có thích hợp khiêu vũ, mà còn phù hợp đóng vai “hành động” nữa, đã hoàn toàn nhập vai nhanh như vậy. (Chuyện, cái vai toàn “ấy” với “ấy”, sở trường của anh rồi còn gì, diễn cũng như không diễn thôi =))))

Xem ra sau này đầu tư một chút về truyền hình hay điện ảnh, thỉnh thoảng hoá trang lên sân khấu cũng không thành vấn đề, nói không chừng tùy tiện liền có thể trở thành ảnh đế đi. (anh tưởng ảnh đế nào cũng đóng cảnh ấy ấy như anh chắc =.=)

Kịch bản đem đi diễn xuất, đương nhiên chính là từ tiểu thuyết của Đồng Ngôn rồi.

Vật nhỏ này, không nên có nhiều sáng ý kì quái như vậy, kẻ khác xem thế là đủ rồi.

“Không được khóc, phần chần lên cho ta, hiện tại bắt đầu tập cảnh trên giường, hai người diễn viên đều đã tới rồi, đạo cụ thì là cái giường, đã có, ần, còn muốn nhất quán thuốc màu, người nơi này có thuốc màu không?”

Đồng Ngôn cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi.

Lúc này còn chủ động cung cấp đạo cụ, muốn tự tìm chết sao?

“Không có? Đừng lo, dùng mực nước thay thế cũng như nhau thôi” Thư Cốc Dương căn bản không có bị mất hứng, ở tại mặt bàn vợ lấy một bình mực, giật nắp, đổ toàn bộ vào một cái cốc to.

Đem cốc thủy tinh chứa đầy mực nước trở lại giường.

“Lai, đem tiểu kê kê phóng tới để bôi mực nào”

Đồng Ngôn ngực kêu to người cứu mạng, sợ đến che chắn hạ thân của chính mình, lui đến tận cùng góc tường trên giường, liều mạng lắc đầu.

“Người đây là cái gì thái độ? Tiểu thuyết rõ ràng là do người viết, ta đều có hảo ý dự định giúp người mộng đẹp trở thành sự thật, người còn ở nơi này tự cao tự đại? Người căn bản là không muốn ta tha thứ người có phải không? Nói cái gì hồi cải, ta xem người căn bản là đến chết cũng không hồi cải, không nói nữa, chúng ta sau này không cần phải gặp lại, người cứ tiếp tục với mộng xuân của người đi”.

“Tiểu Suất!” Thấy Thư Cốc Dương giận tái mặt xoay người muốn đi, Đồng Ngôn cả người đại chấn, đang ẩn thân nơi góc tường tựa như thỏ con phóng ra, từ phía sau ôm lấy thắt lưng rắn chắc của Thư Cốc Dương, “Không nên đi! Không nên đi! Ta... Ta thực sự có thành ý hồi cải mà...”

“Vậy người có nghe lời hay không?”

“Nghe lời...”

Thư Cốc Dương trầm mặc, khiến Đồng Ngôn lo lắng không thôi.

Thật lâu sau, Thư Cốc Dương đang đưa lưng về phía cậu mới miễn cưỡng dùng khẩu khí cho cậu một cơ hội nữa lên tiếng, “Ta nghĩ rằng người chỉ miễn cưỡng chứ chẳng có hứng thú gì, vậy hãy chứng minh bằng chính lời nói của người đi, người có thật sự muốn làm?”

“Thực sự muốn làm...”

“Không muốn cũng không có gì, cùng lắm thì hay cả đời không qua lại với nhau.”

“Không nên a! Ta làm! Ta làm là được...”

Đồng Ngôn thực sự là, biết thế ngay từ đầu đã chẳng làm.

Vì sao lại đi viết ra cái chương đó a?

Thực sự là tự làm bậy, không thể sống, ô ô ô! (Cái bậy hơn là chính miệng em đi cung khai với ảnh đó cưng à =)))

Một bên nức nở khóc, một bên đem cốc mực đến gần vật xích lô ở giữa hai chân, lại tựa như cún con chống cánh tay ngồi xồm xuống.

Phát giác Tiểu Suất đã xoay người, đang nhìn chăm chú nhất cử nhất động của chính mình, Đồng Ngôn cảm giác xấu hổ muốn bốc cháy, tay chân kịch liệt run, gian nan điều chỉnh tứ chi, chậm rãi như tượng nằm sắp xuống, đem tính khí dụ ngoạn đang rũ xuống nhấn chìm trong cốc.

“ần, không sai, hảo hảo khống chế độ mạnh yếu của thắt lưng, sách, nguyên lai lúc người cố sức động thắt lưng, cái miệng nhỏ mê người phía sau lại hút chặt như vậy, trách không được mỗi lần người động thắt lưng đều hàm trụ ta đến đặc biệt thoải mái.”

Bị nam nhân mình yêu thương thấy được vẻ *** đáng của chính mình, dùng loại tư thế kỳ quái nhượng tính khí rơi vào trong cốc, Đồng Ngôn trong lòng tràn ngập buồn khổ cùng thương cảm.

Những dây thần kinh nơi đỉnh phân thân không ngừng va chạm vào cốc mực nước, nhiệt độ thấp của dung dịch truyền cảm giác lạnh lạnh đến khổ hạ, vật nhỏ giữa hai chân dường như không chống đỡ nổi nữa liền run rẩy đứng lên.

“Thắt lưng hạ xuống một chút, mực nước dính càng nhiều, chữ viết ra sẽ càng đẹp.”

“Ô —— “

Có lẽ là đã bị nhiệt độ thấp kích thích, mặc dù vẫn phát sinh tiếng thương cảm rên rỉ, tính khí đang dính đầy mực nước kia, không hiểu vì sao lại cương lên dữ dội.

Hảo mắt mặt.

“Được rồi, xét thấy người vẫn còn ngoan ngoãn biết nghe lời, cho người một điểm ngon ngọt.”

Thư Cốc Dương đem cốc mực để sáng một bên, cởi ra dây lưng.

Dùng ngón tay lấy một ít trơn tề đặt nơi đầu giường, vì chuyện sắp tới đây mà làm công tác chuẩn bị thật chu đáo .

“A!”

Dùng đạo chặt hẹp thoáng cái đã bị trướng đến cực đại.

“Hiện tại, Tiểu Ngôn muốn phát huy mị lực của nam vai chính, một bên hàm chứa vật gì đó mà người thích nhất , một bên tại giường đơn hướng Tiểu Suất viết ra ái ý trong lòng.”

Đồng Ngôn thiếu chút nữa đã oà khóc.

“Trong truyện đâu có viết thể này, là người bóp méo nội dung...”

Lúc Tiểu Ngôn viết chữ, Tiểu Suất chỉ là đứng ở một bên xem xét, đâu có cái gì hàm chứa thích nhất gì đó a?

“Dám tranh luận?” Bị cục huyết vừa chặt vừa nhuyễn vậy chặt lấy tiểu đệ đệ, cảm giác thoải mái đến dục tiên dục tử, Thư Cốc Dương tựa như kỳ mã, một bên cố sức thẳng lưng, mạnh mẽ cuồng thao, một bên nhắc tay tại cái móng đã đỏ lên của Đồng Ngôn nhẹ nhàng đánh xuống, “Ta cũng là vai chính, cũng có quyền lợi sửa chữa nội dung kịch bản, người xem, sửa như vậy, Tiểu Ngôn đều không phải càng thêm cao hứng sao?”

“Ô ô —— ừ —— Có... có gì cao hứng chứ? Ô —— ngô... A a a —— “

“Không nên tái nói xảo, Tiểu Ngôn cao hứng hay mất hứng, Tiểu Suất tối rõ ràng. Nhanh lên một chút, hiện tại dùng tiểu kê kê tại giường viết ‘Ta yêu Tiểu Suất’ bốn chữ, có thể viết chữ thảo, nhưng ta muốn xem thể chữ Triện” (1)

“Ngô —— ngô —— vù vù... Thế nhưng... A! Thế nhưng... Ta không biết viết triện thể a...”

Hung khí đang thâm nhập đáo ruột mãnh liệt giã trứ nội tạng, đại não như ánh hoa lửa tung ra tứ phía.

Đồng Ngôn nằm úp sấp, mười ngón gắt gao nắm chặt drap giường.

Nếu không có nam nhân nắm lấy thắt lưng như nhũn ra của cậu, sợ rằng cả người đều nằm úp sấp trên giường, hiện tại chỉ có cái móng gian nan phun ra nuốt vào tính khí cực đại.

Dưới loại tình huống này, đừng nói cái gì triện thể, ngay cả chữ cái ABC đơn giản nhất cũng không cách nào viết ra nổi.

“A —— a —— không được... Ô —— hảo trướng...bụng của ta sẽ vỡ mất!”

Thân thể bị đình trước sau đóng đưa, mực nước dính tại hạ thân, tại trên giường vẽ bức tranh ra có vô số đường ngoặc ngoạc như vết trầy xước.

Thân thể bị ma sát đến sung sướng, dần dần thay thế cảm giác khó chịu khi bị dị vật thô to khảm nhập trong cơ thể.

“Thật kỳ quái, kéo dài đến nửa ngày, đến một chữ cũng chưa viết ra, xem ra Tiểu Suất nhất định phải hảo hảo uy Tiểu Ngôn ăn no mới được, có thể Tiểu Ngôn chưa ăn no nên không có khí lực viết chữ.”

Tần suất công kích bỗng trở nên cực đại cường liệt khiến người bên dưới muốn phát điên.

Điểm mẫn cảm chí mạng bị côn thịnh hung hăng va chạm, Đồng Ngôn kích động đến liều mạng lắc đầu khóc lớn, “Ô ô —— a a a! Người cứu mạng... Phía sau sẽ rách mắt—— ô!”

Cái mông đang hàm chứa vật hung mãnh, theo động tác của nam nhân run đến lợi hại.

Biên độ kịch liệt, phần xương chậu nối liền với hạ thể cũng đang đưa đứng lên.

“Nhìn người viết những ... này đều là cái gì? So với chữ của học sinh tiểu học còn muốn xấu xí hơn,” Thư Cốc Dương nhìn giường đơn dính đầy vết mực loạn thất bát tao, tiếp tục khi dễ Đồng Ngôn, “Người quyết tâm không chịu phối hợp có đúng hay không?”

“Ô ô —— ta đều không phải... không phối hợp, là... là... Ngô ngô! Ô —— là không có cách nào phối hợp a —— “

“Không chịu dùng hành động minh chứng, còn ở nơi này già mồm cãi lí. Bất quá coi như xong, Tiểu Suất tuy rằng yêu cầu nghiêm ngặt, bất quá cũng là rất sùng nịch Tiểu Ngôn, lần này sẽ không miễn cưỡng người viết chữ, miệng biểu đạt một chút được rồi.”

“A?”

“Gọi người động động mồm mép, nói một tiếng ‘Ta yêu Tiểu Suất’, cuối cùng cũng không khó lắm đi?”

“Ta... Ủ —— ta vẫn... Vẫn luôn luôn... rất yêu Tiểu Suất —— ngô ân ——!”

Đồng Ngôn một bên thở gấp rên rỉ, một bên gián đoạn, phun ra thông báo không rõ ràng.

Thư Cốc Dương nghe được tâm hoa nộ phóng, khổ hạ dâng trào lập tức hựt tăng một vòng.

Tuyến tiền liệt vừa trải qua một trận dày vò, nay lại cảm nhận được một cảm giác áp bách đến đáng sợ.

Đồng Ngôn nức nở rên rỉ, tại giữa không trung hạ thể đang lay động, vươn ra *** mỹ *** châu trong suốt. (đại khái là ẻm nằm sấp, nước mắt trào ra, thành “*** mỹ *** châu” giữa không trung =))) thiệt báỉ phục Lộng tỷ =)))

“Không có nghe rõ ràng.”

“Ta... Ta yêu Tiểu Suất... Ngô ngô! Ủ —— “

“Lặp lại lần nữa, phát âm rõ ràng một chút.”

“Ô —— ta —— ta —— ta ái... Ái... A a a!”

Côn thịnh mạnh trạc đến nơi sâu nhất của nhụy hoa kia, Đồng Ngôn thất thanh kêu to lên.

Thất lưng vô pháp không chế được cường lực, bạch trọc phút chốc đã bắn đầy giường đơn.

Thư Cốc Dương thở hổn hển hít một ngụm khí thô, cũng đem toàn bộ tinh hoa của chính mình bắn vào trong cơ thể của vật nhỏ khả ái kia.

Ôm lấy Đồng Ngôn giờ như hóa thành một bãi thủy, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi của cậu tiến vào trong ***g ngực cùng nhau hưởng thụ tư vị sau cao trào.

“Hô, Tiểu Ngôn thật ngoan.” Thư Cốc Dương trong một phút không tự chủ được đem tên nhân vật trong truyện ra gọi cậu.

Đồng Ngôn tại trong lòng ngực hân thúit thúit, có chút lo lắng liếc liếc hần, “Tiểu Suất, cái kia... chuyện tiểu thuyết kia, người thực sự hội tha thứ ta sao?”

“Sai lầm nghiêm trọng như thế, muốn ta tha thứ nhẹ nhàng như vậy, thành ý của người vẫn còn thiếu một điểm đi.”

“A?”

Thư Cốc Dương nhìn Đồng Ngôn vô tình đứng lên lùi về sau, trong mắt ẩn chứa tiểu ý cùng tà ý, vẻ mặt thông dong đầy vẻ bình tĩnh, “Tiền nhuận bút người đã tiêu hết, ta một lợi cũng không có, rất không công bằng. Không bằng như vậy đi, để song phương cùng có lợi ích, chúng ta nỗ lực một chút, đem truyện của người dựng thành phim là được rồi.”

“Cái gì? Phim?!” Đồng Ngôn kinh ngạc ngẩng đầu.

“Đúng, trước tiên dựng thành phim truyền hình nhiều tập, sau đó nếu như may mắn, có thể đem lên làm kịch truyền thanh hay phim điện ảnh.”

“Ai chịu đầu tư loại này đông tây a? Hơn nữa tìm ai diễn a?”

“Vấn đề đầu tư người đừng quản, ta tự nhiên có thể xử lý. Về phần diễn viên, đương nhiên là chúng ta hai người có đủ tư cách.” Thư Cốc Dương mở áo vuốt ve tấm lưng mềm mại ấm áp của Đồng Ngôn, “Vì kế hoạch lớn của chúng ta, từ giờ trở đi, chúng ta đều phải khổ luyện hành động, mỗi một chương đều phải tập đến một hoặc hai trăm lần.” (á á á cầm thú a ~~)

“Một... một đến hai trăm lần?!”

Hội làm đến chết đi?

Mình làm sao có thể chết cái kiểu tối *** dăng thế này.

“Đương nhiên, tựa như một chương ‘Đầu bút hạ sàng đan’ vừa rồi, vốn là viết bốn chữ ‘Ta yêu Tiểu Suất’, kết quả người liền nửa chữ cũng không có viết ra, đây là luyện tập không nghiêm túc. Bất quá đừng lo, siêng năng thì ngọc cũng thành khôn, chỉ cần tập luyện nhiều hơn, người cuối cùng sẽ có một ngày có thể một bên hàm chứa vật gì đó của ta, một bên có thể viết ra chữ đẹp như các bậc thầy thư pháp.”

“Cái kia... Ta có thể không muốn không?”

“Ân, ta e là...” Trong lòng cười thầm, “Không thể.”

“Ồ!”

“Cùng với việc lãng phí thời gian khốc lóc, còn không bằng đem thời gian luyện tập đi”. Nam nhân khổ hạ đã bắt đầu rục rịch, xoay người đặt tiểu sắc lang đang thương cảm hề hề trên người, lộ ra dáng tươi cười gợi cảm, “Tiểu Ngôn ngoan, không bằng chúng ta luyện tập một chút chương ‘Kỵ thừa thức’ đi.”

“Ta có thể cự tuyệt không?”

“Ân, ta e là...” Khóe miệng đã hơi dương lên, “Không thể.”

“Oa oa oa! Người cứu mạng a! Ô ô —— Tiểu Suất... Ừ —— ngô ân! A —— a —— không được... sẽ đâm thủng mắt... A a!”

Chương truyện đầy hạnh phúc kia, đang bước vào giai đoạn diễn tập cường liệt.

Thư Cốc Dương tinh lực dư thừa, sau khi luyện tập kỵ thừa thức, lại đem tiểu Đồng Ngôn đang kêu to “Người cứu mạng” đặt tại bàn học trình diễn một hồi tình thú SM.

Hung hăng ‘yêu thương’ Đồng Ngôn đến bốn năm lần, khi cậu đã rơi vào hôn mê, hắn mới hướng phòng tắm tẩy rửa.

Vứt drap giường bần hề hề sang một bên, hắn dùng áo khoác của mình đắp lên thân thể của Đồng Ngôn, đặt cậu ở trên giường nghỉ ngơi.

Cúi đầu nhìn vật nhỏ khả ái, trong mắt tràn đầy sủng nịch ôn nhu.

Nguyên lai, hạnh phúc thuộc về chính mình, mới là hạnh phúc chân chính.

Thư Cốc Dương trong tâm cảm giác ấm áp, sau khi phát tiết tinh thần thoải mái, một điểm khốn ý cũng không có, hắn đi tới bàn học, cầm lấy bản thảo tiểu thuyết của Đồng Ngôn, xem xét từng từ từng từ.

Mỗi một chương truyện về *** có sự cậu viết ra, đều làm hắn nhin không được mỉm cười.

Mở ngăn kéo, hắn lục lọi tìm xem mình có để sót phần bản thảo nào hay không.

Ngăn kéo bên trong có một cái chai, còn có một tấm áp phích, Thư Cốc Dương rút ra, vừa nhìn tới, mặt trên chính là hân thần thái phi dương tựa như siêu mẫu của ba năm trước đây.

Hắn cười cười, lại cúi đầu, ánh mắt vừa chạm đến mảnh giấy giấu ở bên dưới áp phích, một phần của bản báo cáo bị che khuất phía dưới.

Báo cáo chẩn đoán bệnh?

Thư Cốc Dương nghi hoặc cầm lấy báo cáo, mở ra nhìn lướt qua.

Chẩn đoán chính xác —— khối u tổn thương mạch máu xuất huyết não gây ra bệnh choáng giảm thể tích (2).

Đây là ý gì?

Vùng xung quanh lông mày của nam nhân, chợt nghiêm túc nhíu chặt.

(1): theo Pipu giải thích thì chữ thảo là kiểu chữ các thầy đồ thường viết vào những bức tranh xuân, mí em chữ này rất chi là ngoan ngoãn quẩn quáo rỗng bay phượng múa. Vậy theo Ru đoán chắc nó là kiểu chữ thư pháp đi. Còn thể chữ Triện là một trong bốn kiểu chữ Hán tự: Chân, Thảo, Lệ, Triện.

(2) Bệnh choáng giảm thể tích (có tên tiếng Anh là hypovolemic shock): nguồn

- Ví dụ : Xuất huyết dạ dày ruột, vỡ phình động mạch chủ, và nhiễm axit xeton đái đường thể nặng.
- Choáng giảm thể tích là dạng choáng thường xảy ra nhất. Thường nhất đó là xuất huyết sau chấn thương, xuất huyết tiêu hóa, mất máu hậu phẫu, vỡ phình động mạch chủ (anévrisme rompu de l'aorte). Có thể đó là mất không phải máu, trong trường hợp mất nước nghiêm trọng (tiêu chảy dồi dào hay mưa không cường được, những tình trạng hôn mê kéo dài..).

Lần này Ru post trọn một chương dài luôn nha ~ vì căn bản là không muốn cắt giữa khúc hot =)))))))))) Ru với Pipu làm việc hảo vất vả, ráng làm cho hết dù bài tập luận văn ngắn ngang hiuhiuhiu nên các vị đồng đạo phải thương 2 đứa mình nhều nhều đó nha

~~Tiếp theo có một thông báo nho nhỏ là ba chương cuối 10+11+vỹ thanh, vì mỗi chương khá ngắn, nên Ru sẽ làm hết rồi post luôn một lần. Yên tâm là sẽ tung trước mừng 1 tết tức 10/2, có khi đêm 30 ngộ tung 3 chương cuối không chừng *huyết sáo* =))) há há giỡn thôi, ngày mai là Ru mần xong luôn 3 chương rồi, lúc đó đem đi cho Pipu beta, khi nào Pipu trả hàng là Ru post ngay. Các tênh iu yên tâm hen ;;)

11. Chương 11

Dựa vào số điện thoại trên bản xét nghiệm gọi rất nhiều lần, nhưng vẫn đều là đường dây bận.

Hiện tại điện thoại của bệnh viện đều bận rộn thế sao?

Cầm lấy tờ xét nghiệm chẳng chịt những thuật ngữ y học chuyên nghiệp, ngực Thư Cốc Dương nôn nóng đến càng ngày càng vô pháp khống chế.

Trên giường Đồng Ngôn đang ngủ say, lúm đồng tiền nhỏ bên má phảng phất mang theo ý cười, không biết có phải lại mơ thấy mộng xuân của bọn họ hay không.

Thư Cốc Dương giúp cậu vuốt lại mái tóc rối bời trên trán, thầm nghĩ cậu sẽ không quá nhanh tỉnh lại, nhanh chóng cầm tờ báo cáo xuống lầu, dự định sẽ tới tận nơi để hỏi cho ra lẽ.

Hắn ngồi trên chiếc xe mui kín, lơ đãng liếc mắt nhìn xung quanh, đêm đã về khuya, trên đường vắng vẻ, chỉ có cách đó không xa một chiếc xe cũng có mui kín trông rất khả nghi.

Đã khuya thế này, không biết bác sĩ Trần phụ trách chẩn đoán bệnh tình của Đồng Ngôn có còn ở bệnh viện hay không.

Hắn thả hạ chân ga, hướng địa chỉ bệnh viện được viết trên tờ báo cáo nhân ga phóng tới.

Ngực thế nhưng vẫn rầu rĩ không thôi.

Da đầu thượng tựa hồ bị cái gì thu trứ, lòng tràn đầy xao động bất an.

Xe chạy đến đường Phúc Quý, Thư Cốc Dương bỗng dừng chân động, hắn biết không đúng chỗ nào rồi.

Vừa rồi chiếc xe mui kín màu xám bạc đậu ở góc đường đối diện nọ, cùng chiếc xe của Trần Giai Vân ở câu lạc bộ Diamond ngày đó quả giống nhau như đúc!

Lẽ nào Trần Giai Vân ngày đó sau khi bị đánh đuổi, đối Đồng Ngôn vẫn còn...

Thư Cốc Dương ngực căng thẳng, lập tức phanh xe lại, bánh xe bỗng nhiên tại bầu trời đêm vắng lặng tạo ra âm thanh chói tai gay gắt.

Hắn quay đầu xe, tựa như phát điên hướng phía nhà Đồng Ngôn phóng về.

Tốt...

Trần Giai Vân nhìn Thư Cốc Dương khuya khoắt từ nhà nhỏ đi ra, mở cửa xe ly khai, một cỗ ác khí từ trong lòng bốc lên.

Xem ra, hối lộ mỗi nhân viên năm mươi ngàn ở chỗ Đồng Ngôn làm thật không hoang phí, đã điều tra được tính danh cùng địa chỉ nhà của Đồng Ngôn, quan sát mất hai ngày, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ ——tiểu phục vụ sinh kia, chính là đầu sỏ gây nên vũ nhục lớn nhất đời này của hắn!

Hanh, dáng dấp thanh thuần khả ái, bên ngoài nhìn giống một tiểu xử nam, không nghĩ tới cũng chỉ là đồ dê tiện! (Haru: Ê, bộ đó giờ Tiểu Ngôn có nói ẽm là xử nam hả =.= rõ cuồng zâm sinh hoang tưởng rồi đổ lỗi cho người khác =.) (Pipu: giếttttttt ko thaaaaaa [-(())

Để lấy tiền bo của mình, tiểu cái mông kia tới tới lui lui, bày ra bộ dáng ngây thơ câu dẫn, bên trong thực chất đã ngấm cùng lão bản công ty giải trí kia thông đồng rồi.

Không cần hỏi, chính mình bị nam nhân kia trước mặt mọi người nhục nhã, trên người đầy bụi đất bị đuổi ra khỏi câu lạc bộ, nhất định là tiểu súc sinh kêu Đồng Ngôn này ở giữa gây xích mích.

Với loại người để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, Trần Giai Vân hắn thấy đã nhiều rồi.

Để hướng kim chủ tranh thủ tình cảm, loại đồ chơi dê tiện này hơn phân nửa giả vờ tung chiêu bày trò, ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, lén lút câu dẫn thêm những tình nhân khác, sau lại cố ý hướng kim chủ oán giận chính mình bị ngoại nhân quấy rầy, cố ý khiến cho kim chủ ghen tuông, làm tăng giá trị của bản thân.

Vốn là, đối với loại dê tiện thích giở mấy chiêu tầm thường cũng chẳng có gì lớn, thế nhưng tên phục vụ sinh này lại không có mắt nhìn, dám lợi dụng Trần đại thiếu gia hắn, muốn chết!

Cũng không ngấm lại, bằng hắn Trần Giai Vân gia thế bối cảnh, bỏ tiền ra chơi đùa với chín mười con thú nhỏ như Đồng Ngôn, căn bản chỉ là tiêu khiển.

Lão hồ không phát uy, người xem ta là mèo bệnh sao.

Đồ tiểu quỷ mắt mù!

Trần Giai vân chờ xe của Thư Cốc Dương vừa ly khai, lập tức đi tới cửa phòng nhỏ của Đồng Ngôn gõ vài cái.

“Ai đó?”

Đồng Ngôn đang ngủ say bị tiếng đập cửa làm tỉnh, phát hiện Thư Cốc Dương không có ở trong phòng, cho rằng người gõ cửa chính là Thư Cốc Dương, tùy ý khoác trên vai tây trang của Thư Cốc Dương rồi nhanh chóng chạy ra mở cửa.

“Tiểu Suất... A!”

Cửa còn chưa kịp mở hẳn, đã bị người bên ngoài cố sức đẩy ra.

Ba!

Đồng Ngôn còn chưa thấy rõ người vào là ai, trên mặt đã bị hung hăng tát một bạt tai, ngã mạnh trên mặt đất.

“Đồ dê tiện.” Trần Giai Vân khóa cửa phòng lại, từ trên mặt đất đem Đồng Ngôn đang choáng váng ngan nhèo kéo lên, cười lạnh hỏi, “Người vừa tiếp khách xong sao? Không sai, xem ra buôn bán rất tốt, y phục cũng đã thoát đến mức này, chờ tiếp đợt thứ hai có đúng hay không?” Nhìn một lượt từ trên xuống dưới con mồi đã rơi vào lòng bàn tay, tà niệm lại bắt đầu khởi sinh.

Tây trang của Thư Cốc Dương đã từ trên vai rớt xuống đất.

Đồng Ngôn giờ đây trên người chỉ mặc duy nhất một cái quần lót tứ giác màu trắng, ngực bụng loang lổ những vết xanh tím, tất cả đều là những vết tích *** mỹ sau hoan ái không thể che giấu, cơ thể gầy gầy trắng nõn tinh tế, vì bị kinh hách mà không ngừng run rẩy, tựa như tiểu động vật yếu đuối bị bắt ngờ tập kích, khiến kẻ khác muốn triệt để mà đem cậu ăn sạch.

“Trần tiên sinh?” Đồng Ngôn cuối cùng cũng thấy rõ khuôn mặt của vị khách không mời mà đến, nỗ lực muốn tránh thoát khỏi không chế của Trần Giai Vân, “Người thế nào lại... Người tới đây làm gì? Buông!”

“Ta tới chiếu cố sinh ý của người, nghe nói người hầu hạ lão bản công phu trên giường rất tốt, bản thiếu gia đêm nay sẽ thử một chút. Nếu như tiểu cái mông này thực sự hảo, nói không chừng khiến ta hài lòng, đem người bao xuống tới, giá cả người cứ yên tâm, nhất định so với nam nhân kia còn cao hơn” Trần Giai Vân ánh mắt chứa đầy tình sắc cùng tà khí.

“Người nói bậy bạ gì đó? Người buông! Người như vậy sẽ khiến hàng xóm...”

Ba!

Một cái tát như trời giáng hung hăng hướng bên tai phải bay đến.

“Đồ dê tiện! “Đến nước này còn không biết xấu hổ?”

Đồng Ngôn bị đánh tới nỗi xây xẩm mặt mày, đến phương hướng cũng phân không rõ nữa, suy yếu gờ tay lên muốn đẩy Trần Giai Vân ra xa, động tác phản kháng khiến Trần Giai Vân giận dữ, cố sức kéo ra, đem Đồng Ngôn đã đứng không vững ngã trên mặt đất, trên lưng bụng xích loã của Đồng Ngôn bắt đầu loạn trảo.

“Rõ ràng là bán thân thường xuyên như thế, tại trước mặt bản thiếu gia giả cái gì trinh tiết? Thứ đồ dê tiện như người, bản thiếu gia chơi đùa mấy nghìn mấy trăm lần rồi.”

“Ô! Dừng tay... Đau quá...”

“Hiện tại biết sợ rồi sao? Hanh, người đúng là đồ tiểu tử không biết sống, đêm nay ta cho người sáng mắt! Cho người câu dẫn bản thiếu gia! Cho người đi gây xích mích thị phi giữa nam nhân! Trong mắt người phải nhớ mặt của bản thiếu gia ta! Người còn dám kêu đau à?”

“Tiểu Suất... Cứu ta...”

“Cái gì Tiểu Suất? Nga, muốn gọi nam nhân đến cứu sao?” Nhìn thân thể tinh tế bị đánh đến mất đi lực phản kháng, trên mặt đất thống khổ cuộn mình thành một đoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Trần Giai Vân vốn là một tên thích ngược dục (chắc đại khái là có khuynh hướng SM đi) nên vô cùng thoả mãn, tính dục cũng hùng hực châm ngòi. Hắn nắm cổ tay Đồng Ngôn, đem Đồng Ngôn từ trên mặt đất kéo lên, kéo cậu ngã trên giường, “Nhìn không ra, nguyên lai người tao (aka zâm đăng) đến như vậy a, mới bị trúng vài cú đá, con mắt dĩ nhiên mị đến độ ham muốn hiện hết trên mặt, nhìn cái mông người căng chặt thế này, người rất muốn bị nam nhân thao sao? Ta sẽ hảo hảo thoả mãn của người.”

Đem Đồng Ngôn đặt ở dưới thân, ngón tay nắm lấy lưng quần chuẩn bị hạ xuống.

Đồng Ngôn mạnh run lên.

“Không nên! Buông! Ta không nên!” Cậu liều mạng giãy dụa.

“Câm miệng! Bản thiếu gia hiện tại đang có hứng, hảo hảo mở chân bồi bản thiếu gia một buổi tối, chuyện tình lần này ta tạm tha cho ngươi. Yên tâm đi, ta cũng sẽ đưa tiền cho ngươi.”

“Thùy... Ai muốn tiền dơ bẩn của ngươi!”

Cảm giác nam nhân ác tâm tại quần lót của mình sờ tới sờ lui, Đồng Ngôn cả người nổi da gà, xuất ra toàn thân khí lực, đá một phát mạnh bạo vào vật tượng trưng cho sức mạnh nam nhân đang căng phồng giữa hai chân của tên kia.

Trần Giai Vân bị đụng phải hét thảm một tiếng, thẹn quá thành giận nắm lấy Đồng Ngôn, hung hăng đâm vào bụng cậu một quyền.

Cơn đau nhức nơi vùng bụng xông thẳng lên tận não.

Đồng Ngôn trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất xỉu.

“Tiểu tử đáng ghét, mấy chiêu câu dẫn thật đúng là không ít, còn bày đặt giả bộ bất tỉnh.” Thù tính bị kích phát đi ra, Trần Giai Vân đã không còn duy trì được phong độ ngày thường, mắt lộ ra hung quang, “Dám đụng đến tử tôn căn (aka Trần Giai Vân ‘nhỏ’), đêm nay không tha cái móng ngươi đến tận hứng, ta sẽ không họ Trần!”

Hắn nhanh chóng cởi ra dây nịt cùng tây trang bên ngoài, móc ra khăn quàng xấu xí (phàm là công, mà đóng vai ác, thì chỗ đó không có tác giả nào cho đẹp dễ cả =))))), quỳ một gối xuống trên giường.

Đang muốn xả hạ nội khổ của Đồng Ngôn.

Phanh! Một tiếng nổ.

Cửa phòng bỗng nhiên bị người dùng hết sức đá văng ra.

“Đồng Ngôn!” Thư Cốc Dương tựa như rồng như gió phá cửa bay vào. (Pipu: trời àh, cứ như thần thánh =___=) (Haru: tiểu Ngôn là fan boy còn Lộng tỷ chắc là fan gơ của anh Dương =))))

Chỉ liếc mắt nhìn, đã biết xảy ra cái gì, Thư Cốc viên mắt muốn nứt ra, điên cuồng hét lên một tiếng, một quyền đâm vào mũi Trần Giai Vân.

Trần Giai Vân kêu thảm một tiếng, bưng cái mũi đang chảy máu lăn xuống giường.

Còn chưa kịp đứng lên, Thư Cốc Dương đã nắm lấy vai hắn kéo lên, đẩy ra ngoài phòng, cuối cùng còn nhắm ngay vật ở giữa hai chân hắn đá một cước.

“A!” Trần Giai Vân phát sinh tiếng hét thảm kinh thiên động địa, ôm lấy cục cưng của mình chạy xuống thang lầu.

Thư Cốc Dương lúc này không rảnh tái để ý tới hắn.

“Đồng Ngôn!” Hắn chạy về gian phòng, cẩn cẩn dục dục ôm lấy Đồng Ngôn vẫn không nhức nhích, “Đồng Ngôn... Ngươi tỉnh tỉnh... Tiểu Ngôn!”

Mặc kệ hắn thế nào lay động, thân thể kia một chút cũng không có động tĩnh, hàng lông mi đáng yêu cũng không có chút tín hiệu chớp động.

Ôm lấy thân thể mảnh khảnh, trên mặt trái phải đều là vết bầm tím, Thư Cốc Dương toàn thân đau nhức tựa như bị lăng trì.

Hắn vừa mới hiểu ra được chính mình đang nắm giữ cái gì, vừa nhận thức ra hạnh phúc chân chính, vừa mới âm thầm phát thệ, hắn sẽ bảo hộ yêu thương vật nhỏ này thật tốt, khiến cậu ấy không hề thấy cô đơn, không hề bị khổ, không cần sống bốn ba cực nhọc vất vả.

Cũng giống như trong sách đã viết, Tiểu Suất hắn, sẽ cấp cho Tiểu Ngôn những thứ tốt nhất trên đời này.

Thế nhưng, vì sao chỉ trong chớp mắt, Tiểu Ngôn lại hấp hối nằm ở chỗ này?

Vì sao lại như vậy!

Thư Cốc Dương không chỉ hận tên Trần Giai Vân súc sinh, càng hận chính bản thân mình, cứ nhiên xuẩn đến mức bỏ một mình Đồng Ngôn ở lại!

Hắn hồi hận đến thăm nghĩ muốn giết chết chính mình!

12. Chương 12

Trong phòng bệnh cao cấp của một bệnh viện, Thư Cốc Dương một tác cũng không rời canh giữ nơi giường bệnh.

Đã qua hai mươi tư tiếng đồng hồ, Đồng Ngôn vẫn trong trạng thái hôn mê, không có một chút dấu hiệu thức tỉnh.

Lời bác sĩ nói tựa như ma chú trong đầu cứ không ngừng lặp lại.

Khối u tổn thương mạch máu xuất huyết não gây ra bệnh choáng giảm thể tích là một loại bệnh phi thường hiếm thấy, hiện nay giới y học hiện đại đối với loại bệnh này thật không có phương pháp chữa trị hiệu quả nào cả.

“Xuất huyết não nếu như đã bị áp lực, cung huyết cung dưỡng đã bị ảnh hưởng, bệnh nhân rất có khả năng rơi vào trạng thái hôn mê sâu, thậm chí trở thành người sống đời sống thực vật.”

“Không bao lâu nữa, tình trạng thân thể của bệnh nhân tiến thêm một bước chuyển biến xấu, bệnh biến chứng hội trở thành vấn đề đáng lo, những cơ quan trọng yếu của thân thể, nhất là gan và thận, sẽ bị suy kiệt cùng xuất huyết bên trong rất nguy hiểm.”

“Về phần bệnh nhân có thể tỉnh lại hay không, na... Phải xem ý chí sinh tồn của bệnh nhân có bao nhiêu mạnh mẽ.”

Thư Cốc Dương đem tay vói vào ổ chăn, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Đồng Ngôn ở bên trong, ngóng nhìn gương mặt thanh tú đang chìm trong giấc ngủ say.

Cậu ấy nhìn thật dịu ngoan.

Lông mi đen nhánh tại mí mắt, cái miệng nhỏ nhắn an tĩnh đang khép lại nhẹ nhàng, đây nhất định là đáng ngủ tới đáng yêu, tới nhu thuận đệ nhất thiên hạ.

Thế nhưng lúc này, Thư Cốc Dương tình nguyện để cậu búng bình một chút, quấy rối một chút.

Tựa như cẩn cẩn dục dục đem cái đầu nhỏ tiến vào phòng làm việc, nơm nớp lo sợ cùng Hà Trác trả giá cũng tốt, tựa như tại câu lạc bộ Diamond sung sức hết như cục pin con thỏ chạy tới chạy lui cũng tốt, tựa như lúc bị Thư Cốc Dương phát hiện tình sắc tiểu thuyết liền ôm đầu run run biện giải cũng tốt.

Mỗi một một biểu tình, động tác, mỗi một câu nói, hiện tại hồi tưởng lại, đều trân quý đến như vậy.

Thư Cốc Dương thế nhưng bất tri bất giác đều đã bỏ qua, không hề hảo hảo quý trọng.

Đã vậy, Thư Cốc Dương lại luôn luôn rất quá phận đối đãi với thiên hạ của chính mình, vốn là nên nhẹ nhàng yêu thương, vậy mà hắn lại không ngừng châm chọc cậu, khi dễ cậu, ngược đãi cậu...

Mình thế nào lại vô tâm như thế, cứ nhiên nhìn không ra Đồng Ngôn thân thể suy yếu như vậy, cứ nhiên nhìn không ra cậu ấy thường thường té xỉu như thế làm sao là dấu hiệu của một người khỏe mạnh đây?!

Cứ nhiên lúc ngồi ở trong phòng quan sát, đối Đồng Ngôn đem thân thể loạng choạng liên tục làm việc, suốt ngày chỉ có thể ăn mì ăn liền lại xem nhẹ như không thấy, chỉ lo lắng đến những cơn tức giận mạc danh kì diệu của chính mình cùng cảm thụ của bản thân!

Ta thế nào có thể... đối với cậu ấy như vậy?

Hảo áy náy.

Tâm, đau quá.

“Tiểu Ngôn, người muốn ngủ tới khi nào?” Thư Cốc Dương phát ra âm thanh khàn khàn, nhìn Đồng Ngôn mắt đang nhắm nghiền trên giường bệnh, “Tiểu Suất đã chờ người chờ rất lâu rồi, người biết không?”

“Người vẫn ngủ như vậy, tâm của Tiểu Suất rất đau.”

“Người không thể cứ thế mà ngủ mãi được, nếu như người không tỉnh lại, Tiểu Suất bị bỏ lại phải làm sao bây giờ? Hắn rất muốn rất muốn Tiểu Ngôn nhanh lên một chút tỉnh lại.”

Phòng bệnh vẫn tĩnh mịch.

Kim giây phẳng phát biến thành từng nhát đao chí mạng, mỗi một giây tích tắc qua đi, tựa như tạo nên những vết thương máu chảy đầm đìa trong lòng Thư Cốc Dương .

Nếu như ánh mắt này từ nay về sau cũng không thể mở ra, na...

Nghĩ đến loại khả năng đó, cổ họng tựa như bị ứ nghẹn, thậm chí không thể bình tĩnh hô hấp.

Thư Cốc Dương nắm thật chặt bàn tay, cảm giác mềm mại từ những ngón tay tinh tế của Đồng Ngôn truyền đến, mới miễn cưỡng khống chế được tâm tư đang cực độ hỗn loạn của hắn.

Liếm liếm vành môi đã khô rạn, tiếp tục dùng tông giọng trầm khàn nói ra tiếng lòng cùng Đồng Ngôn.

“Bác sĩ nói, chỉ cần người có đủ ý chí sinh tồn, là có thể tỉnh lại.”

“Van cầu người, Đồng Ngôn, người nhất định phải tỉnh lại...”

“Sách của người không phải còn chưa kết thúc sao? Ta giúp người nghĩ tới.”

“Kết cục chính là, Tiểu Ngôn nghe lời Tiểu Suất mở mắt ra, Tiểu Suất phi thường phi thường vui vẻ, từ nay về sau, Tiểu Suất cùng Tiểu Ngôn vĩnh viễn cùng một chỗ. Tiểu Suất rất yêu Tiểu Ngôn, đem Tiểu Ngôn trở thành tâm can bảo bối của chính mình.”

“Hắn sẽ đem Tiểu Ngôn đi đến những nơi đẹp nhất trên khắp thế giới, ngoạn những thứ thú vị nhất, khiến Tiểu Ngôn mỗi một ngày trôi qua sẽ rất phong phú, rất hạnh phúc.”

“Hắn còn có thể, mỗi ngày đối Tiểu Ngôn nói ra những lời ngon ngọt, múa màn thoát y vũ mà Tiểu Ngôn yêu nhất, xuống bếp làm những món mà Tiểu Ngôn thích nhất...”

Hà Trác đứng ở ngoài phòng bệnh thật lâu.

Tuy rằng Thư Cốc Dương đã minh bạch nói muốn cùng Đồng Ngôn một chỗ, muốn mình toàn lực chăm sóc Đồng Ngôn, nhưng Hà Trác chính là nhìn không được, nhìn không được lần thứ hai đi vào phòng bệnh.

“Cốc Dương, người cứ như vậy mãi thì cũng không được đâu” Hà Trác nhìn khuôn mặt Thư Cốc Dương đã tiêu tụy đến mức đáng sợ, không đành lòng khuyên hắn, “Người nhìn xem, chỉ trong thời gian một ngày đêm, người lại biến thành cái dạng này, đây mới ngày đầu tiên thôi, người còn phải gắng sức chăm sóc người ta không biết bao nhiêu này nữa cơ mà. Xem như ta cầu xin người, dù người không chịu lý khai phòng bệnh nửa bước, chỉ ít cũng phải ăn một chút gì.”

“Một ngày đêm?”

Thư Cốc Dương đã nghe được thời gian tối thiểu cảm kia.

Hắn thật sâu liếc mắt nhìn Đồng Ngôn đang trên giường bệnh, chậm chạp ngẩng đầu, nhìn Hà Trác một chút, khóe môi nở một nụ cười thảm, đau khổ đến cùng cực.”Nguyên lai chỉ mới một ngày đêm, ta cho rằng... Đã qua thật lâu, thật lâu, lâu đến mức bức ta sắp điên rồi.”

“Cốc Dương...”

“Hà Trác, người sẽ không hiểu, Đồng Ngôn nếu như không tỉnh lại, từ nay về sau, ta mỗi phút mỗi giây đều khó có thể sống được.”

Ngữ điệu tuyệt vọng kia, khiến Hà Trác ngực trầm xuống.

Một hồi lâu sau, một Hà Trác luôn tự nhận rất giỏi trong việc lý giải Thư Cốc Dương, rất giỏi trong việc khuyên bảo Thư Cốc Dương, thậm chí không biết nói thế nào cho tốt, chỉ có thể im lặng đứng nhìn.

Đường nhìn chuyển đến trên giường bệnh, mi tâm nhú chặt bỗng nhiên nhảy lên.

“Cốc Dương!” Hà Trác bỗng nhiên quát to một tiếng, ngón tay tựa như bị rút gân chỉ vào giường bệnh, “Cậu ấy... Cậu ấy... Cậu ấy tỉnh!”

Thư Cốc Dương sững sốt một hồi, mạnh quay đầu lại.

Một đôi con ngươi đen mở hơn phân nửa, dường như chính mình còn chưa rõ trạng huống, ngơ ngác nhìn xung quanh.

“Đồng Ngôn!” Thư Cốc Dương quát to một tiếng, không dám tin tưởng mà đem người đang trên giường ôm vào trong lòng, mạnh mẽ mà ôm lấy cậu, “Người tỉnh? Trời ạ, người thực sự tỉnh! Trời ạ, người thiếu chút nữa đã đem ta hù chết! Cảm tạ trời đất! Nga, không được!”

Thấy Đồng Ngôn mơ mơ màng màng ngáp một cái, Thư Cốc Dương ngực căng thẳng.

“Không được ngáp! Không được nhắm mắt! Đồng Ngôn, người mở mắt cho ta, nhanh lên một chút nhìn ta, nhanh lên một chút thử cử động tay cho ta xem xem!”

Đem Đồng Ngôn ôm vào trong ngực, hấn cứ lo lắng không thôi.

Đồng Ngôn tuy rằng vừa tỉnh lại, cũng bị hấn làm cho tỉnh hoàn toàn, hơi nhú lại mi, nhỏ giọng kháng nghị, “Ta đầu thật đau a.”

“Nga, xin lỗi.” Thư Cốc Dương mau chóng ngừng lại, ôn nhu hôn lên gương mặt cậu, vừa hôn vừa xin lỗi, “Đều là ta bất hảo, xin lỗi, đầu người còn đau không? Trên người còn có chỗ nào khó chịu không? Được rồi, ta hấn là kêu bác sĩ đến xem người.”

Xoay người muốn đi tìm bác sĩ, ống tay áo lại bị người trên giường nhẹ nhàng kéo lấy.

Thư Cốc Dương quay đầu lại.

“Tiểu Suất, người vừa nói, là thật vậy chăng?” Đồng Ngôn dùng một loại ánh mắt phi thường chờ mong, thế nhưng cũng nơm nớp lo sợ nhìn hấn.

“Vừa nói?” Thư Cốc Dương suy tư nhẹ nhàng nhăn lại mày kiếm.

Hồi tưởng một chút, để khiến Đồng Ngôn tỉnh lại, chính mình cái gì cũng đều có thể nói ra, vẫn nói đến miệng khô lưỡi khô, hầu khàn giọng.

Rốt cuộc... Đồng Ngôn là chỉ cái nào ni?

Này hứa hẹn đều là thật tâm, giờ này khắc này, chỉ cần biết rằng Đồng Ngôn nghĩ muốn cái gì, chỉ cần Đồng Ngôn chính miệng nói ra nguyện vọng, Thư Cốc Dương hội không tiếc tất cả vì cậu đạt thành.

“Người là đang nói về cái gì?”

“Chính là cái câu đó...” Đồng Ngôn mặc kệ Hà Trác đứng một bên đồng tai nghe, nhượng Thư Cốc Dương tới gần một chút, dán tại một bên tai hấn, dùng thanh âm tựa như muỗi kêu thì thầm, “Thời gian lúc ta ngủ, hình như nghe người tại bên tai ta nói, Tiểu Suất hội mỗi ngày vì Tiểu Ngôn khiêu thoát y vũ và vân vân... Ân, người thực sự có nói những lời này sao? Không phải là ta đang nằm mơ chứ?” (Haru: Trời ơi là trời, tui mún im rồi mà im không nổi =))) ảnh nói lảm thứ thế mà em chỉ nhớ được đúng câu đó thôi nà sao =)))) (Pipu: tại sao cái viễn cảnh cảm động là 2 đứa sẽ ôm nhau thút thít như t nghĩ lại ko xảy ra mà lại là cái cảnh thoát vũ y này hả? =))))))

Thư Cốc Dương trên khuôn mặt tuần tú đang mỉm cười, bỗng dừng ngưng trọng.

Đồng Ngôn lại càng hoảng sợ, hoang mang rối loạn liêu mạng xua tay, “Ta... Ta chỉ là tùy tiện nói một chút, ta cũng biết tám phần mười là làm mộng rồi. Ta không có ý *** ý tứ của người a, Tiểu Suất xin lỗi, nằm mơ là không có biện pháp khống chế, lúc này đây ta bảo chứng, tuyệt đối...tuyệt đối sẽ không viết tiểu thuyết tình sắc đó nữa...”

Đường cong trên mặt Thư Cốc Dương đang bất động trong thoáng chốc, rất nhanh lại lộ ra dáng tươi cười cực mê người.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Ngôn.

“Nguyên lai là cái này a? Những lời này đã khơi dậy ý chí sinh tồn ý của người sao?”

“Xin lỗi, người không nên tức giận...”

“Ta đương nhiên sẽ không tức giận, những lời này xác thực là ta nói.”

“A?” Đồng Ngôn vốn đã chuẩn bị ôm đầu cầu xin tha thứ, giờ đây lại ngạc nhiên nhìn về phía Thư Cốc Dương.

Lão Thiên!

Tiểu Suất vì sao bỗng nhiên cười đến như thế gọi cảm liêu nhân a?

Hồn phách Đồng Ngôn vừa tỉnh lại, lập tức bị câu đi mười phần bay hết chín.

Cái này vui nha! Hà Trác cũng ở một bên mi phi sắc vũ.

Khoanh lại hai tay, đang định đứng xem một chút màn biểu diễn đặc sắc của đại lão bản, nhưng thành linh lại bị Thư Cốc Dương phát ra nhân thần cảnh cáo đầy nguy hiểm, “Hắc hắc, Cốc Dương, Đồng Ngôn, các người trò chuyện, ta có việc phải đi trước.”

Thư Cốc Dương sau khi đã đem bóng đèn vướng bận đuổi đi, ánh mắt ôn nhu quay lại trên người Đồng Ngôn, nói ra mỗi một chữ đều mang theo tia sừng nịch không gì sánh được, “Như vậy... Vì người đã tỉnh lại, ta liền mua thoát y vũ cho người xem là được rồi.”

“Thực sự?” Đồng Ngôn kích động đến cả người chấn động.

“Đương nhiên là thật a, hơn nữa, sau này mỗi lần người tỉnh lại, ta đều mua thoát y vũ cho người xem.”

“Có chuyện tốt như vậy sao?” Đồng Ngôn hưng phấn mà thở dốc vì kinh ngạc.

“Chính là hoàn toàn miễn phí nga.”

“Oa! Thật vậy sao?” Đồng Ngôn quả thực phải cúi đầu, cảm động đến rơi nước mắt.

“Bất quá...” Nam nhân cao to anh tuấn trước mặt, ngữ điệu bỗng trở nên kéo dài.

“Bất quá?” Đồng Ngôn hoảng sợ quét hần liếc mắt.

Những lúc bất quá thế này, nhất định là mấy cái điều kiện chính mình đều làm không được đi.

Chỉ biết trên đời này không có chuyện tốt như vậy mà, cũng đúng a, bằng điều kiện xuất chúng của Tiểu Suất, thế nào có khả năng cấp chính mình mỗi ngày nhảy thoát y vũ miễn phí đây?

Tiểu Suất nhất định là đùa giỡn ta, ô...

Đầy ngập hưng phấn, giờ đã hóa thành đầy ngập muốn khóc.

“Bất quá, trước khi khiêu vũ, ta nghĩ trước nên cùng người nói chuyện thẳng thắn một lần.”

“Ân?” Cư nhiên lời thoại lại không hề giống trong tưởng tượng.

“Ta... Ta kỳ thực có đến hai nghề nghiệp, một nghề người đã biết đến, là vũ nam đến nhà phục vụ, chức nghiệp còn lại là chủ tịch của tập đoàn giải trí, câu lạc bộ Diamond cùng câu lạc bộ Dạ Minh Châu đều là sản nghiệp của ta.”

Nếu đã muốn thẳng thắn, sẽ không cần phải áp a áp ứng, Thư Cốc Dương một hơi đem mọi việc làm rõ.

Đồng Ngôn từng chút một thanh tỉnh, dường như đã hiểu rõ mọi chuyện từng mắt nhìn Thư Cốc Dương.

Sau một hồi trầm mặc, Thư Cốc Dương đợi mãi đã có chút khó chịu.

“Đồng Ngôn, người nói gì đi, tức giận cũng tốt, muốn mắng chửi người cũng tốt, người đừng một chữ cũng không nói như vậy có được không?” Thư Cốc Dương trầm giọng nói.

Hắn đã chuẩn bị tinh thần bị Đồng Ngôn cay đắng nguyên rửa hoặc nổi cơn thịnh nộ trời long đất lở.

Đó là do chính mình làm sai đi?

Ngay từ đầu, đã rắp tâm lừa dối Đồng Ngôn, đoạt mất tiền tiết kiệm của cậu, còn ngằm đồng ý để Đồng Ngôn liều mạng làm công kiếm tiền, để trả phục vụ phí cho hắn.

Đều là chính mình gieo gió gặt bão.

“Ta cuối cùng cũng biết...” Đồng Ngôn cuối cùng cũng đã có chút phản ứng, dùng một loại ánh mắt hoàn toàn mới quan sát Thư Cốc Dương một phen, khẽ thở dài một hơi, “Cuối cùng cũng minh bạch giá trị con người của Tiểu Suất người vì sao lại cao như vậy rồi.”

“....”

“Nguyên lai người làm chủ tịch lại đáng thương như vậy, để cho tập đoàn giải trí phát triển, người phải đích thân đi phục vụ khách nhân.” Đồng Ngôn nhìn Thư Cốc Dương vô cùng kính nể cùng đồng tình. (Haru: thôi tui đi chết =)))) sống không nổi với ẻm rồi trời ơi =)))) (Pipu: t thất bún treo cổ tự sát đây m ạh =)))

Thư Cốc Dương đang mang bộ mặt nghiêm trọng, nhất thời hóa thành vẻ mặt dở khóc dở cười.

“Bản chủ tịch cũng chỉ là thỉnh thoảng hành nghề mà thôi, mà người, sau này chính là khách nhân duy nhất của ta.” Nhịn không được vươn tay đến,捏捏 cái mũi nhỏ nhắn của Đồng Ngôn một chút.

“Thật vậy chăng?” Đồng Ngôn kinh hỉ, cả khuôn mặt nhỏ nhắn phóng xuất quang mang.

Thư Cốc Dương sùng nịch sờ sờ đầu cậu, “Người có muốn làm khách nhân duy nhất của ta không?”

“Muốn a muốn a!” Cố sức gật đầu.

“Có muốn xem ta nhảy thoát y?”

“Muốn a muốn a!” Liều mạng gật đầu.

“Vậy người đáp ứng ta, sau này nghe ta tại bên tai gọi người, liền lập tức mở mắt cho ta.”

“A? Nếu như đang rất buồn ngủ thì làm sao đây? Nếu như đang trong mộng đẹp thì phải làm sao bây giờ?”

“Rất buồn ngủ cũng không cho phép, đang ở trong mộng đẹp cũng phải tỉnh lại, cùng lắm thì ta lập tức đem chuyện tốt trong mộng đẹp của người biến thành sự thật là được rồi” Thư Cốc Dương một bên trịnh trọng căn dặn, một bên tại giường bệnh ưu nhã bắt đầu động tác múa, lấy cảm hứng nhịp điệu trong tĩnh lặng, chậm rãi nhấc tay, cởi ra hai cúc áo đầu tiên của chiếc áo sơmi, khoe môi hiện lên một tia mỉm cười, “Người đáp ứng ta sao?” (Chắc chắc, yêu nghiệt đang câu dẫn trai nhà lành =))))))

Đồng Ngôn trừng lớn mắt hướng về phía giường.

Nhìn đầu ngón tay thon dài của Thư Cốc dừng lại tại chiếc cúc áo thứ ba, rồi lại không chịu tiếp tục, chỉ nhàn nhã chơi vẽ vòng tròn, khiến cậu nóng lòng như lửa đốt, như con gà đang mổ thóc ra sức gặt đầu, “Ta đáp ứng! Ta đáp ứng! Ta van người, người có thể hay không thoát nhanh lên một chút?” (chết vì sắc =))))))

Cô.

Hung hăng nuốt một ngụm nước bọt.

Thư Cốc Dương đã có được đáp án mong muốn, lập tức cấp ra phần thưởng.

Hai tay tả hữu cố sức, xuy! Áo sơmi lập tức bị cởi phanh, sau đó yên phận nằm trên mặt đất.

Cơ ngực rắn chắc màu tiểu mạch loã lồ hiện ra.

Đồng Ngôn tiểu sắc lang nhất thời hoan hô một tiếng, lộ ra biểu tình hận không thể vội vã xông lên.

“Còn có, sau này bất kể người gặp mộng gì, đều phải tường tận chi tiết toàn bộ viết ra cho ta đọc.”

“A?”

“Đáp ứng không?” Đầu ngón tay rõ ràng đã mò đến dây lưng, nhưng chỉ vờn quanh bên ngoài, chết sống không chịu tiến hành bước kế tiếp khiến kẻ khác tim đập như lửa đốt.

Đồng Ngôn giờ đây tựa như chú mèo tham ăn nhìn thấy rõ cá trước mặt.

“Đáp ứng! Ta đáp ứng! Mau thoát nhanh lên một chút nhanh lên một chút thoát xuống đi!”

Dây lưng cuối cùng cũng buông lỏng ra.

Thế nhưng, đến lúc đem quần tây thoát xuống, Thư Cốc Dương lại tiếp tục dùng chiêu cũ.

“Người viết những chuyện này, chính là kịch bản bí mật của chúng ta. Ta có thể mỗi ngày nhảy thoát y cho người, thế nhưng, người cũng phải mỗi ngày theo ta luyện tập các chương và tình tiết trong kịch bản.”

“Không thành vấn đề! Tiếp tục thoát nha tiếp tục thoát!” (Haiz, Đồng Ngôn cứng à ~ cứng quả thực không có chút tiền đồ nào a =))))))

“Ta cũng muốn có quyền sửa chữa nội dung kịch bản.”

Mắt thấy chiếc quần lót màu đen sắp được cởi ra, cảnh xuân của Tiểu Suất không bao lâu sẽ được phơi bày. Đồng Ngôn có cái gì còn do dự đây?

“Ta hết thấy đều nghe lời người! Như vậy có thể rồi chứ? Tiểu Suất nhanh lên một chút, Tiểu Suất cố lên! Tiểu Suất hảo đúng giờ!” Mỹ nam loã thể thiên hô vạn hoá, thân hình hoàn mỹ không tỳ vết địa hiện ra trước mắt, Đồng Ngôn hưng phấn đến tột đỉnh, để đầu ngón tay lên miệng không ngừng huýt sáo cổ vũ.

Thư Cốc Dương chính là lần đầu tiên lên sân khấu khiêu thoát y vũ, nhưng lại không luống cuống chút nào.

Hướng khách nhân mang theo nụ cười phóng ra điện lực mười phần, thân thể cao lớn bắt đầu vũ động.

(Pipu à sao t thấy cái màn này như đi coi concert của idol =))))))))))

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì a?

Tiếng thét chói tai hưng phấn đến điên cuồng từ phòng bệnh truyền ra, khiến mọi người lui tới nơi hành lang đều nghe thấy.

“Xin lỗi, bệnh nhân đang bận, không thể bị quấy rối.”

Mọi người vì nghe tiếng động mà hiếu kì kéo đến, hộ sĩ (aka vệ sĩ) Hà Trác vừa đứng một bên ngăn cản, khuôn mặt mang theo nét cười khổ.

Thật sự ngưỡng mộ hai tên gia hỏa này.

Ai có thể nghĩ đến, phòng bệnh vừa rồi còn mang không khí trầm lắng, đảo mắt đã trở thành sương phòng của câu lạc bộ.

Thật không hổ là tiểu cừu giỏi biến thân a.

Có cậu trên đời này, thể giới vĩnh viễn sẽ rất náo nhiệt rực rỡ.

Hà Trác quay đầu lại, liếc nhìn phòng bệnh tuy rằng đã đóng chặt cửa, cũng không thể nào ngăn được tiếng kêu kinh hãi ở bên trong.

Không nghĩ tới, một Thư Cốc Dương bình thường mặc kệ khách nhân sang quý cỡ nào cường bức dụ dỗ cũng bất vi sở động, chết cũng không chịu nhảy thoát y, cứ như vậy cố gắng trình diễn màn đầu tiên của mình.

Hơn nữa lần thứ hai xuất sơn, lại là bị người bao dưỡng nga.

Lão bản a, lúc này đây, phỏng chừng người cũng là bị bao cả đời đi.

Cái này gọi là người tính không bằng trời tính, lão thiên gia muốn người thua trên tay ai, người cũng chỉ có thể khuất phục trên tay người đó, ha ha ha!

Ân,

Bất quá...

Chờ một chút!

Nói như vậy, cái tên bồn bồn Trần Minh Hạo kia, cái tên không chịu thức thời nhất định không chịu thua trên tay mình kia, lẽ nào cũng là lão thiên gia an bài?

Hi, cảm tạ lão thiên gia.

Người đã an bài cho ta một món tiêu khiển rất thú vị.

Đa tạ nâm lão nhân gia nga! (Rồi thêm một bé nữa lên đường =))) cụng hỉ a =)))

Lời cuối sách

Đây là lời cuối sách của Lộng tử viết, có nói về cảm nghĩ của tác giả về hai nhân vật chính trong truyện. Và tin buồn là bản raw của Pipu không hề có cái này T_____T nên kết quả là hai đứa mình phải edit bằng niềm tin đó, chỗ nào chém được là chém đứt tay luôn =.= mọi người thông cảm nha

Khái, vì sao mỗi lần viết lời cuối sách, đều là hừng đông năm giờ a?

Lẽ nào lúc này cùng với việc nhào nặn cục cứng là hữu duyên? Học biểu tình của khởi miêu— — yên lặng trừng mắt mèo với trời xanh...

Bất quá, tuy là thức trắng đêm, nhưng lúc này Lộng Lộng không hề mệt mỏi, trái lại mi phi sắc vũ, cười tủm tủm nga.

Nguyên nhân là, thứ nhất, cuối cùng cũng không có vượt số lượng từ nhiều lắm, bắt đầu hảo lo lắng một quyển sẽ vượt bao nhiêu từ, nếu như là vượt rất nhiều, nhất định sẽ bị muối muối sắp chữ (aka biên tập) phàn nàn, ô ô ô

Thứ hai, lần đầu tiên Lộng Lộng viết về tiểu thụ có cá tính thế này nha! Một tiểu thụ mê đắm, cả ngày chỉ muốn ăn đậu hủ tiểu công, ha ha ha, hảo khả ái, nhưng ta nghĩ nổi lên MM a (số zỳ mọi người có ai biết MM là gì thì nói mình biết với :D). Che miệng cười trộm.

Không biết mọi người có thích cặp đôi Thư Cốc Dương cùng Đồng Ngôn này không?

Thời gian lúc ta đang viết, đã có suy nghĩ, là muốn đem Thư Cốc Dương viết thành một người khốc một chút? Hay là cảm tính một chút đây? Sau lại nghĩ mình nên viết một tiểu công tương đối cảm tính đi.

Cái loại này đại nam tử chủ nghĩa, vừa xuất hiện đã là anh hùng, là hình tượng chính diện phát ra dương quang chói lọi, viết như vậy thì quá hình thức a. Hơn nữa, Thư Cốc Dương là một thiên tài khiêu vũ, trên người có nhiều tế bào nghệ thuật như vậy, mặc kệ hấn trở thành đại lão bản thể nào, ở trong lòng hấn, hấn là còn lưu giữ lại một phần cảm tính động nhân tâm a.

Thực ra, nếu khắc hoạ một người bề ngoài nhìn rất tiêu sái, kỳ thực trong lòng lại rất mẫn cảm, sẽ có chút tự hạn chế, sẽ không làm một tiểu công bởi vì chính mình có tiền thì muốn làm gì thì làm, tùy tiện phá hư chuyện của người khác. Ách, được rồi, đúng là sau này hấn có nhúng tay vào chuyện của Đồng Ngôn cùng Trần Minh Hạo, bất quá đó là bởi vì hấn quá để ý Đồng Ngôn a.

Mấy lời lảm nhảm nói đến đây thôi.

Trọng điểm chính là, mong muốn mọi người xem hết quyển sách này, sẽ có cảm giác muốn cười, đó là quà mừng năm mới đó, nhất định phải khoái khoái lạc lạc nga!

Đối với Lộng mà nói, phần thưởng lớn nhất ngoài việc mọi người yêu thích sách này, còn chính là cảm nhận của mọi người sau khi xem xong.

Nếu có cảm tưởng gì (không nhất định phải là truyện này, cảm tưởng của truyện khác cũng OK nha, đều muốn xem a

), hoan nghênh mọi người gửi thư về cho Lộng Lộng: fengnong@vip. 163. com

Chỉ cần hòm thư có thể nhận được, Lộng Lộng đối với mỗi phong thư cảm tưởng sẽ đều rất vui mừng mà cười sáng khoái, bất quá bởi vì thời gian không cho phép, thư hồi âm của Lộng Lộng chỉ có thể viết thật ngắn thôi...Mặc dù như vậy, cũng rất hy vọng mọi người có thể nghe được tiếng lòng của Lộng Lộng nha!

Cảm tạ mọi người

Được rồi, còn có —— Tân! Niên! Khoái! Nhạc!

∴HOÀN∴.

Các tênh êu có thaỏ măn hêm ~ một lần post luôn cả 3 chương đó nha ~ post sớm luôn đó nha ~ nên mọi người phải thương Haru với Pipu thiệt nhiều đó nha *mắt chớp chớp*

khụ khụ mọi người có thấy chữ đỏ bị chẳng ở trên không *chỉ chỉ* hoàn rồi ~ hoàn rồi đó :(((trời ơi thiệt là mừng hết sức mà :(((*tung bông tung hoa tung lá cầm gì tung đó* :(((Cái truyện có 12 chương, mà 2 đứa mình làm gần 1 năm thì quả thực có hơi lâu, nhưng biết làm sao được, cả hai đứa đều bận (& lười) mà *cười tình* =))) nhưng cuối cùng cũng xong rồi đó nha

Thực ra trong suốt truyện, 2 đứa mình có chêm vô mí câu bình luận, nếu các tênh êu thấy khó chịu thì cũng thông cảm mà bỏ qua cho ~ vì căn bản em Ngôn và anh Dương bận quá, làm 2 editor hêm nhieu chiện hêm xía vào hêm có được a ~~ =)))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-the-dau-de>